„Nu se compară cu nimic din literatura SF contemporană."
Adam Roberts

HANNU RAJANIEMI

PRINȚUL FRACTAL

Al doilea volum din seria Jean le Flambeur

NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

Hannu Rajaniemi s-a născut în 1978 la Ylivieska, Finlanda, dar a trăit mare parte din viață în Marea Britanie și a scris în limba engleză. A studiat matematica la Universitatea Cambridge și a obținut un doctorat în fi zică matematică la Universitatea din Edinburgh. În septembrie 2010 prestigioasa editură Gollancz din Marea Britanie și apoi TOR din Statele Unite i-au cumpărat și publicat volumul de debut, *Hoțul cuantic*, numai pe baza primelor 20 de pagini din manuscris. Un an mai târziu, cartea a fost nominalizată la Premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut și este considerată atât de critici, cât și de fanii literaturii science fiction unul dintre cele mai bune debuturi din ultimii ani. În 2012 a apărut *The Fractal Prince*, volumul al doilea al seriei, iar în 2014 s-a publicat a treia carte, *The Causal Angel*. În prezent, Hannu Rajaniemi locuiește în California.

HANNU

RAJANIEMI

PRINȚUL FRACTAL

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RAJANIEMI, HANNU
Prinţul fractal / Hannu Rajaniemi ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-538-4
ISBN epub: 978-606-758-634-3
ISBN mobi: 978-606-758-635-0
I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
821.511.111-31=135.1
Hannu Rajaniemi
THE FRACTAL PRINCE
© Hannu Rajaniemi, 2012
© Nemira, 2016
Concepţia copertei: Ana NICOLAU, Tudor POPA
Ilustraţia copertei: Tudor POPA
Redactor: Oana IONAŞCU
Lector: Anca COMAN
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu
Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Prolog - Prințul visător
1 - Hoțul și cutia
2 - Tawaddud și Dunyazad
3 - Hoțul și arestarea
4 - Tawaddud și Abu Nuwas
5 - Hoțul și vânătorul
6 - Tawaddud și Ghula
7 - Hoțul și router-ul
8 - Tawaddud și Sumanguru
9 - Hoțul și tigrul
10 - Tawaddud și Alile
11 - Hoțul și cicatricele
12 - Tawaddud și qarinul
13 - Povestea războminții și a bijuteriei Kaminari
14 - Tawaddud și numele secrete
15 - Hoțul și sauna
16 - Tawaddud și Cassar Gomelez
17 - Mieli și Pământul
18 - Hoțul și Tigva
19 - Tawaddud în Palatul Poveștilor
20 - Povestea lui Mieli și Sydän
21 - Tawaddud și Axolotl
22 - Povestea pellegrinei și a chenului
23 - Tawaddud și hoțul
24 - Mieli și trenul cu suflete
25 - Tawaddud și Consiliul
26 - Mieli și Jannahul Pierdut
27 - Hoțul și Mieli
28 - Prințul și oglinda
29 - Tawaddud și Aunii
30 - Hoțul și poveștile
Epilog

Mulțumiri
Note

Pentru Tomi, care trăiește în poveștile noastre.

„Înfățișarea lui? Cum aș putea s-o descriu? L-am văzut pe Arsène de vreo douăzeci de ori și de fiecare dată în fața mea a stat altă făptură… sau, mai precis, aceeași făptură în douăzeci de imagini distorsionate, reflectate de tot atâtea oglinzi…“

Maurice Leblanc, *Evadarea lui Arsène Lupin*

„Când ne uităm la un fractal, trebuie să privim o oglindă unidirecțională, fără să avem habar de existența celeilalte oglinzi, care se află undeva departe înapoia noastră.“

Christian Bök, *Crystallography*

Prolog

Prințul visător

În noaptea aceea, Matjek se furișează afară din visul său pentru a-l vizita din nou pe hoț.

În vis, el se află într-o librărie. Este un loc întunecos și murdar, cu tavan scund și o scară deformată, care suie la o mansardă micuță. Polițele sunt îndoite sub greutatea volumelor colbuite. În aer, aroma apăsătoare de tămâie provenită din odaia din spate se amestecă cu izul de praf și mucegai.

În lumina slabă, Matjek mijește ochii spre etichetele scrise de mână. S-au modificat de când a fost ultima dată aici, iar subiectele lor sunt ezoterice. *Înghițitori de foc. Oameni-ghiulea. Imuni la otrăvuri. Motocicliștii Zidului morții. Minuni mentale multiple. Escapologi*.

Pulsul i se accelerează și întinde mâna către un volum mic pe cotorul căruia scrie *Istoria secretă a tunului Zacchini* cu litere aurii, ondulate. Lui Matjek îi plac poveștile din visele lui, deși după trezire nu și le poate reaminti niciodată pe de-a-ntregul. Deschide cartea și începe să citească.

Omul-ghiulea nu o iubise de fapt niciodată, deși i-o spusese de multe ori. Singura lui iubire adevărată era zborul, senzația azvârlirii din gura uriașului obiect pe care tatăl lui îl turnase dintr-un metal despre care se spunea că ar fi provenit dintr-o piatră căzută din cer. El își dorea o soție, dar ca pe un obiect pe care ar fi trebuit să-l dețină, o altă unealtă care să mențină funcționabil mărețul mecanism pe care el și tunul îl formau laolaltă, totuși „iubire" nu era cuvântul potrivit pentru așa ceva…

Matjek clipește. Nu este povestea potrivită. Nu duce la hoț.

Tresare când cineva tușește îndărătul lui și închide iute cartea. Dacă se va întoarce, îl va zări pe librarul deșirat care stă la tejghea și-l privește dezaprobator, cu ochi sălbatici, cu firele sure de păr de pe piept ițindu-se prin butoniera cămășii pătate, cu chip neras și

răutăcios. Apoi Matjek se va trezi.

Matjek scutură din cap. În noaptea asta el nu-i un simplu visător, ci se află într-o misiune. Pune grijuliu cartea la locul ei pe raft și începe să suie treptele.

Sub greutatea lui, lemnul geme la fiecare pas. El însuși are impresia că este foarte greu. Pe neașteptate, balustrada i se pare moale în strânsoarea degetelor. Dacă nu va fi atent, se va afunda în alt vis, mai adânc. Dar apoi îl zărește: un fulger albastru printre volumele cenușii, sus și în față, pe raftul din colț, exact acolo unde se termină scara.

Dedesubt, librarul tușește din nou, un zgomot aspru și horcăit.

Matjek se ridică pe vârfuri, întinde mâna și trage cu vârfurile degetelor de cotorul albastru. Cartea cade și odată cu ea se revarsă o cascadă de alte cărți. Praful îi înțeapă ochii și gâtlejul. Începe să tușească.

– Ce cauți acolo sus, băiete? rostește un glas scârțâit, urmat de pași târșâiți și de gemetele scândurilor podelei.

Matjek îngenunchează și împinge în lături cărți despre circuri de purici și șoareci cântători, până descoperă volumul albastru. Coperta este scrijelită și hărtănită, iar dedesubtul ei se întrezărește hârtie maro, totuși desenul argintiu de pe copertă, cu minarete, stele și Luna este încă strălucitor.

Ceva suie pe scară, ceva care miroase a tămâie și praf, de acum nu mai este librarul, ci ceva mult mai rău, ceva foșnitor ca hârtia, ca un murmur și bătrân…

Matjek fixează ochii asupra cărții și o deschide iute. Cuvintele sar spre el, insecte negre ce se mișcă pe pagina îngălbenită.

Se povestește că, între câte s-au scurs și s-au perindat din vechimea vremilor și în curgerea veacurilor și a clipelor, a fost odată un sultan dintre sultanii din stirpea lui Sassan în ostroavele indiene și chinezești, stăpân de oștiri, de supuși, de slujitori și de multe sultanaturi. Și avea doi copii, unul mai mare, iar celălalt mai mic… [1]

Cuvintele se învolburează. Hârtia și literele se ridică, modelează forma unei mâini, cu degete alb și negru, care ies din carte.

Făptura din colb tușește și șoptește, iar ceva atinge umărul lui Matjek, gâdilându-l. El prinde mâna cât poate de tare și muchiile ascuțite ca briciul ale degetelor din cuvinte îi crestează palma. Nu-i dă însă drumul și mâna îl trage înăuntru, în vastul ocean de limbaj apărut pe neașteptate în fața sa. Cuvintele se rostogolesc peste el ca…

…niște valuri, spumă rece care vine și pleacă, jucându-se cu picioarele lui desculțe. Deasupra, soarele cald al serii, o plajă de nisip alb ca un zâmbet.

– Pentru o vreme am crezut că n-o să reușești, spune hoțul.

Ține mâna lui Matjek într-o strânsoare caldă și fermă un bărbat subțirel, cu șort și cămașă albă, ochi ascunși îndărătul ochelarilor de

soare, albaștri precum cartea nopților.

Hoțul întinsese un prosop pe nisip, în apropierea unui pâlc de umbrele de soare și șezlonguri abandonate. Ei doi stau laolaltă și privesc cum soarele se afundă lent în mare.

– Obișnuiam să vin aici, rostește Matjek. Înainte, știi…

– Știu, l-am luat din amintirile tale, răspunde hoțul.

Și, brusc, plaja pustie se umple de după-amiezi de sâmbătă. Matjek și tatăl lui merg mai întâi la tehnobazare, întind prada pe nisip, testează în valuri drone acvatice micuțe sau se uită doar la feriboturi și jet-ski-uri. Însă în ciuda nisipului moale strivit între degetele de la picioare, a soarelui, transpirației și sării de pe piele, a curbei roșii a falezei din capătul îndepărtat al plajei, locul nu pare tocmai corect, ca și cum nu i-ar aparține pe de-a întregul.

– Vrei să spui că l-ai furat, zice Matjek.

– Nu păreai să ai nevoie de el. În plus, am sperat c-o să-ți placă.

– E-n regulă, deși unele detalii sunt greșite.

– Învinuiește-ți memoria, nu pe mine, spune hoțul.

Asta îl tulbură pe Matjek.

– Și tu pari diferit, zice el pur și simplu pentru a spune și altceva.

– Asta mă ajută să nu fiu prins, spune hoțul.

Își ia ochelarii de soare și-i pune în buzunarul de la piept. Într-adevăr, arată cumva, puțin, diferit, deși Matjek poate să jure că pleoapele grele, sprâncenele și colțurile ușor ridicate ale gurii sunt la fel ca înainte.

– Nu mi-ai povestit niciodată cum te-au prins, zice Matjek. Doar despre închisoare și cum te-a scos Mieli de acolo. Și cum te-a dus după aceea pe Marte, ca să-ți cauți memoria. Ca să poți fura ceva pentru bossul ei, după care avea să te lase să pleci. Și apoi?

Hoțul surâde, așa cum face câteodată, parcă înaintea unei glume pe care o știe doar el.

– Ți-ai găsit memoria, însă mai exista o altă versiune a ta, care încerca, de asemenea, să o ia. Ai capturat versiunea aceea într-o închisoare și ai plecat doar cu o cutie în care se afla un zeu. Și cu o amintire care spunea că trebuie să mergi pe Pământ.

– Ai *într-adevăr* o memorie bună.

Un curent de furie străbate brusc tâmplele lui Matjek.

– Nu mă lua peste picior! Nu-mi place când oamenii mă iau peste picior. Și tu nu ești nici măcar om, ci o născocire a mea.

– Crezusem că ai fost la școală. Nu v-au învățat despre importanța născocirilor?

Matjek pufnește.

– Doar pe chitragupte le-nvață așa ceva. Marea Misiune Comună se referă la realitate. Moartea este reală. Inamicul este real.

– Văd, de asemenea, că înveți repede. Așadar, ce faci aici?

Matjek se ridică și pășește mânios către mare.

– Știi că le-aș putea spune despre tine, da? Celorlalți cheni. Ei te-ar sfârteca.

– Dacă m-ar prinde, spune hoțul.

Matjek se răsucește. Hoțul îl privește de jos, mijind ochii înaintea soarelui, cu capul plecat spre un umăr, zâmbind larg.

– Povestește-mi cum a fost ultima dată, zice Matjek.

– Roagă-mă frumos.

Matjek este pe punctul de a-i spune hoțului ce crede el – că hoțul nu-i decât un produs al imaginației sale și că nu trebuie să-l roage nimic. Însă hoțul este atât vesel, ca un Buddha mititel pe care mama lui Matjek îl avea în grădina ei, încât cuvintele îi mor pe buze și el se mulțumește să inspire adânc. Revine încet la prosop și se așază, strângându-și genunchii cu brațele la piept.

– Bine, spune el. Povestește-mi cum te-au prins ultima dată. Te rog.

– Așa-i mai bine, încuviințează hoțul.

Soarele este acum doar cu puțin mai mult decât un licăr auriu la orizont, dar el tot își pune ochelarii cu lentile întunecate. Apusul se întinde în mare, ca acuarele.

– Ei bine, este o poveste spusă împotriva morții, așa cum fac eu, așa cum faci tu, așa cum facem noi toți. Te-a învățat cineva asta?

Matjek îl privește nerăbdător. Hoțul se lasă pe spate și-i surâde.

– Uite cum a fost, începe el. În ziua când Vânătorul a venit după mine, eu ucideam pisici-fantomă din Cutia Schrödinger.

În jurul lor virtul vis începe să picteze cuvintele hoțului cu apus, nisip și mare.

1
Hoțul și cutia

În ziua când Vânătorul vine după mine, eu ucid pisici-fantomă din Cutia Schrödinger.

Din degetele mele, tentacule cuantice se revarsă ca niște scântei dintr-o bobină Tesla spre cutia micuță de lemn lăcuit ce plutește în mijlocul cabinei mele. Înapoia ei, pe un perete lin curbat, este afișată Magistrala: un fluviu etern de nave spațiale și gândwispuri, o tușă de pensulă care presară stele în beznă. O ramificație a arterei gravitaționale prin Sistemul Solar, pe care nava noastră, *Perhonen*, o urmărește de la Marte spre Pământ. Însă azi sunt orb înaintea splendorii ei. Lumea mea are dimensiunea unei cutii negre, doar atât de mare cât să încapă o verighetă, mintea unui zeu… sau cheia spre libertatea mea.

Îmi ling transpirația de pe buze. Câmpul meu vizual este o pânză de păianjen de diagrame de protocoluri cuantice. Gogolii matematici ai lui *Perhonen* îmi murmură și șoptesc în minte. Pentru a-mi ajuta simțurile și creierul prea umane, ei traduc problema în yosegi: deschiderea unei cutii puzzle japoneze. Protocolurile cuantice sunt senzații, imperfecțiuni și văi în intarsii, puncte de apăsare în interiorul lemnului, aidoma unor mușchi încordați, zâmbete abia întrezărite de secțiuni ce glisează. Trebuie să descopăr succesiunea corectă care o deschide.

Atât doar că, aici, șmecheria este să *n-o deschizi* prea devreme, tiparele lemnului sunt ascunse în nenumărații qubiți de la interior – toți fiind simultan zero și unu –, iar mișcările sunt operații cuantice logice, executate de bateriile de lasere și interferometre pe care gogolii le-au construit în aripile navei. Totul se rezumă la ceea ce anticii numeau tomografia proceselor cuantice: încercarea de a înțelege cum acționează Cutia asupra stărilor sondelor pe care le introducem grijuliu, ca pe niște șperacle, în ea. Ai senzația că încerci să jonglezi cu cuburi Rubik cu opt fețe în vreme ce, simultan, te străduiești să le

rezolvi.

Și de fiecare dată când scap câte unul, Dumnezeu omoară un miliard de pisoiași.

Gogolii iluminează o secțiune a diagramei, fire roșii prin încâlceală. Pot zări imediat altă secțiune care este conectată. Dacă rotim săgeata *asta* și starea *asta* și aplicăm o poartă Hadamard și *determinăm*…

Sub degetele mele, lemnul imaginar geme și clicăie.

–Sesam, șoptesc eu.

Bătrânului zoku Drathdor îi plăcea să vorbească și nu fusese chiar așa greu să-l conving să explice ce era o Cutie (fără să pomenesc, bineînțeles, că furasem una de la zoku cu douăzeci de ani în urmă).

Închipuie-ți o cutie cu capac, spusese el. Închide în ea o pisică. Lângă pisică, tot în cutie, pune un dispozitiv letal: o sticlă cu otravă, cu cianură, să zicem, conectată la un mecanism cu un ciocan și un singur atom dintr-un element radioactiv. În ora următoare, atomul acela fie se va dezintegra, fie nu, astfel că fie va declanșa, fie nu căderea ciocanului. Așadar, în ora următoare, pisica va fi sau vie, sau moartă.

Mecanica cuantică afirmă că în cutie nu există o pisică definită cu certitudine, ci doar o fantomă: superpoziția unei pisici moarte și a unei pisici vii. Asta este valabil până în clipa când deschidem cutia și privim înăuntru. O determinare, o măsurătoare, va colapsa sistemul fie într-o stare, fie în cealaltă. Așa se desfășoară sistemul teoretizat de Schrödinger.

Desigur este complet eronat. O pisică este un sistem macroscopic și nu-i necesară nicio intervenție misterioasă a unui observator miraculos pentru ca pisica să moară ori să trăiască: interacțiunea ei cu restul Universului, fenomenul numit decoerență, este suficientă pentru a asigura colapsul într-o macrostare. Dar în lumea microscopică – pentru qubiți, echivalenții cuantico-mecanici ai cifrelor unu și zero –, pisica lui Schrödinger este reală.

Cutia conține trilioane de pisici-fantomă. Stările pisicii vii codifică informații. O minte, ba chiar o minte vie, gânditoare. Qubiții Cutiei fuseseră rotiți într-o stare limbo, între neant și existență. Mintea de la interior n-ar fi sesizat nimic, pentru că o succesiune de porți cuantice îi poate permite să continue să gândească, să simtă, să viseze. Dacă va rămâne înăuntru, totul va fi bine. Dar dacă va încerca să iasă, orice interacțiune cu mediul va prăbuși Universul peste ea ca o tonă de bolovani și o va colapsa în neant. Pisică rea, pisică moartă.

–Ce pui atunci într-o Cutie ca asta? îl întrebasem eu pe bătrânul Drathdor.

–Ceva foarte, foarte periculos, răspunsese el.

Pe harta qubit a Cutiei pe care am creat-o săptămâna trecută, o

secțiune se aprinde ca luminile unui oraș noaptea. Simt deznodarea care însoțește întotdeauna momentul când descoperi punctul slab al unei încuietori, al unui sistem de securitate sau al minții unui escroc. Nerăbdător, închid ochii și urmez fluxul mișcărilor. Plăcuțele din lemn lunecă sub degetele mele. Gogolii cântă cu fericirea șocurilor orgasmice de plăcere pe care le primesc din calcularea secvențelor spectrale de operatori spațiali Hilbert. Pe hartă se ivesc și mai multe lumini. Capacul se clintește, aproape imperceptibil…

Și se închide cu un pocnet. Următorul registru moare, pentru totdeauna. Rețeaua de protocoale se transformă într-un nod. Ultima determinare arată doar moarte. Am distrus alt fragment al conținutului Cutiei.

Înjur și izbesc blestemăția de peretele opus al cabinei. Tentaculele cuantice se destramă și se dizolvă. Cutia ricoșează din câmpul stelat al peretelui și se rotește prin aer.

Cuvintele care mi-au răsunat zile întregi în minte revin acum.

Eu nu sunt Jean le Flambeur.

Un fluture alb, mic, aterizează expert pe Cutie și-i oprește rotirile, fluturând din aripi.

– Înainte de a sparge ceva, rostește nava cu glasul ei feminin, mângâietor, aș dori să-ți atrag atenția că ideea asta a fost în exclusivitate a ta.

Nava are dreptate: a fost ideea *mea*. Sau, mai degrabă, a sinelui meu anterior. Jean le Flambeur cel original, un hoț și spărgător de minți legendar, per ansamblu un tip cumsecade. Care nu mi-a lăsat nimic special, decât niște amintiri fragmentate, dușmani vechi, o condamnare la închisoare… și chestia din Cutie.

– *Touché*, spun eu.

– De acum au trecut trei zile, Jean. Poate că ar trebui s-o mai lași în pace pentru o vreme.

– Nu mai este timp. Mi-ai spus c-a intrat în decoerență.

Oboseala îmi înțeapă ochii ca firele de nisip. Un memento al faptului că, în ciuda aparențelor, eu nu sunt liber. Mieli, căpitanul lui *Perhonen*, refuză cu încăpățânare să-mi ofere drepturi de administrator la corpul meu creat de Sobornost, menținându-l strict în parametrii umanilor standard, în ciuda asigurărilor mele că tentativele anterioare de evadare din parteneriatul nostru involuntar au fost neînțelegeri și că sunt ferm hotărât să-mi achit datoria de onoare față de ea și de misteriosul ei angajator Sobornost. Sincer!

Nu pot totuși să renunț. Când a examinat pentru prima dată Cutia, nava a descoperit că informațiile cuantice dinăuntru au viață scurtă. Peste câteva zile, pisoiașii vor muri de bătrânețe.

– Pare ca și cum designerul ar fi dorit în mod deliberat să introducă o limită de timp, spune *Perhonen*. Ca într-un joc.

– Așa cum ai spus chiar tu, este un dispozitiv zoku. La ce te poți aștepta?

Există o mare varietate de zoku, dar în mod universal ei sunt obsedați de jocuri. Asta nu înseamnă că Sobornostul ar fi imun la ispită. O amintire a Închisorii Dilema și a jocurilor ei letale mă înfiorează… ca să nu mai amintesc de monstrul ei rezident, Ultradezertorul: coșmarul mutabil care a purtat propriul meu chip pentru a mă înfrânge. Indiferent care ar fi misiunea pentru care m-a scos bossul lui Mieli, nu poate fi mai rea decât atât.

– Nu știu la *ce* să mă aștept. Nici Mieli, nici tu nu mi-ați spus ce se află înăuntru. Sau ce legătură are cu destinația noastră. Pe care, că tot veni vorba, nu sunt deloc încântată s-o vizitez.

– Pământul nu-i chiar *atât* de rău, spun eu.

– Tu ai mai fost acolo după Colaps?

– Nu știu. Știu doar că trebuie să mergem acolo. Desfac larg brațele. Uite care-i treaba, eu fur doar pentru a-mi câștiga existența. Dacă ai vreo problemă cu tabloul de ansamblu, plânge-te lui Mieli.

– În niciun caz în starea în care se află acum, zice nava. Avatarul fluture se rotește în jurul capului meu. Dar poate că *tu* ar trebui să discuți cu ea. Despre tabloul de ansamblu.

Mieli se comporta *într-adevăr* bizar. Nu era sufletul petrecerilor nici când era în forma cea mai bună, dar fusese chiar mai tăcută decât de obicei în săptămânile ce treceau cu greu ale călătoriei noastre de la Marte, petrecând majoritatea timpului în carlingă sau în cabina principală, unde medita.

– Asta, spun eu, pare o idee excepțional de proastă. De obicei, eu sunt ultima persoană din lume cu care ar dori să discute.

Despre ce naiba vorbește nava?

– S-ar putea să ai o surpriză.

– Bine. Imediat după ce deschid chestia asta.

Mă încrunt la Cutie. Avatarul fluture îmi poposește pe nas, făcându-mă să clipesc furios, și până la urmă trebuie să-l alung cu mâna.

– Am impresia că încerci să te autodistragi, pentru a te îndepărta de ceva, comentează nava. Există ceva ce *nu-mi spui*?

– Nici vorbă, sunt ca o carte deschisă. Oftez. Tu n-ai nimic mai bun de făcut? Primii roboți psihoterapeuți au fost creați acum vreo patru sute de ani.

– Ce te face să crezi că nu vorbești chiar cu unul dintre ei? Avatarul se dizolvă într-un norișor de puncte cuantice, lăsând în urmă un iz vag de ozon. Mai bine culcă-te, Jean.

Ating Cutia, simt forma solidă a lemnului cald, o rotesc din nou în aer, până când muchiile îi devin o pâclă. Imaginea aceea mă face să picotesc. Nava are dreptate. Este mai simplu să mă gândesc la ea decât

la Marte, la castel și la zeiță. Și de îndată ce închid ochii, toate reapar.

Castelul de memorie de pe Marte ar fi putut fi al meu: toate încăperile erau pline cu statui din ceară și alamă, comori și bijuterii zoku, furate din minți de diamant și de la zei. Totul pierise acum și întreaga mea viață fusese înghițită de un Arhonte, care o transformase într-o temniță. Mai rămăseseră doar Cutia și amintirile ce o însoțesc.

Aș fi putut să întind mâna și să le iau pe toate înapoi, dar n-o făcusem. De ce?

Eu nu sunt Jean le Flambeur.

În mintea mea, merg pe coridorul din marmură și aur al castelului și privesc prin ușile deschise, în odăile cu amintiri furate.

Iată momentul când *n-am dorit* să fiu Jean le Flambeur. Trăiam pe Marte într-un loc al uitării, Oubliette. Aveam un chip nou. Aveam o viață nouă. Găsisem o femeie pe nume Raymonde. Îmi ascundeam secretele, chiar și față de mine însumi.

Iată Erupția, o Singularitate atât în tehnologie, cât și în continuumul spațio-temporal. Un fulger sclipitor în noaptea marțiană, un Jupiter muribund revărsând vise cuantice peste cei din Oubliette.

Iată Coridorul Nașterii și Morții, clădirea pe care am făcut-o pentru a le reaminti nemuritorilor cum se sfârșește totul.

Iată iubitul unui artist din Oubliette, ale cărui amintiri le-am… folosit ca inspirație. El a fost atins de Erupție. În mintea lui am văzut focurile zeilor. Și a trebuit să am amintirea aceea.

Iată-i pe zoku marțieni. Ei au adus Cutia din Războiul Protocolului. La interior avea un gogol Fondator Sobornost capturat, unul dintre conducătorii Sistemului Interior. Un zeu prins în capcană.

Iată fata numită Gilbertine – altceva ce mi-a fost imposibil să nu doresc, chiar dacă n-ar fi trebuit –, în ale cărei amintiri ascund Cutia. Purtam un chip pe care se citea o voință nemiloasă, care mi se pare străină acum. *Să fiu Prometeu, chestii de felul ăsta*, i-a spus vechiul meu sine. Asta vrea să fiu zeița cu zâmbet șerpesc pe care o slujește Mieli.

Iată femeia Xuexue din grădina roboților, care era uploader pe Pământ. Ea a transformat copii în sclavi nemuritori ai software-ului în cer, în vremea dinainte de Colaps, dinainte de Sobornost. Asta-i ceea ce mă trage acum spre căminul omenirii, știința că memoriile acestea au un scop, că în lumea de spectre există ceva de care am nevoie.

Și iată ușa închisă.

Deschid ochii. Cutia continuă să se rotească. M-am autodistras *într-adevăr*. Pământul este locul unde se află răspunsurile… ca și în odaia zăvorâtă din mintea mea.

Ce ar fi făcut Jean le Flambeur?

Iau Cutia și fredonez câteva note din Stan Getz. O deschidere circulară apare în suprafața curbată a unui perete. Mare parte din

structura navei este construită din cerebrocoral – sau *väki*, cum îi spun ei –, care răspunde la muzică. Avusesem destul timp s-o privesc pe Mieli pentru a deduce asta. Fără îndoială, nava știe ce fac, totuși îmi place minimumul de intimitate pe care-l oferă existența unei ascunzători.

Pun Cutia înăuntru și inventariez conținutul. Două bijuterii zoku – ovale micuțe chihlimbariu-închis, cât niște ouă de prepeliță –, furate de pe Marte, când eu și detectivul Isidore Beautrelet am mers la petrecerea de reincarnare a prietenei sale, Pixil. Tot aici se află și sabia ei din Spațiul Tărâmului, pe care am adus-o cu mine din bătălia cu celălalt sine al meu, Jean le Roi.

Nu-i mare lucru, dar este un început.

Pun bijuteria zoku în buzunar ca să-mi poarte noroc, încui restul secretelor mele jalnice și plec în căutarea lui Mieli.

Mieli se roagă Omului Întunecat în cabina principală a navei. Cântecele sună ezitant la început, dar, după un timp, sculpturile din pereți încep să se miște după sunetul vocii ei, contorsionându-se în materializarea neagră a zeului vidului. Este un cântec pe care l-a învățat de la Bunica Brihane și care trebuie cântat doar în locurile întunecate, în călătoriile întunecate. Dar pe măsură ce alunecă în transa meditației, imaginile devin reflexiile ei: multe Mieli care o privesc din pereți, cu chipuri de culoarea gheții murdare din coada cometelor.

Mieli se oprește și se uită la ele. Lumânările sferice care plutesc în aer… flăcările din miezul lor ce emană lumină și o aromă slabă de scorțișoară… cântecul – nimic din toate astea nu contează. Senzația de gol lăuntric i-a revenit.

Ar trebui să facă anumite lucruri. Să pregătească identități false pentru apropierea de Pământ. Să examineze bazele de date ale Sobornostului, căutând informații despre căminul omenirii și despre locul din care a plecat cu secole în urmă neamul ei, oortienii. În schimb, ea suspină, se trage cu brațele spre axa de gravitație zero a mobilierului și arborilor bonsai sferici, ordonați, din centrul cabinei, și comandă faberului un bulb cu ceai de lemn-dulce.

Ține în căușul palmelor coralul rugos și cald al bulbului. Cântecul pentru crearea lui îi sosește, pe neașteptate: câteva note simple pe care le poate învăța și un copil. Îl fredonează în timp ce soarbe. Gustul este puternic, lemn-dulce și amăreală. Uitase cât de scârbos poate fi. Însă odată cu sorbitura aceea vine și o amintire: o dimineață în koto, când jaluzelele erau deschise și Soarele Mic sclipea înăuntru, preschimbând nenumăratele cicatrice și crăpături ale cerului înghețat în sclipiri strălucitoare, cu Bunica îndesându-i bulbul în palme și sărutând-o cu buzele ei stafidite, mirosul ei dulce și uscat amestecându-se cu ceaiul, arborii-pompe deschizându-se, micii anansi prinzând curenții termici

ai dimineții în glisoarele lor din pânză de păianjen diamantată…

Nici chiar amintirea aceea nu-i mai aparține de acum. Aparține stăpânei ei, pellegrina.

N-ar trebui s-o simtă altfel decât tot ce dăduse deja. Carnea îi este modelată într-un container pentru fuziune și moarte. Mintea îi este amplificată cu un metacortex care ucide frica, înțelege ce-i vor face inamicii înainte ca ei înșiși s-o știe, transformă lumea în vectori, forțe și probabilități. Toate astea pentru Sydän. Și atunci de ce simte că este atât de prețios, că este ultimul lucru la care a renunțat – unicitatea, dreptul zeiței de a o copia, de a crea gogoli care cred că ei sunt Mieli, fiica lui Karhu?

Poate fiindcă n-a fost pentru Sydän, ci pentru hoț.

Mieli alungă furia obișnuită când în minte îi revine amintirea chipului acestuia, trăsăturile ce au devenit familiare în ultimele luni: ochi strălucitori sub pleoape grele, un surâs relaxat, sprâncene înalt arcuite ce par să fi fost desenate cu un creion ascuțit. Pentru o clipă, aproape că duce dorul legăturii biotice pe care stăpâna ei o utiliza pentru a-i prinde laolaltă, astfel încât simțea tot ce simțeau ei. Legătura aceea îl făcea mai lesne de înțeles.

El a făcut-o să cânte, pe Marte. Ca toate acțiunile lui, fusese un șiretlic, menit să camufleze ceva ce făcea pe la spatele ei. Însă prin intermediul legăturii biotice, i-a putut simți fericirea la auzul cântecului ei. Mieli uitase cum era să cânte.

Apoi fusese vorba despre onoare. Nu-l putuse lăsa să moară în altă închisoare, abandonat de pellegrină ca o unealtă ruptă. Cum ar fi putut ea să facă altceva? Mieli își atinge bijuteria din jurul gleznei. Nestemate înșiruite într-un lănțișor, una după alta, alegeri irevocabile.

Își retrage degetele și continuă să se roage, în șoaptă. Lumina lumânărilor dansează pe chipurile statuilor, care încep să devină chipul lui Sydän, gura mare și pomeții înalți, zâmbetul arogant, strengăresc.

– Mă-ntreb de ce la mine nu te rogi niciodată? spune pellegrina. Zeii sunt ceva demodat. Hărmălaie memetică în capete de maimuțe. Ar trebui să te rogi și la mine.

Zeița stă în fața lui Mieli, o umbră încadrată de lumânările imponderabile, cu brațele încrucișate peste piept. Ca întotdeauna, pare să fie în gravitație normală: părul castaniu îi este despletit și se revarsă peste umerii lăsați dezgoliți de o rochie albă de vară.

– Slujesc și mă supun, zice Mieli, dar rugăciunile sunt numai ale mele.

– Cum vrei. Sunt generoasă. Oricum rugăciunile sunt supraevaluate.

Zeița flutură o mână cu unghii roșii.

– Le poți păstra. Am corpul tău, loialitatea și mintea ta. Nu uita ce

mi-ai promis.

Mieli pleacă fruntea.

–Nu am uitat. Orice vei cere este al tău.

–Cine poate spune că nu l-am și luat deja?

Mieli simte că i se usucă gura, iar stomacul parcă îi este strâns de o gheară rece. Însă pellegrina râde, un sunet cristalin.

–Nu încă. Nu încă. Oftează. Ești tare amuzantă, draga mea, dar din păcate nu prea avem timp pentru amuzamente. Am nevoie într-adevăr de trupul tău, dacă nu de suflet. Eu și Jean trebuie să purtăm o discuție. Circumstanțele au silit celelalte sine ale mele să demareze anumite acțiuni. Ceva vine după tine. Trebuie să fii pregătită.

Pellegrina pășește în corpul lui Mieli. Simte ca și cum ar fi plonjat în apă rece ca gheața. După care cabina, lumina lumânărilor și zeița dispar, iar Mieli este în spimescop, o fantomă printre firele încâlcite ale Magistralei.

2
Tawaddud și Dunyazad

Înainte să facă dragoste cu domnul Sen, djinnul, Tawaddud îl hrănește cu struguri.

Ia o boabă din castronul pe care-l ține în poală, îi înlătură pielița cu grijă și o ține între buze, sărutându-i carnea dulce și umedă. Când mușcă, se aude un oftat slab, metalic dinspre șipul djinnului, care este conectat cu un cablu alb, subțire, la rețeaua senzorială fină de fii-eu din părul ei.

Tawaddud zâmbește și mănâncă fără grabă altă boabă de strugure. De data aceasta îngăduie altor senzații să se combine cu gustul. Atingerea mătăsii veșmântului ei pe piele. Greutatea plăcută a rimelului pe gene. Mireasma de iasomie a parfumului ei. Fostul ei stăpân, Kafur, a învățat-o că întruparea este ceva fragil, alcătuit din șoaptele și tăcerile cărnii.

Se ridică și se apropie cu pași înceți, atenți, de fereastra în formă de gaură de cheie. Dansul grațios al sclavei întrupate; se mișcă astfel încât șipul djinnului rămâne mereu în afara razei vizuale. A avut nevoie de două ore pentru a dispune perfect pernele brodate, oglinzile și măsuțele joase în camera îngustă.

Tawaddud îngăduie soarelui să-i încălzească fața pentru o clipă și trage draperiile moi, iar lumina din cameră capătă culoarea mierii întunecate. După aceea revine la perna ei, care-i slujește drept scaun pentru masa scundă și rotundă din centrul încăperii, și deschide micul sipet incrustat cu pietre prețioase de pe ea.

Înăuntru se află o carte, legată manual în țesătură și piele. Tawaddud o scoate încetișor, pentru a-i îngădui domnului Sen să se bucure de fiorul interzis care o însoțește. Povestea dinăuntru este o poveste adevărată, bineînțeles, altceva nu-ți este îngăduit să spui în Sirr. Tawaddud o știe pe dinafară, totuși se uită la litere în timp ce citește cu glas tare, plimbându-și vârfurile degetelor peste textura aspră a hârtiei înainte de a da pagina.

– La scurt timp după sosirea Sobornostului și a Răcnetului Urgiei, începe ea, în Sirr trăia o femeie tânără, care era măritată cu un vânător de comori.

Povestea soției mutalibunului

Tatăl ei o măritase când era încă foarte tânără. Soțul ei, mutalibunul, era foarte, foarte bătrân. Prima lui soție fusese posedată și plecase în Cetatea Morților, unde trăia ca ghul. După aceea el mersese în călătorii lungi ca să dezgroape raiuri vechi în deșert și să excaveze gogoli pentru Sobornost.

Mutalibunul purta cicatricele muncii sale: vise neliniștite de cod-sălbatic și excrescențe de safir, pe care ea le simțea aspre și ascuțite pe piele, când se culcau împreună. Asta se întâmpla însă rareori, fiindcă, asemenea tuturor mutalibunilor, și el renunțase de mult la dorință pentru a supraviețui în deșert și o atingea doar pentru că era îndatorirea lui ca soț. Astfel încât zilele ei erau singuratice, în casa lor frumoasă aflată sus pe Ciobul Uzeda.

Într-o bună zi, ea a hotărât să-și facă o grădină pe acoperișul casei. A angajat Iuți să-i aducă în zbor pământ din serele de lângă mare, a plantat semințe, le-a spus djinnilor verzi să-i facă semințe pentru flori de toate culorile și arbori, care să ofere umbră. A trudit zile și săptămâni și a rugat-o pe sora ei, muhtasiba, să protejeze grădina cu Peceți împotriva codului-sălbatic. Noaptea, îi murmura grădinii, ca s-o ajute să crească; studiase magia athar cu tutori djinni în casa tatălui ei și cunoștea multe Nume Secrete.

Semințele făcute de djinni au crescut repede și, când grădina micuță era în floare, femeia își petrecea toate serile acolo, bucurându-se de mirosul pământului, de mireasma florilor și de atingerea soarelui pe pielea ei.

Într-o seară, dinspre pustiu a început un vânt puternic, care a suflat peste Ciob și prin grădină. A adus cu el un nor de naniți vechi, care au coborât peste grădină ca o ceață groasă și deasă. Mașinile micuțe s-au condensat în picături scânteietoare pe frunzele și petalele florilor femeii. Erau la fel de proaspeți și puri ca unii dintre străvechii fogleți utilitari din Sirr-din-Cer, pe care tatăl ei îi ținea într-o sticlă în cabinetul lui.

Soția mutalibunului a început să rostească tare și în gând spre ceață, așa cum fusese învățată. S-a așezat pe iarba moale și i-a cerut ceții să facă mâinile și buzele unui iubit.

Ceața a ascultat-o. S-a învolburat în jurul ei și i-a trecut degete moi și răcoroase în lungul spinării. I-a gâdilat gâtul și claviculele cu o limbă din pâclă.

Tawaddud face o pauză, își scoate încetișor veșmântul și murmură pentru a activa oglinzile pe care le-a amplasat cu grijă în jurul

încăperii. Domnul Sen a fost cândva bărbat și bărbații au nevoie să vadă. Din punctul acela de vedere, clienții ei care au fost cândva femei sunt mai ușor de satisfăcut… dar sunt mult mai pretențioși în alte privințe, desigur.

Așa că ea se întinde pe perne, se examinează în oglindă, rotește capul astfel încât cârlionții negri și deși ascund cablul fii-eului și zâmbește. Lumina chihlimbarie îi evidențiază pomeții și ascunde gura nițel cam prea mare – cu totul diferită de a lui Dunyazad – și corpul nu la fel de zvelt ca al surorii ei. Însă pielea îi este tot atât de întunecată și mătăsoasă, iar mușchii îi sunt fermi de la cățărările lungi pe Cioburi.

Amintindu-și ceața, Tawaddud își plimbă vârfurile degetelor peste sâni și în josul pântecului și continuă:

– Dar după a doua sărutare și după a treia, ea a descoperit că ceața nu răspundea doar la gânduri, nu era doar o prelungire a propriilor ei mâini și buze, ci o făptură vie din deșert, la fel de singură și de flămândă ca ea. Tentacule de pâcle i s-au întrețesut jucăuș în păr. Când femeia s-a întins către ceață, aceasta a creat curbe și plane calde și catifelate, pe care să le atingă. Apoi, cu blândețe, a culcat-o pe iarbă…

Bătăile inimii i se iuțesc. Așa îi place domnului Sen să termine. Ea se atinge mai apăsat acum, lasă cartea să cadă și să se închidă. Ca întotdeauna când căldura de sub degetele ei sporește și șoldurile i se încordează sub palme, cuprinsă de fiori fierbinți și reci, ea se trezește gândindu-se la Axolotl…

Dar înainte de a putea face ultimul pas și a-l lua pe domnul Sen cu ea, a auzit clopoțelul vizitatorilor, iar sunetul alamei este sacadat și acut.

– Bună dimineața, draga mea Tawaddud! rostește o voce. Ai o clipă și pentru surioara ta?

Ca întotdeauna, Dunyazad își alege impecabil momentele în care să-și facă apariția.

Tawaddud sare în picioare, cu fața arzându-i de surescitare și stânjeneală. Își strânge veșmântul în jurul corpului și deconectează cablul fii-eu de la șipul djinnului.

De afară se aud pași înăbușiți. Camera de rendez-vous este lângă studioul ei, pe coridorul care pornește din holul de la intrare.

– Tawaddud! se aude din nou, mai limpede, glasul surorii ei. Încă dormi?

– A… a fost splendid, ca întotdeauna, scumpa mea. Deși, spre sfârșit, ai părut… distrasă, spune domnul Sen cu glăsciorul lui sec.

– O mie de scuze, zice Tawaddud, scotocind după șipul djinnului pe sub perne. Nu va fi necesară nicio remunerare.

Tawaddud înjură înfundat. Bătrânul djinn îi cumpărase serviciile cu un nou Nume Secret, pe care ea îl căuta de multă vreme.

– Promit că voi aranja un nou rendez-vous cât de curând îți va fi

convenabil. S-a ivit o simplă problemă de familie pe care trebuie s-o rezolv.

Ridică șipul greu. La interior, un bioprocesor pre-Colaps prețios îi permite djinnului să mențină o prezență temporar localizată în apartamentul ei. Învelișul exterior este opera artizanilor din Sirr: ceramică simplă și circuite, decorate cu sticlă albastră.

– Din propria mea experiență, spune djinnul, problemele de familie nu sunt niciodată simple.

– Tawaddud! Ce faci?

– Mă tem că trebuie să te rog să pleci, zice Tawaddud.

– Sigur că da, numai să-mi dai o mână de ajutor. Te rog. Pe data viitoare.

Tawaddud duce șipul la pervazul ferestrei. Un val de căldură flutură draperiile, aerul se încețoșează pentru o clipită, abia vizibil, apoi djinnul dispare. Ea ascunde șipul sub perne, acoperă din nou oglinzile și-și îngăduie un moment pentru a-și aranja părul.

La ușă se aude un ciocănit. În clipa în care Tawaddud se pregătește să atingă simbolul descuierii, inima i se oprește în piept; cartea ei se află pe podea. O pune iute în sipet și trântește capacul.

Ușa se deschide. Dunyazad o privește cu un surâs răutăcios pe buze; cu o mână ține grațios șipul quarinului de la gât. Numele Secrete scrise pe unghiile ei strălucesc pe fundalul pielii întunecate. Sora lui Tawaddud este îmbrăcată de oraș: veșminte albastre, papuci și acoperământ de cap bătut cu nestemate peste părul prins în codițe și împodobit cu mărgele. Ca întotdeauna, arată perfect.

– Te deranjez, scumpa mea surioară?

– Sincer, da.

Dunyazad se așază pe o pernă.

– Ce cameră *minunată*. Miroase grozav. Ai… avut musafiri?

„Știu ce faci“, spune zâmbetul ei. „Și de aceea vei face orice îți voi cere.“

– Nu, spune Tawaddud.

– Excelent. Exact despre asta doream să vorbesc cu tine.

Duny își coboară vocea la nivelul unui murmur conspirativ.

– Vreau să-ți fac cunoștință cu un tânăr. Este bogat, arătos și-n plus amuzant… iar în după-amiaza asta este liber. Ce zici?

– Surioară, sunt perfect capabilă să-mi aranjez și singură programul monden, răspunde Tawaddud.

Se apropie de fereastră și smucește de draperii.

– Ah, sunt perfect conștientă de asta. De aceea te asociezi cu animatoarele de pe stradă și scursurile.

– Am treabă azi după-amiază. Activități caritabile, de tămăduire. Banu Sasan – *animatoarele și scursurile* – au nevoie de medici.

– Sunt convinsă că tânărul gentleman va fi curios să vadă ce faci acolo.

– Da, bănuiesc că din vârful unui turn muhtasib este greu să vezi cum trăiesc Banu Sasan.

În ochii lui Dunyazad apare o sclipire periculoasă.

– Te asigur că noi vedem *totul*.

– Activitățile mele sunt mai importante decât întâlnirea cu un băiat parfumat pe care l-ai cunoscut la o petrecere a Consiliului. Duny, îți apreciez efortul, dar, realmente, nu trebuie să te mai obosești să-ncerci.

Pornește spre ușa studioului ei cu pași despre care speră că sunt fermi.

– Da, sunt cu totul de acord. Este ca și cum ai spăla codul-sălbatic de pe mădularul unui mutalibun și cam la fel de răsplătitor. Tata este însă de altă părere.

Tawaddud se oprește și simte un fior înghețat prin pântece.

– Am vorbit cu el azi-dimineață. I-am spus că te-ai pocăit pentru ce ai făcut și că nu-ți dorești decât să restabilești numele respectat al familiei noastre, să redevii o femeie onorabilă.

Tawaddud se răsucește pe călcâie. Duny o privește direct, cu ochi albaștri și sinceri.

– Dragă surioară, vrei să mă transformi într-o mincinoasă? Într-o naratoare de povești, așa cum ești tu?

Tawaddud își strânge veșmântul și mai mult în jurul corpului și scrâșnește din dinți. *O naratoare de povești. O iubitoare de monștri. Nu mai ești fiica mea*. Așa-i spusese Tata acum trei ani, în ziua când Pocăiții o găsiseră și o aduseseră înapoi din Palatul Poveștilor.

– Cine-i individul?

– Abu Nuwas, spune Dunyazad. Cred că Tata va fi foarte încântat dacă voi doi ați deveni… prieteni.

– Duny, dacă vrei să mă pedepsești, există căi mai simple prin care s-o faci. Ce vrea Tata de la el?

Dunyazad suspină.

– Oare ce ar putea să vrea de la cel mai bogat negustor de gogoli din oraș?

– Surioară, nu sunt idioată! *Iar djinnilor Pocăiți, ca domnul Sen, le place să-mi spună fel de fel de nume, după aceea.* Tata are în Consiliu tot sprijinul de care are nevoie: nu trebuie să-l cumpere. De ce tocmai el și de ce tocmai acum?

Dunyazad mijește ochii și-și trece unul dintre inele în lungul buzelor, înainte și înapoi.

– Cred că ar trebui să fiu încântată că urmărești măcar rudimentele politicii orașului, rostește ea încet. Evenimente recente au făcut ca poziția noastră să fie… instabilă. O membră a Consiliului a murit azi-dimineață, pe neașteptate: Alile din Casa Soarez. Cred că ți-o amintești.

Alile: o femeie cu chip dur la masa tatei, cu o zonă a scalpului lipsită de păr, mâncată de codul-sălbatic, în părul negru și un șoim din alamă pe umăr. *Fetițo, decât să devii mutalibun, mai bine dă cu lopata la rahat ca să-ți câștigi existența*. „Cred că ăsta-i motivul", gândește Tawaddud, alungând amintirea. Simte un gol în piept, dar își menține fața inexpresivă.

– Lasă-mă să ghicesc, spune ea. Alile a fost susținătoarea cea mai importantă a propunerii Tatei de modificare a Acordurilor Răcnetului Urgiei. Cum a murit?

– O sinucidere cam prea convenabilă. Pocăiții cred că a fost o posedare. Poate să fi fost masrurii, însă ei n-au revendicat deocamdată responsabilitatea. Anchetăm cazul. Tata a contactat chiar Sobornostul și hsien-kuele vor trimite pe cineva să investigheze. Votul pentru Acorduri va avea loc peste trei zile. Dacă vrem să-l câștigăm, va trebui să-l cumpărăm. Abu Nuwas știe asta și de aceea tu, scumpă surioară, va trebui să încerci tot ce știi mai bine ca să-l faci foarte fericit.

– Sunt surprinsă că Tata mi-ar încredința o sarcină așa importantă. *Unei iubitoare de monștri.*

– Lordul Nuwas a cerut explicit acordul Tatei de a te curta. Desigur, se zvonește că gusturile lui sunt… neobișnuite. În tot cazul eu voi fi ocupată cu împuternicitul Sobornostului – o treabă plictisitoare de baby-sitting, dar cineva trebuie s-o facă –, așa că mă tem că tu va trebui să decizi.

– Ce convenabil!

„În tine are încredere, iar pe mine mă vinde negustătorului ca pe un gogol din deșert."

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna așa. Tawaddud își amintește o tigaie sfârâind, căldura radiindu-i pe față, mâinile moi ale tatei pe umerii ei. *Haide, Tawa, gustă, tu ai făcut-o. Dacă vrei, poți să mai adaugi niște măghiran. Mâncarea trebuie să spună o poveste.*

– Dragă surioară, eu încerc să *te ajut*. Tata este iertător, totuși n-a uitat ce ai făcut. Îți ofer o șansă de a-i arăta cine ești de fapt.

Duny o prinde pe Tawaddud de mână. Inelele djinn de pe degetele ei sunt reci.

– Nu-i vorba doar despre tine, Tawaddud. Vorbești despre Banu Sasan ai tăi. Dacă noi vom câștiga votul, vom avea puterea de a schimba lucruri, pentru toți cei din Sirr. Dacă mă ajuți.

Ochii ei sunt sinceri, așa cum au fost mereu când a încercat s-o convingă pe Tawaddud să fugă în sukh ori să se ascundă de djinnul Chaeremon.

– Ce-i asta, o promisiune? Crezusem că vei încerca amenințări, zice încet Tawaddud.

– Perfect, spune Dunyazad. Poate că există unele lucruri despre care Tata chiar *ar trebui* să audă.

Tawaddud strânge din ochi, închizându-i. Tâmplele îi zvâcnesc. *Aunii sunt cei care mă pedepsesc. Poate c-o merit.*

Poate că Tata se va uita din nou la mine.

– Bine, încuviințează ea lent. Se simte slăbită și înfrigurată. Sper doar să fiu îndeajuns de neobișnuită.

– Minunat!

Duny se ridică și bate din palme. Bijuteriile și inelele djinn îi zornăie.

– Nu mai fi așa posomorâtă. O să fie distractiv!

O măsoară pe Tawaddud, din cap până în picioare, și se încruntă.

– *Trebuie* să facem totuși ceva cu părul tău.

3
Hoțul și arestarea

Intru șovăitor în cabina principală. Dacă nava este îngrijorată, Mieli ar putea fi cu adevărat într-o dispoziție proastă și detest să fiu bătut de o războinică oortiană când sunt obosit.

Nu trebuie s-o caut prea mult. Plutește în centrul cabinei, cu ochii închiși, cu chipul întunecat, de forma migdalei, iluminat de pâlpâitul slab al lumânărilor, înfășurată în veșmântul ei obișnuit, asemănător unei togi, ca o omidă în coconul ei.

– Mieli, îi spun, trebuie să stăm de vorbă.

Niciun răspuns.

Mă trag cu brațele în lungul axei cabinei și mă orientez cu fața spre ea. Ține ochii închiși și pare că abia respiră. *Grozav!* Este probabil într-o transă oortiană. Normal – dacă te hrănești destul de mult timp doar cu fructe de pădure, într-o cometă evidată și iluminată de sori artificiali, începi să te autoamăgești că atingi iluminarea.

– Este ceva important. Trebuie să discut cu bossul tău.

Poate că-i într-o transă de pilotare. O dată am scos-o dintr-o asemenea transă, exploatând legătura noastră biotică, însă pentru aceea a fost necesar să-mi străpung palma cu un pumnal din safir. N-am nicio dorință de a repeta experiența… și, în plus, legătura nu mai există. Pocnesc din degete în dreptul chipului ei. Apoi o ating pe umăr.

– *Perhonen*, întreb nava, a pățit ceva?

Nu primesc niciun răspuns.

– Mieli, nu-i deloc amuzant, să știi.

Ea începe să râdă, un sunet muzical, stins. Deschide ochii și zâmbește ca o șerpoaică.

– Ah, ba da, îmi spune.

În mintea mea, ușa unei închisori se deschide și se închide. Nu Închisoarea Dilema, ci alta, cu mult, mult timp în urmă.

Poate că ar fi trebuit să fi rămas înăuntru.

– Salut, Joséphine.

– Nu m-ai căutat niciodată, spune ea. Asta m-a durut.

– Pe Marte, îi răspund, păreai să fii în criză de timp.

Ochii i se îngustează periculos. Poate că nu-i o strategie bună să-i reamintesc că am pus capăt ultimei noastre nopți împreună, cauzând evacuarea ei de pe planetă de către autoritățile Oubliette.

Pe de altă parte, poate că este o strategie bună.

– Joséphine Pellegrini, îi repet numele.

Numele acela ar trebui să fie însoțit de amintiri, dar și ele se află înapoia ușii închise. Nu-i surprinzător: probabil că ea însăși mi-a editat cu grijă memoriile. Poți face așa ceva, dacă ești Fondator Sobornost.

– Deci ți-ai dat seama, zice ea.

– De ce nu mi-ai spus?

– Dragul meu, dar am făcut-o pentru binele tău. Ai petrecut două secole fugind de mine. N-am vrut să te distrag. Își atinge degetul mijlociu al mâinii stângi, ca și cum ar potrivi un inel. Și știi ce se-ntâmplă când încerci să scapi de destin?

– Ce se-ntâmplă oare?

Ea se apleacă, apropiindu-se de mine.

– Te pierzi. Devii un hoț mărunt, o gaiță care zboară după mărunțișuri sclipitoare. Ai nevoie de mine ca să fii ceva mai mult.

Îmi atinge chipul. Palma îi este mătăsoasă și rece.

– Ți-am oferit șansa să te furi pe tine însuți. Ai eșuat. Continui să fii creatura neînsemnată din Închisoarea Dilema, care nu se pricepe la nimic, în afară de arme și jocuri. Crezusem că ai putea fi o sămânță pentru ceva mai măreț. M-am înșelat.

Ochii ei sunt duri.

– Tu nu ești Jean le Flambeur.

Asta mă doare, însă o înghit. Tonul îi este blând, dar în ochi îi apare o scânteie de furie autentică. *Asta-i bine*.

Îi îndepărtez mâna.

– Atunci suntem doi, îi spun, fiindcă nu cred că tu ești Joséphine Pellegrini. Nu ești decât un gogol. Poate dintr-o ramificație mai veche, sigur că da, însă nu ești o Primă. N-ai fi trimis niciodată o parte importantă a ta să facă o asemenea treabă. Nu ești decât o fantomă de Fondator de nivel inferior, care rulează o operațiune ilegală. Vreau să vorbesc cu Prima.

– Și ce te face să crezi că meriți *așa ceva?* spune ea.

– Faptul că ai nevoie de mine ca să fur un fragment din Erupție de la Matjek Chen. Știu cum s-o fac. Și vreau un târg mai bun.

Ea izbucnește în râs.

– Of, Jean, ultima dată *ai dat greș*. Tot ce-ai… Vai, vai, nici măcar nu-ți pot spune… Arhitecturi cognitive furate deopotrivă de la zoku și de la noi. Mașini construite într-o uzină de exploatare solară. Deghizarea perfectă. Și totuși, erai ca un copil prin comparație cu el, tatăl

Dragonilor. Și-mi spui mie că *acum* știi cum să faci? Iubirea mea, prințișorul meu, ești *cu adevărat* amuzant!

– Nu la fel de amuzant cum ar fi să-i privesc pe ceilalți Fondatori devorându-te. Vor fi vasilevii și hsien-kuele, așa-i? Ei nu te-au plăcut niciodată. Ai nevoie de o armă împotriva lor. De aceea m-ai scos pe mine.

Ochii ei sunt două perle verzi, reci și dure. Inspir adânc. *Aproape c-am reușit*. Nu trebuie să uit că ea îmi poate citi gândurile, cel puțin la suprafață. Există moduri prin care să le ocultez. Imagini asociative. Perle și planete, și ochi, și tigri. Ea se încruntă. Mai bine s-o distrag.

– *Chiar* mă-ntrebam cum au reușit ei să mă prindă, dacă eram *atât* de bun, rostesc eu. Nu s-ar putea oare ca tu să fi avut vreo legătură, iubito?

Ea se scoală. Gura îi este o linie dreaptă. Pieptul i se ridică. Deschide aripile lui Mieli, care vibrează în lumina lumânărilor ca două flăcări gigantice.

– Poate că fugisem de tine, îi spun, dar când ești disperată, găsești mereu o cale prin care să mă prinzi.

– *Disperată?* șuieră ea. Pitic ticălos!

Îmi prinde capul și-l strânge atât de tare, de parcă ar fi o casetă yosegi aflată pe punctul de a se deschide, și mă trage în sus, astfel că fețele ne sunt apropiate. Respirația îi este caldă. Miroase a lemn-dulce.

– O să-ți arăt cât de disperată sunt, îmi zice ea.

– Nu.

Ba da!

Ochii îi sunt verde pal la început, apoi imposibil de strălucitori, de parcă ar privi direct în Soare. Lumea devine albă. Chipul mi se înmoaie precum ceara sub degetele ei.

– *Așa* te-au prins, spune ea.

Povestea inspectorului și a lui Jean le Flambeur

Inspectorul îl prinde pe ticălosul de Jean le Flambeur în fotosfera Soarelui.

Înainte de a începe, el îi privește pe îndelete pe Fondatorii de la bordul bunei nave *Imortalizatorul*. Inginerul-de-suflete bărbos se leagănă încetișor înainte și înapoi în scaunul lui. În uniforma ei navală alb-aurie, pellegrina îl privește fix, așteptând. Vasilevul se lasă pe spate în scaun, rotindu-și vinul auriu din pahar. Cele două hsien-kue sunt impenetrabile. Nemișcat și tăcut, chenul privește marea. Chitragupta sfredelește găuri cu degetul în structura virtului, făcând singularități micuțe, strălucitoare, care dispar pocnind imediat cum se ivesc.

Inspectorul se încruntă la chitraguptă. *Imortalizatorul* este o configurație înnodată de câmpuri electromagnetice în jurul unui miez de cerebromaterie de mărimea unei gămălii de ac. Plutește la cinci sute de kilometri deasupra Polului Nord solar, în regiunea de temperatură

minimă a fotosferei. Inspectorul a avut o mulțime de greutăți să convingă virtul să ruleze pe genul acela de hardware.

Virtul este un restaurant micuț în scobitura unui golf stâncos, care adăpostește un port. Ei stau la mese instalate pe roca neregulată și luminată de soare, mângâiați de o briză răcoroasă, și au în față pahare cu vin alb și platouri cu fructe de mare, ce abundă în arome bogate, subtile. Greementele velierelor de pe apă zornăie în vânt, ca o muzică improvizată. Pentru a le reaminti unde sunt, planetariul bătut în pietre prețioase al Experimentului se ridică pe cer, mai mare decât nori sau planete, pe fundalul curbei alb strălucitoare a soarelui. Este o realitate din bucăți diferite, asamblată din memoriile Fondatorilor, așa cum trebuie să fie lucrurile astea. Ca să dovedească respect, ca să aibă consens. Cel puțin așa afirmă teoria.

Vasilevul vorbește primul.

– Ce facem aici? spune el. Am răspuns deja la toate întrebările tale.

Degetele inspectorului găsesc crestele și văile țesutului cicatrizat de pe obrajii lui. Atingerea trezește durerea surdă care există mereu acolo, nu pentru că rănile nu s-ar fi vindecat, ci pentru că face parte din el, o dovadă de respect față de Primi.

Este bine, gândește el. Este bine să-i întâlnești pe ceilalți într-un virt unde ei pot simți durere. Aceștia sunt gogoli din ramificații aflate adânc în gubernii, obișnuiți cu abstracțiile, cu tendința de a uita că realitatea fizică există în continuare acolo, primară și dureroasă, sinuoasă și dezordonată, ca o lamă de ras ascunsă înăuntrul unui măr.

– Unul dintre voi este Jean le Flambeur, le spune inspectorul. Unul dintre voi se află aici ca să fure.

Fondatorii îl privesc în tăcere stupefiată. Chitragupta chicotește. Inginerul privește rondelele de caracatiță roz de pe farfuria sa. Pellegrina îi fulgeră inspectorului un zâmbet. El simte o căldură ciudată în piept. Asta a fost ceva la care nu se aștepta. Virturile și întrupările de înaltă fidelitate au avantajele și dezavantajele lor. Nu vrea să-i răspundă la zâmbet.

– Nu înțeleg nimic din asta, spune el gesticulând în sus.

Cerul este plin de clipiri neutrino ale altor nave raion ca *Imortalizatorul*, milioane ce se mișcă pe orbite strânse, ordonate, întrepătrunse ca firele unei tapiserii. Undeva, hăt departe, reverberează cântecul vibratil al unei gubernii, un creier artificial de mărimea unei planete, care-și supraveghează copiii din umbra lui Mercur, coordonând, ghidând, planificând.

Soarele poartă o centură alcătuită din punctulețe de lumină: mașinării de exploatare solară care pompează elemente grele din adâncurile fuziunii pentru a alimenta cu ele fabrici de cerebromaterie de pe orbite staționare. O ecologie de gogoli constructori în corpuri plasmatice răscolește coroana solară, creând buzunare ordonate ce vor

fi utilizate ca mediu activ de laserele solare.

– Știu însă că are rolul de a sluji Marea Misiune Comună. Fratele nostru, Inginerul, a încercat să-mi explice Teoria firelor, împrăștierea gravitației cuantice, încuietorile Planck și faptul că Dumnezeu nu-i un jucător de zaruri, ci un criptograf. Nu-mi pasă. Ramificația mea se ocupă cu lucruri mai simple. Toți știți ce fac eu.

Este un pic necinstit. *Bineînțeles* că el știe ce se va întâmpla. Dar este mai bine dacă ei îl consideră un barbar.

Lasere solare vor focaliza asupra unei constelații de puncte până când concentrarea de energie va sfâșia chiar țesătura continuumului spațio-temporal și va da naștere la singularități, alimentate de fluxul de particule pe care sistemul de exploatare solară îl absoarbe de la pol. Nenumărați gogoli vor fi matrițați în ele, cu mințile codificate în stări-fire în orizonturile de evenimente. Șaptesprezece găuri negre vor trage împreună cozi lungi de plasmă din soare, aidoma unor coji de portocale care se îmbină. O mână dumnezeiască cu multe degete se va strânge într-un pumn. O dezintegrare Hawking violentă va converti în energie câteva mase terestre.

Și, poate, în interiorul infernului aceluia, va exista un *răspuns*. Un răspuns pe care cineva vrea să-l fure.

– Unde este atunci această creatură legendară? întreabă vasilevul. Asta-i o nebunie. Nouă secunde în cadrul Experimentului și noi irosim cicli în virtul ăsta fantezist. Frații și surorile noastre se pregătesc pentru misiunea cea mai glorioasă. Și ce facem noi? Tresărim înaintea umbrelor.

Se uită la pellegrină.

– Sora pellegrină de aici a decis că ar trebui să dansăm pentru maimuțe.

Inspectorul își pune palmele mari pe masă și se ridică. Mișcarea lui bruscă și statura mătăhăloasă fac ca paharele să vibreze și să cânte.

– Fratele vasilev ar trebui să-și reconsidere cuvintele, îi spune încetișor.

Se vede obligată ca în curând să se ocupe de el. Și posibil de hsien-kue: sunt două, una mai vârstnică și cealaltă mai tânără, una într-un avatar complex din Timp Adânc – un chip hsien-ku înglobat într-un corp albastru multiunghiular și o pădure de membre –, cealaltă o tânără modestă în uniformă gri simplă. Inspectorul este aproape sigur că ele au trimis nucleul-vampir care a încercat să-l omoare în Biblioteca navei.

– Sora pellegrină de aici a detectat o anomalie în gogolii matematici, spune inspectorul. Ea m-a adus din Bibliotecă pentru a investiga și a retezat comunicațiile cu restul flotei. A fost acțiunea corectă. Am găsit urme. În virturi, în memoriile gogolilor. Le Flambeur se află aici.

Trage cu coada ochiului la chen, încercând să vadă o reacție.

Fondatorul cu păr sur este singurul care nu se uită la inspector. Ochii îi sunt ațintiți asupra cerului și pe buze îi flutură un surâs.

Hsien-kua mai vârstnică se ridică.

– Creatura despre care vorbești este o legendă, spune ea. În simurile străbunilor noștri nu este decât o poveste, o sperietoare.

Este impresionant de bătrână. Pentru o clipă, *xiao*-ul instinctiv – respectul încorporat pentru un gogol mai apropiat decât el de un Prim – îl face pe inspector să se simtă ca un copil. *Inspectorul a fost sabia Sobornostului*, îi rescrie metasinele gândurile. *El a rămas puternic. El știa că temeiul îi era adevărat și pur*.

– Sora spune că memoriile Primilor sunt imperfecte? întreabă el, agățându-se de glasul liniștitor al metasinelui și scrâșnind din dinți.

– Nu imperfecte, spune ea. Doar… îndepărtate.

– Irosim timp, zice vasilevul. Dacă aici ar exista o anomalie, dacă nava ar fi fost infectată, atunci sora pellegrină ar trebui să se fi autodistrus și astfel morțile noastre ar fi slujit Misiunii. Ea însă și-a iubit mereu nițel cam mult continuitatea pentru a face ceea ce este necesar.

Inspectorul surâde.

– Investigația mea a fost amănunțită. Se pare că fratele vasilev și sora hsien-ku au încercat să manipuleze balanța gogolilor de testare utilizați în Experiment. Dar nu mă aflu aici pentru a-i acuza. Mă aflu aici pentru a-l găsi pe Jean le Flambeur.

Vasilevul îl privește fix.

– Dintre toate acuzațiile scandaloase…

– Ajunge, rostește chenul.

Se lasă brusc liniște. Chenul este singurul gogol de pe navă care nu este ramificat pentru Experiment: a patra generație, ramificația Bătălia-cu-Îngerul-Conway. Nici chiar metasinele nu poate amuți valul apăsător de *xiao* pe care îl simte inspectorul când vorbește el.

– Fratele nostru și-a îndeplinit bine misiunea. Dacă cineva îi pune sub semnul întrebării recomandările, cu certitudine n-o face din vinovăție, ci doar din dorința de a vedea că Marea Misiune Comună este îndeplinită cu bine, n-am dreptate? Dacă este o chestiune de identitate, atunci răspunsul este simplu. În înțelepciunea lor, Primii ne-au asigurat mijloacele de a spune lumii cine suntem noi.

Chenul se răsucește către ei și poartă pe chip un surâs extatic.

– Să ne scoatem Codurile de Fondator și să ne rugăm.

Inspectorul inspiră profund. Știa că va urma asta, dar nu dorește să-și atingă Codul, obiectul care le acordă Fondatorilor drepturi de administrator la metalegile firmamentului care guvernează toate virturile. Codul derivă din parole în același fel în care armele nucleare se trag din topoarele de silex: nu doar un șir de caractere, ci o stare

mintală, un moment definitoriu, sinele cel mai lăuntric. Iar al lui nu-i deloc plăcut.

Cu toate acestea, zâmbește larg spre vasilev, când toți se scoală. Gogolul cu păr auriu soarbe din pahar și varsă câteva picături când îl așază pe masă; mâinile îi tremură. *Mi-ar plăcea într-adevăr să fie el*.

– Haideți, spune chenul. S-o facem toți împreună, ca frați și surori.

Închide ochii. Pe față i se lățește o expresie de extaz, de parcă ar fi urmărit ceva indescriptibil de frumos. Virtul se dizolvă în jurul lor, absorbit de firmament, dispărând în albeața pustie ca vinul vasilevului în fața de masă din bumbac.

Unul câte unul, ceilalți Fondatori îl urmează. Chipul chitraguptei degajă seninătate. Pellegrina pare tematoare. Fruntea inginerului este încrețită de concentrare furioasă. Fețele banale ale hsien-kuelor sunt înfrumusețate de expresii de uimire și copleșire. Vasilevul este palid și transpiră. Îi mai aruncă inspectorului o privire plină de ură și închide ochii.

Apoi vine rândul inspectorului.

În firmament, închiderea ochilor nu aduce întuneric, ci doar albeață. Fondatorii sunt siluete puternic reliefate pe fundalul lui. Șovăitor, inspectorul își atinge Codul. Este tot atât de dureros pe cât sunt cicatricele lui, dar de o sută de ori mai intens, o spintecătură înlăuntrul lui care duhnește și supurează ca o…

…escară. Se deschide când îl trezesc focurile de armă. Sora lui este întinsă alături. Muște se plimbă peste ochii ei deschiși. El își smulge sârmele din scalp. Se aude un pleoscăit, urmat de un trăsnet de durere. Pe fața lui curge sânge. Întinde mâna spre fruntea ei. Pielea se simte moale și lipicioasă la atingere.

O azvârle spre firmament, doritor să scape de ea. Albeața flămândă o înhață și o înghite. Brusc, nu mai este albă, ci o oglindă care-i arată șase reflexii.

Își atinge chipul ca să simtă cicatricele și vede reflexiile făcând la fel. Cicatricele nu sunt acolo; obrajii îi sunt netezi. Imaginile lui din oglindă sunt bărbați tineri cu păr negru ca pana corbului și sprâncene desenate cu creionul, tâmple cu gropițe și pleoape grele. Ei poartă sacouri elegante din catifea și cămăși albe și par că s-ar îndrepta spre o petrecere. Își scutură fire de praf invizibile de pe revere, se uită unul la celălalt și clipesc, ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis.

În timp ce-i privește, în el răsună un *trosc* sec. Un alt sine eclozează ca o pasăre din ou. Eu zâmbesc, spre deruta din ochii celorlalte sine ale mele, când ne scuturăm de învelișul greu al inspectorului.

Lângă mine, chenul începe să aplaude.

– Minunat, rostește el și rânjește ca un copil surescitat. Minunat!

Toți îl privim. El este singurul neschimbat, o siluetă cenușie,

micuță, profilată pe firmamentul alb. Ceva este în neregulă. Îi caut Codul în capcana virt pe care am creat-o și nu găsesc nimic.

Chenul se șterge la ochi și expresia lui redevine o mască serioasă. Acum, după ce *xiao*-ul deghizării mele Sobornost a dispărut, este mai ușor să mă uit la el. Un bărbat asiatic scund și îndesat, cu păr sur tuns neregulat, desculț, care poartă o rasă de călugăr. Chipul îi este mai tânăr decât ochii.

– Un virt care emulează firmamentul, zice el. N-am crezut că așa ceva este posibil. Și tot spectacolul acesta este doar pentru mine, doar pentru a-mi fura Codurile. Mai bine decât la teatru. Foarte amuzant.

Noi șase facem o plecăciune, toți simultan.

– Îți poți da seama desigur cum am procedat, rostim noi în cor.

Pot vedea în ochii celorlalte sine ale mele cum încearcă să găsească o cale de scăpare. Însă virtul este închis în jurul nostru, etanș ca o sticlă.

– Desigur, repetă el privindu-ne din creștet până în călcâie. Îmi amintesc prima uzină de exploatare solară în care ai intrat prin efracție, acum un secol. Deci ai făcut-o din nou. Vechiul truc al ușii din spate din compilator. Cleptografie elementară. Unica parte pe care n-o pot înțelege este de unde ai obținut Codurile vechiului meu prieten. De la Joséphine? Trebuie să port o discuție cu ea.

Sunt *într-adevăr* destul de mândru de asta: am spart platforma de calcul cea mai sigură, prin inserarea câtorva opțiuni în hardware-ul *Imortalizatorului* când uzina de exploatare solară le-a compilat pe ea și navele ei surori, acum patru minute, în cadrul de referință al Experimentului.

Așa că, bineînțeles, am creat și o rută de evadare.

– Un gentleman păstrează întotdeauna discreția. Și există un motiv pentru care metodele clasice sunt numite clasice, spunem noi cu o ușoară dizarmonie în corul nostru, acum când divergem.

Virtul este perfect etanș, ca o sticlă, dar el n-a observat una dintre ușile din spate ale firmamentului meu. Trebuie doar să-l fac să continue să vorbească.

– Așa este. Iar *trădarea* este una dintre metodele clasice, nu-i așa? Ba chiar cea mai veche dintre ele.

Surâde ușor.

– Ar fi trebuit să știi că nu e bine să nu te-ncrezi în ea.

Nici nu m-am încrezut. Noi însă ne mulțumim să strângem din umeri.

– A fost dintotdeauna un risc. Asta-i meseria mea.

Arătăm spre albeață.

– Dar și tu îți asumi un risc. Toată chestia asta… Experimentul. Este doar pentru a-i distrage pe ceilalți, nu? N-ai nevoie de el. Ai deja bijuteria Kaminari. Cheia încuietorilor Planck.

El arcuiește sprâncenele.

– Te poți gândi la altcineva care merită s-o aibă?

Noi râdem.

– Cu tot respectul, Matjek, îi spunem, ar trebui să lași nestematele, încuietorile și cheile pe seama profesioniștilor.

– Respectul… Înțeleg.

Își încrucișează brațele.

– Tratezi situația asta ca pe un joc. Mai ții minte prima noastră întâlnire? Ți-am spus că pentru mine nu era un joc.

Aceea n-a fost prima noastră întâlnire. Dar este bine că nu-ți reamintești asta.

– Atunci de ce, îl întrebăm noi, eu câștig mereu?

Unul dintre noi – nu mai sunt sigur cine – activează protocolul de evadare. Ceilalți se autodistrug, inundând virtul alb cu zgomot. Învelișul de software care conține mintea mea își purjează conținutul în gândwispuri și le lansează din *Imortalizator* spre alte nave raion.

Eu sar din nod în nod prin rețeaua de comunicații Sobornost, divizând, contopind, emițând parțiali care se autosacrifică. Chenii vin după mine, tenace, implacabil. Dar nu contează. Câteva milisecunde și voi ajunge la una dintre navele mele de fugă, minunatele *Leblancuri* construite de Gun Club zoku, cu propulsiile Hawking activate, gata să-mi asigure evadarea la viteza luminii…

Apoi raioanele încep să se autodistrugă. Fotosfera este plină cu inflorescențe de antimaterie când îmi ard podurile, sacrificând milioane de gogoli pentru a mă restricționa ca pe un virus. Distrugerea se întinde aidoma unui incendiu scăpat de sub control, până când mai rămâne doar unul dintre mine.

Încerc să mă ascund în procesele firmamentului, devin o computerizare lentă și reversibilă. Dar în zadar: ei mă vânează. Chenii și inginerii vin, roiesc peste mine ca liliputanii peste Gulliver, prinzându-mă.

Iar apoi vin mințile-tăișuri, invizibile și fierbinți.

Ele mă fac bucăți. Primul dispare metacortexul: capacitatea de automodificare, de sculptare a materiei mele neurale. Fixat, mort, fără să-mi mai schimb personalitățile după voie, întemnițat. Ele se asigură totuși să-mi lase amintirea unei pierderi.

Un glas pune întrebări.

Nu răspund și mor.

Un glas pune întrebări.

Nu răspund și mor.

Un glas pune întrebări.

Nu răspund și mor.

În cele din urmă, tăișurile ating o capcană pe care am construit-o în interiorul meu cu mult timp în urmă. Secretele îmi iau foc și ard în

capul meu.

În cele din urmă, sunt gol-pușcă, într-o celulă făcută din sticlă. În mintea mea există dureri-fantomă, acolo de unde au fost tăiate părțile zeului. În mână am un pistol. În spatele fiecăruia dintre cei patru pereți așteaptă cineva.

Cooperezi sau trădezi?

4
Tawaddud și Abu Nuwas

În timp ce Duny așteaptă, Tawaddud își pune un chip nou în dormitorul ei.

Își privește imaginea din oglindă. Fantezia pe care a creat-o pentru domnul Sen a dispărut, înlocuită de o femeie banală într-o salopetă albă integrală, care nu-i avantajează șoldurile late. *Neobișnuită? Nu azi.* Își trece degetele prin părul scurt și neascultător, refuză să facă orice în privința lui și alege o pelerină scurtă cu glugă în care să-l ascundă. După o clipă de ezitare, pune și vechii ochelari athar ai mamei ei. Cumva este mai ușor să privești lumea dinapoia lentilelor rotunde, aurii.

Își ia trusa medicală și i se alătură lui Dunyazad în balconul din aripa rezidențială a palatului, pentru a aștepta elevatorul. Sora ei îi privește dezaprobator ochelarii.

– Nu ți se potrivesc cu forma feței, spune ea. Mama, sărmana, n-a avut niciodată prea mult gust. Sper să compensezi lipsa de stil printr-un supliment de farmec.

N-ai cunoscut-o niciodată pe Mama, gândește Tawaddud. *Și nu mă cunoști nici pe mine.*

Decide să ignore împunsătura lui Duny. Petrecuse toată ziua în casă, iar acum îi place să simtă briza și căldura soarelui după-amiezii.

Palatul tatălui ei este ca o mână ce iese din Ciobul Gomelez și seamănă cu o plantă urcătoare pe un zid gigantic: cinci clădiri înalte care au fost cândva verticale, dar acum sunt orizontale, înțesate de pasarele, unite laolaltă prin extensii, balcoane și grădini suspendate. De deasupra se aud ecouri slabe de muzică djinn melancolică. Arome grele de mâncare se înalță din Takht, palatul negustorului de gogoli, și se amestecă cu vântul cald. Dedesubt, minarete în consolă, platforme șerpuite și străzi verticale se agață de Ciobul Gomelez ca iedera. Orașul în sine este pierdut în pâcla de hăt jos, întrezăriri de purpuriu, auriu și albastru într-un lințoliu de ceață albă.

Ciobul este un segment cilindric înalt de aproape doi kilometri, o bucată din colonia orbitală O'Neill, unde au trăit strămoșii ei, până când s-a prăbușit din înalturi. Impactul i-a spart învelișul – milioane de tone de diamant, metal și materiale pre-Colaps ciudate – în bucăți ca o găoace de ou; cinci Cioburi care se ridică din roca-mamă. Ele se întind spre cerul care a fost pierdut, păzindu-l pe ascunsul Sirr, pe binecuvântatul Sirr: ultimul oraș omenesc de pe Pământ.

Înapoia ei se aude cineva tușind.

– Te rog s-o scuzi pe sora mea, spune Dunyazad. Este o visătoare și uneori trebuie să fiu fermă ca s-o silesc să observe lumea reală.

– Aunii știu că Sirr are nevoie de mai mulți visători, în vremurile acestea grele, spune un glas masculin, încet și blând.

Tawaddud se răsucește. Un bărbat stă alături de ele pe balcon. Este micuț și subțirel, mai scund decât Tawaddud, și pare obosit: pielea îi este palidă și unsuroasă. Este îmbrăcat în hainele bogate negru-argintii care emulează veșmântul tradițional al unui mutalibun, dar sunt croite din țesături Sobornost ciudate, ce flutură în briză. Are păr lung, vălurit, chip îngust… și un șip de djinn în locul unui ochi. O curelușă de piele îi traversează fața și susține un dispozitiv ornat din alamă în locul unde ar trebui să-i fie ochiul stâng. Ochiul omenesc îi este strălucitor și verde.

– Eu însumi sunt un visător, rostește el ezitant, de parcă ar recita versuri. Uneori sunt un cerșetor orb care visează că sunt Abu Nuwas, iar vinul pe care l-am băut de dimineață și doamne așa frumoase ca tine nu sunt decât năluciri. Sunt însă aproape sigur că n-aș fi visat niciodată ceva atât de hidos ca reflecția mea în ochii tăi, așa că tu trebuie să fii reală, slăviți fie Aunii!

Abu Nuwas sărută mâna lui Tawaddud și razele soarelui scânteiază din ochiul lui de alamă. Buzele îi sunt reci și uscate și abia îi ating pielea, ca senzația gâdilătoare la contactul cu un djinn. Mâna îi tremură puțin, apoi și-o retage.

– Lord Nuwas, ea este sora mea, Tawaddud. Suntem extrem de recunoscători că ai acceptat s-o însoțești. Trebuie să înțelegi că este foarte sârguincioasă cu îndatoririle ei caritabile, fiindcă altfel ar fi aranjat să te întâlnească într-un cadru mult mai respectabil.

Tawaddud îl studiază pe Abu Nuwas, privindu-l mai mult decât este cuvenit. Zâmbetul lui tremură. Ea își îndreaptă spinarea. Brusc, nu mai este Tawaddud, oaia neagră a familiei Gomelez. Este Tawaddud, mândria Palatului Poveștilor, iubita lui Axolotl. *Nu, surioară, nu mă cunoști deloc*.

– Sora mea glumește, rostește Tawaddud cu glas scăzut. Nu am nicio intenție să fiu respectabilă. Își scoate ochelarii athar și surâde, aruncându-i lui Abu Nuwas aceeași uitătură pe care a împărtășit-o

domnului Sen și imaginii ei din oglindă. Dar aș fi încântată dacă m-ai însoți și ai mai rosti asemenea lucruri minunate. N-am știut că ești un poet.

Îi oferă lui Abu Nuwas brațul. El face un pas înainte și-l ia, împăunându-și pieptul.

– Nu sunt decât un diletant, milady, iar acestea sunt simple cuvinte ce sosesc în mintea unui mutalibun când umblă prin pustiu, umbre palide ale unei frumuseți ca a ta.

Tawaddud râde și-l răsplătește cu alt zâmbet, ceva mai cald decât cel dinainte.

– Lord Nuwas, spune ea, pentru asemenea cuvinte aș fi încântată să-i îngădui unui cerșetor orb să mă însoțească.

– Te rog, spune-mi Abu.

Dunyazad o privește uluită pe Tawaddud, care-și ține buzele.

– Draga mea surioară, nu trebuia să participi la niște întruniri ale Consiliului? Sunt sigură că-i vorba despre ceva teribil de important. Și amândouă trebuie să-l slujim pe tata și orașul acesta cum ne pricepem mai bine.

Elevatorul este un vehicul analog, demodat, cu un cadru flexibil, un miriapod metalic care se târăște în lungul liniilor ferate ce ies din Ciob. Coborârea provoacă o adiere plăcută. Pentru o vreme, Abu Nuwas pare mulțumit s-o țină pe Tawaddud de braț și să privească orașul depliindu-se dedesubt. O idee se înfiripă în mintea ei și este recunoscătoare tăcerii care-i îngăduie să crească. *O să regreți asta, Duny, cu-adevărat o să regreți.*

Spre est sunt dealuri și sere, iar dincolo de ele se află marea. Înspre nord se găsește Cetatea Morților, cu nenumăratele rânduri de clădiri cenușii anonime. Tawaddud își întoarce iute privirea dintr-acolo.

Orașul real este dominat de turla Stației Sobornost: un turn masiv din diamant, împănat de statui eroice mai înalte decât Cioburile. Se ridică deasupra mocirlei bazarelor de gogoli, care lasă loc treptat străzilor largi și clădirilor scunde din umbra Cioburilor Ugarte și Uzeda. Lumina soarelui care strălucește de pe segmentele sale superioare face să pară că-i făurit din aur. Turnul se schimbă, uneori lent, alteori chiar în vreme ce privești, turle noi se ridică și coboară, suprafețe și statui se rotesc. La fiecare câteva secunde se ivesc fulgere și bubuituri, dâre de lumină dinspre gândwispuri ce poartă minți Sobornost, lansate către Tigva pe care stăpânii Sistemului Interior o construiesc în cer.

– Te face să te simți mărunt, nu-i așa? spune Abu.

Abu Nuwas are o reputație: acțiuni impresionante pe piețele de gogoli, decizii de investiții care uneori par nebunii. Cu toate acestea, clienții ei mai influenți vorbesc despre Abu cu respect lipsit de

entuziasm. *Oamenii mărunți au nevoie să se simtă puternici*. Tawaddud își menține privirea în pământ.

– Prefer grandoarea Cioburilor în locul creațiilor ne-moarte ale Sobornostului, spune ea. Iar deșertul codului-sălbatic le-a învățat în Răcnetul Urgiei cât de mărunte pot fi.

– Mda, zice Abu, cel puțin pentru o vreme.

Un alt elevator trece pe lângă ei. Un roi de Iuți străfulgeră, încercând să-l ajungă, zumzăind. Sunt umanoizi micuți de mărimea degetului arătător al lui Tawaddud, cu corpuri negre și aripi vibratoare, care fac autostopul pe elevatoare până în vârfurile Cioburilor, pentru a absorbi energie solară la urcat și energie potențială la coborât, pe care o vând după aceea orașelor cu oameni mărunți, ca Misr și Qush și alte o sută din Sirr central, ale căror nume nu le vor cunoaște niciodată lenții umani standard. Pasagerii încearcă să-i alunge. Iuții se feresc fără efort de palmele ce se vântură, bâzâind în jurul elevatorului ca un roi de muște.

– Câteodată îi invidiez, spune Abu privindu-i. Ei trăiesc într-o lume de statui gigantice, trăiesc vieți iuți, luptă războaie iuți, iar într-o zi de-a noastră încap multe secole și dinastii de-ale lor. Viețile noastre sunt mult prea scurte, nu crezi?

– Se mai spune, rostește Tawaddud și se apropie de el, că Iuții și djinnii cunosc plăceri pe care noi le-am uitat și că, odată ce un om le-a gustat, îi vine foarte ușor să piardă interesul față de patima cărnii.

– Înțeleg, spune Abu și-și întoarce spre ea ochiul de alamă, înclinându-și capul ca o pasăre. Să înțeleg că vorbești din experiență personală, lady Tawaddud?

Expresia îi este rigidă.

După sfiala lui inițială, Abu Nuwas este greu de descifrat, așa cum se întâmplă adesea cu mutalibunii. Sub pretextul feririi ochilor împotriva soarelui, Tawaddud își ridică ochelarii athar și privește aura negustorului de gogoli în Umbră. Djinnul lui împletit este un șarpe înfocat, care-l încolăcește protectiv. *Trebuie să fiu mai subtilă cu el*.

Tawaddud urmărește cu privirea elevatorul care se micșorează.

– Nu sunt decât o fată inocentă din familia Gomelez.

– Poveștile spun altceva.

– Poveștile spun multe și de aceea Pocăiții le vânează înainte ca hoții de trupuri să ne fure mințile cu ele. Dragul meu Abu, îmi pasă de povești mai puțin decât de poezii… iar tu mi-ai făgăduit mai multă poezie. Mă tem că singurul lucru pe care ți-l pot oferi în schimb este o seară de trudă printre Banu Sasan.

Atinge mâna lui Abu.

– Nu-ți este însă străină truda. Atât eu, cât și sora mea apreciem ajutorul pe care l-ai oferit tatălui nostru.

– N-a fost mare lucru. Aș fi preferat să-mi apreciezi umorul. Sau

trăsăturile chipeșe.

Surâde ironic și-și atinge ochiul.

Fată proastă! Prima lecție a lui Kafur. Dă-i forma unui vis și nu-l mai lăsa niciodată să se trezească.

– În Sirr nu există onoare mai de seamă decât atingerea împletitului, iar onoarea este mai măreață decât frumusețea, rostește Tawaddud. Ce vezi cu ochiul acela? zice ea zâmbind strengărește. Orice vrei?

– Ai vrea să vezi?

El întinde mâna.

Fără un cuvânt, ea îi înmânează ochelarii athar, clipind des sub razele puternice de soare. Abu îi răsucește în mâini. Șoptește un Nume Secret pe care Tawaddud nu-l cunoaște.

– Încearcă acum.

Tawaddud ia șovăitoare ochelarii și-i pune. Clipește, așteptându-se să vadă haosul obișnuit al atharului local, umbra digitală a realității. Pecețile palatelor protejează Ciobul împotriva codului-sălbatic cel mai agresiv, dar chiar și aici atharul este mereu plin de spaime vechi și zgomot.

Ea vede un Sirr diferit.

Este o pânză de păianjen, vastă și mișcătoare, țesută din lumini. Stația Sobornost continuă să fie acolo ca o stea strălucitoare în centru, dar toate celelalte sunt înlocuite de o rețea complexă, mereu mutabilă: cosițe strălucitoare ce apar și dispar fulgerător, curenți scânteietori denși, care se întind de la un orizont la celălalt, inflorescențe bruște de activitate ce seamănă cu cuiburi de insecte înfocate. După o clipă, Tawaddud trebuie să închidă ochii. Este ca și cum ar urmări suprafața Soarelui.

– *Asta* vedem noi, muhtasibi și mutalibuni, zice Abu. Asta adună Pocăiții pentru noi, sângele Sirrului. Comerțul cu gogoli. Comerțul cu sobortehnologie. Munca djinnilor. Ba chiar – și coboară glasul – comerțul cu întrupări. Este ca o grădină și noi suntem grădinarii. Noi trebuie să decidem unde să plantăm, unde să tăiem și să creștem, pentru a păstra Sirrul viu. De aceea îl ajut pe tatăl vostru. Asta mă face să mă simt mărunt.

Tawaddud clipește și viziunea dispare, înlocuită de athar, mâzgălelile întrerupte pe care acesta le scrie pe oameni și pe clădiri, deteriorat de zgomotul alb al codului-sălbatic. Ea scoate ochelarii.

– Atunci mă bucur că te duc să-i vezi pe Banu Sasan, spune încet. Adesea te simți mărunt când privești lucrurile prea de sus.

– Sora ta a spus că ne vom înțelege, rostește Abu și-i ia din nou brațul lui Tawaddud și, oricât s-ar strădui ea, nu-i poate citi zâmbetul.

Va fi mai greu decât crezusem.

Zăngănind și vibrând, elevatorul îi coboară la baza Ciobului, unde, cu și mai mult zgomot, se reconfigurează într-un tramvai. Îi poartă pe

străzile largi din cartierele Ciobului, spre centrul orașului, în lungul canalelor înguste de apă ce duc spre mare, Stație și Banu Sasan.

5
Hoțul și vânătorul

Mieli plutește în spimescop, o fantomă în interiorul fantomei navei. Este o reprezentare a liniilor-planetare pe care le lasă în urmă cerebromateria, de la fiecare șurub și piuliță din *Perhonen*, până la mașinăriile Magistralei din tot Sistemul. Realitatea peste care sunt suprapuse interpretări și explicații, fizică impasibilă prinsă într-un păienjeniș de înțelesuri.

Îi place aici chiar și când nu pilotează. Nava este făcută din cuvintele ei, iar aici le poate vedea. Cu un gând, ea poate să privească prin pereți, să transfocalizeze spre nanomașinăriile din safir pseudoviu ale navei ori să se transforme într-un gigant și să țină în palmă mecanismul imposibil de complex al Sistemului. Poate chiar să se întoarcă și să-și privească propriul corp ca dintr-o stranie viață de apoi.

Mai puțin acum, deoarece cabina centrală a navei este închisă spimevederii ei. Ea fost exilată aici ca un spirit străbun, în timp ce pellegrina se joacă cu hoțul. Cel puțin senzația de vis a spimescopului face mai suportabil dezgustul.

– Nu te teme, spune *Perhonen*. Din câte îmi pot da seama, de data asta ei doar vorbesc.

– Nu vreau să știu, zice Mieli. În tot cazul, noi avem lucruri mai bune de făcut. Ea a spus că vine ceva.

Îi interoghează pe gogolii din matricea senzorială a navei care-și petrec existența imaterială urmărind imagerii spectrali ai navei, detectorii de neutrini și alți senzori. Ei se află pe una dintre ramificațiile inferioare ale Magistralei, construită de Sobornost pentru a oferi căi traficului lor de gândwispuri. Pe o rază de milioane de kilometri în jurul navei nu există mare lucru, cu excepția vechilor și risipitelor routere zoku – rămășițe ale Războiului Protocolului – și a liniilor-planetare ale wispurilor.

Pentru orice eventualitate, ea îi cere navei să înceapă activarea tehnologiei Sobornost ascunsă în fuzelajul ei. La fel ca Mieli, nava este

un amalgam complicat de oortian și Sobornost, refăcută pe Venus, cu arme ascunse, blindaje cuantice, virturi, gogoli și antimaterie înglobate în cerebrocoralul *väki* ca insecte diamantine în chihlimbar.

– Tocmai mă întrebam, spune *Perhonen* și glasul îi este diferit aici, pentru că nu provine doar de la un avatar fluture, ci de pretutindeni, ba chiar din interiorul lui Mieli. Îi vei spune despre gogolul pe care l-ai dat pellegrinei?

– Nu, răspunde Mieli.

– Cred că s-ar putea să-i fie de folos. El nu te înțelege cu adevărat.

– Asta-i problema lui, replică Mieli.

Se simte în siguranță aici, printre stele și înăuntrul navei, înăuntrul unui cântec. Dorește să uite de hoț și de pellegrină, de războaie, zei și căutări. Poate că ar izbuti să uite chiar și de Sydän. De ce trebuie nava să strice totul?

– M-am gândit, zice nava. El ar putea să ne ajute. Și el vrea să fie liber. Dacă i-ai spune adevărul…

– Nu există nimic de spus.

– Dar nu vezi ce-ți face pellegrina? Promisiuni, jurăminte, servitute… și unde ne-au dus toate astea? Ar trebui să…

– Ajunge! spune Mieli. N-ai niciun drept s-o pui sub semnul întrebării. Sunt servitoarea ei, nu o trădătoare. Nu mă face să regret că te-am construit. Aici, fără răsuflarea constantă a meditației sau lumina lumânărilor care s-o ancoreze, cuvintele și mânia se revarsă cu ușurință. Nu sunt copilul tău, ci creatorul tău. Habar n-ai ce…

Și apoi, ploaie de neutrini, blândă ca o briză. Anormală.

Ea se oprește. Nava nu spune nimic. Spimescopul este tăcut.

Mieli scanează din nou cerul. Semințe sintobiotice, învelișuri de gândwispuri și, mult mai departe, o navă raion Sobornost singuratică în vena principală a acestei ramificații din Magistrală. Totuși, firișoarele de păr de pe ceafă i se zbârlesc.

Poate c-ar trebui să-mi cer scuze, gândește ea. *Perhonen* se străduiește pe cât posibil să aibă grijă de ea. Asta a făcut din clipa când Mieli i-a adus spiritul din alinen…

O linie strălucitoare despică spimescopul în două ca un fulger. Nava și cuvintele ei dispar în zgomot alb. Spimescopul încetează să mai funcționeze.

Mieli revine în propriul corp cu forța unui tunet. În jur, *Perhonen* răsună ca un clopot. Printr-o spintecătură neregulată din fuzelaj se vede beznă și stele. Aerul se repede spre afară.

În mijlocul cabinei se află un punct strălucitor, care dansează. Dinspre el săgetează în toate direcțiile raze albe, ca dintr-un far care a înnebunit. Copacii bonsai din apropierea lui Mieli izbucnesc în flăcări.

Să nu te rogi niciodată Omului întunecat, gândește Mieli.

Am nevoie de mult, mult timp ca să revin din amintirea arestării.

În gură simt gust de sânge. Îmi mușcasem limba și doare. Gustul eșecului este însă mai crunt. Scuip. Picături de salivă și sânge plutesc în fața mea ca un șirag de perle strălucitoare, albe și roșu întunecat.

A fost periculos să joc în felul acela cu pellegrina. Norocul celui care mizează mult. Ea trebuie să fi fost în corpul lui Mieli, ca ultima dată. Gogolii Sobornost se dezorientează în carne, sunt ușor de citit și ușor de manipulat, indiferent cât de similari zeilor sunt în virtuți. Ea mi-a dat exact ce aveam nevoie. Ușa din castelul memoriei este deschisă. Îmi amintesc Pământul. Mi-l amintesc pe prinț în jannah. Și, în ciuda durerii, planul se găsește acum integral în mintea mea.

Iar în clipa aceea polițaiul diamantin din spațiu mă lovește în față.

Mieli continuă să țină în mână bulbul din coral pentru băut, când fasciculul o baleiază. Lichidul fierbe și bulbul se sparge cu o notă de jelanie, înghițită de mugetul vidului. Pentru o clipă căldura este aproape blândă, salutară după gerul spimescopului. Apoi se revarsă peste ea ca aburul *löyly* cel mai arzător dintr-o saună oortiană.

Metacortexul ei reacționează. Armura subcutanată din cerebromaterie se activează instantaneu. Arsurile de gradul al III-lea devin date statistice de leziuni. Timpul-rapid încremenește lumea într-o succesiune de cadre înghețate.

În autismul de luptă, lumea devine întotdeauna logică.

Mărește perspectiva.

În inima albeții există o mașină, lungă de numai o fracțiune de milimetru: un obiect subțire ca un pumnal, cu petale delicate ce se desfac din mâner. În jurul vârfului ascuțit ca acul sunt sculptate chipuri. Un dispozitiv Sobornost…

Pumnalul-floare se mișcă. Chiar și în timp-rapid, este ca o viespe, care dansează un dans letal printre avatarurile fluturi ale lui *Perhonen*. Raza sa pâlpâitoare mătură peretele cabinei după un tipar aleatoriu care lasă în urmă o mâzgăleală de foc. Revine spre Mieli.

Perhonen trântește în jurul ei o bulă cuantică și amplifică energiile de legătură ale atomilor artificiali. Sfera din oglinzi ricoșează prin cabină și începe să strălucească.

Lasere, gândește Mieli spre navă și-și activează propriile arme. *Pregătește-te să-l arunci afară și să-l arzi.* Se poziționează între pumnal și hoț, care plutește nemișcat, cu ochii închiși, și ridică alt perete cuantic care să-l protejeze.

Gogoli tactici îi trimit în metacortex rezultatele analizelor. Raza pumnalului *scanează*, ca o versiune agresivă a unei Porți a Tărâmului zoku, capturând informații, dar distrugând sursa, expediind rezultatele cuiva. Căldura este pe *toată lărgimea benzii*.

Ucide totul și-l lasă pe zeu să sorteze.

– Mieli, spune nava, n-o să…

Bula se sparge. Pumnalul țâșnește direct către Mieli, ca un glonț. Ea trage cu arma-fantomă, un nor des de nanomisile, dar știe deja că este prea lentă. Pumnalul este un șarpe strălucitor, care evită proiectilele minuscule.

Fasciculul lui baleiator brăzdează trunchiul lui Mieli ca o gheară. Armura ei reacționează prin contramăsuri active. Pielea îi erupe în artificii micuțe. Nu au prea mult succes. Intestinele îi clocotesc și explodează – *presiuni, temperaturi și timpi de revenire* –, iar fasciculul suie către capul lui Mieli, care se leagănă într-o parte și alta în ritmul sacadat al rapoartelor de leziuni.

Ea se așteptase la un soi de detașare de bătălie, cu știința că altă Mieli va supraviețui morții ei, însă muchia ascuțită a fricii îi apasă mintea chiar și prin pătura autismului de luptă.

O salută cu brațele deschise.

Pumnalul venit din vid își schimbă direcția, îi mângâie obrazul, îi dă ocol, îndreptându-se către hoțul neajutorat. Motorul Nash din metacortex îi oferă lui Mieli trei opțiuni, toate proaste.

Ea le ignoră și-l eliberează pe hoț din lanțuri.

Între două clipiri din ochi, imediat înainte ca obiectul diamantin să lovească, devin un zeu. Unul mic, totuși zeu: percep omniscient conținuturile învelișului meu de cerebromaterie, care pretinde că-i un corp omenesc, și a computerului raion care este creierul său.

Este abia a doua oară când am drepturi de administrator pentru el. Mă minunez înaintea complexității celulelor sale sintobiotice din cadrul diamantin, cu sursa de energie de fuziune de la baza spinării și emițătorii cuantici excelenți. Pentru o vreme mă rătăcesc prin creier. Mintea îmi este minusculă în labirintul lui vast și, pentru un timp, mă simt bine să hoinăresc pur și simplu prin coridoarele răcoroase ale logicii și să gândesc. Planul pe care pellegrina mi l-a dat fără să vrea se află tot acolo, un mozaic de piese angrenate laolaltă. Îl studiez din toate unghiurile, fredonând încet în barbă. Lipsește ceva.

Apoi aud bijuteria zoku, un receptacul dornic de gânduri și dorințe. Îi spun ce-mi trebuie și se transformă în ceva ce completează tiparul, ocupându-și locul cu un *clic* satisfăcător. O parte din mine spune că-i greșit, că ar trebui să simt vinovăție, dar se potrivește prea bine. Cu certitudine, ticăloșia nu poate să existe în ceva atât de frumos.

Mă simt ca un băiețel care a găsit pietricele minunate pe plajă. Fredonez iarăși în barbă. Aș putea rămâne fericit pe vecie în mintea mea.

Atât doar că un glas îndepărtat răcnește că mi se vaporizează carnea, iar lumina strălucitoare care se leagănă înainte și înapoi prin fața mea aidoma ceasului de buzunar al unui hipnotizator are o

legătură cu asta.

Încep să mă mișc. Am senzația că port un costum robotic cu câteva numere prea mare, uriaș, stângaci și lent. Mintea îmi gonește mai rapid decât poate reacționa corpul. Mâna stângă îmi dispare în flăcări albe: piele, oase și carne falsă, arse. Metasinele mă informează calm cât va dura refacerea prin creștere. Asamblează o imagine a mașinăriei micuțe care mă arde de viu: o creație Sobornost flămândă, cu o traiectorie în zigzag prin ruinele cabinei centrale din *Perhonen*, care acum se îndreaptă direct spre creierul meu.

Polițai. Indiferent cât de mult s-ar schimba lucrurile, ei rămân mereu la fel.

Apoi se întâmplă. Nu sunt un jucător de șah prea grozav, dar un aspect al jocului mi se pare fascinant. După o vreme, aproape că poți să distingi linii de forță între piese. Regiuni periculoase în care este fizic imposibil să muți piese. Nori de posibilități, zone interzise.

Cu asta seamănă urmărirea polițaiului diamantin. În interiorul meu parcă a apărut pe neașteptate o imagine-oglindă a obiectului acestuia, clocotind de unitate de intenție și scop…

Vânător bun, vânător iute, vânător drăguț, dacă-l găsești, capeți o răsplată…

Asta este. *Oglinzi*. Urlu neauzit comenzi spre corpul care-mi este străin. Se supune.

Stratul cuantic de sub pielea mea care arde se transformă în metamateriale. O mantie de invizibilitate improvizată. Devin o statuie din argint viu. Lumina albă flămândă se curbează în jurul meu. Distruge un set de statui tribale din galeria de gheață cometară a lui Mieli. Polițaiul continuă să tragă, derutat, și rămâne staționar doar atât cât îmi ajunge să-i spun lui *Perhonen* ce să facă…

O bulă cuantică se materializează în jurul lui, o bilă de biliard strălucitoare care îmi reflectă distorsionat chipul. Câmpuri electromagnetice apărute brusc îmi furnică pielea. Și apoi *Perhonen* îl azvârle pe intrus în spațiu în lungul axei cabinei, ca un glonț pornit dintr-o armă, lăsând în urmă o dâră de aer ionizat.

Laserele navei fulgeră. În depărtare se zărește o explozie orbitoare de antimaterie. Un torent de radiații gamma și pioni îmi provoacă migrenă.

Încuietorile corpului meu Sobornost pocnesc înapoi la locurile lor. Mieli plutește lângă mine, înconjurată de tentacule de sânge negru ca părul Meduzei. Apoi sosește durerea mâinii și urlu.

Mieli se ocupă de mâna hoțului în timp ce focul se stinge și nava repară fisurile din fuzelaj. Cabina este plină de mirosul dulceag, grețos, al cărnii sintobiotice arse, amestecat cu ozon, fum și cenușă de la arborii bonsai. O bulă de ceai de lemn-dulce plutește lângă Mieli ca un

spectru sur, puturos.

– Asta *a durut*, spune hoțul privindu-și ciotul cu scârbă, în vreme ce țesutul se autoînchide. Ce dracu' a fost? *Nu* era făcut de gogolii care se ocupă cu oamenii maimuță drăgălași din timpul-lent.

El arată mizerabil. Partea stângă a feței este carne vie, iar craterele arsurilor fac ca trunchiul lui să arate ca suprafața unei planete. Nici Mieli nu se simte mult mai bine. Este scăldată în transpirație, iar stomacul și capul îi pulsează, pe când naniții reparatori ai corpului ei lucrează non-stop. Cu excepția creierului, componentele ei biologice sunt aproape redundante, dar fac parte din ea și Mieli nu le va lăsa să putrezească.

– Indiferent ce ar fi fost, spune *Perhonen*, mă tem că nu s-a terminat. A distrus *o grămadă* de lățime de bandă. Am urmărit vectorul și acolo mai există ceva – ceva ce nu urmează protocoalele Magistralei. Ceva mare. Un roi întreg de frați ai ticălosului ăluia mititel, câteva mii, care, după cum arată, intenționează să ne intercepteze.

– De cât timp dispunem? întreabă hoțul.

– O zi sau două, poate trei, dacă tragem realmente tare, spune *Perhonen*. Sunt *al naibii* de rapizi.

– La dracu', șoptește Mieli. Pellegrina m-a avertizat. Trebuie să vorbesc cu ea.

Se întinde către zeița din mintea ei, dar nu găsește nimic.

Hoțul o privește cu unicul lui ochi teafăr.

– Bănuiala mea este că se va ascunde până vom scăpa de coada noastră, spune el. Asta-i ceva mai mare decât oricare dintre noi. Poate chiar mai mare decât am fost eu. Să fiu sincer, în locul tău mi-aș căuta altă meserie. O să fie urât de tot.

Mieli arcuiește o sprânceană. Amândoi arată ca niște păpuși stricate. Hainele ei sunt zdrențuite și pătate de sânge. Fața hoțului este roșie, carne vie. Doar bulgări de medicospumă albă excretați de sistemele de reparare ale corpului ascund arsurile teribile de pe torsul lui, de pe brațe și picioare.

– De fapt, mai urât, continuă el.

Partea nevătămată a chipului său devine serioasă.

– Vreau să-ți spun ceva. Știu cine este și ce dorește bossul tău. Miza este destul de ridicată pentru ca Fondatorii și Primii să observe. Toată afacerea asta… este parte a unui conflict între ei. Iar noi ne aflăm exact la mijloc.

– Mulțumită ție, spune Mieli.

– *Touché*, zice hoțul. Deci… Putem fugi?

Avariile cauzate de bătălia cu pumnalul-floare sunt superficiale și *Perhonen* le repară deja, dar ea știe exact ce poate și ce nu poate face nava. Continuă să simtă în abdomen acele de frică ale bătăliei. Constată că se agață de înțepăturile lor.

– Nu, răspunde ea, însă putem lupta.

Poate că acesta va fi un mod bun de a sfârși totul. Să lupți împotriva unui inamic imbatabil, să speri o moarte onorabilă.

Hoțul o privește neîncrezător.

– Oricât de mult am ajuns să-ți respect capacitatea de a ucide fel de fel de chestii, spune el, încep să mă-ntreb dacă școlile oortiene predau matematica elementară. Un singur obiect dintr-alea a fost cât pe-aici să ne omoare. Ești *convinsă* că-i o idee bună să ne luptăm cu câteva mii?

– Asta-i nava mea, răspunde Mieli.

Lănțișorul bătut în nestemate din jurul piciorului ei pare că arde. *Sydän. N-ar putea fi alt sine care s-o aducă înapoi?* Închide ochii.

– Este decizia mea.

– *Mieli*, șoptește *Perhonen, asta a fost sobortehnologie dură de tot. Eu am consumat foarte multe arme pe Marte. Suntem buni, dar nici chiar atât de buni. Ce faci?*

– Mieli? întreabă hoțul. Te simți bine?

Mieli inspiră adânc aerul puturos. Deschide ochii. Hoțul o măsoară cu o privire îngrijorată.

– Haide, spune el cu glas blând. Haide să ne gândim la asta. Întotdeauna există o cale de ieșire.

– Perfect, zice Mieli în cele din urmă. Ce propui?

Hoțul tace pentru o clipă.

– Părea că m-ar fi dorit foarte mult pe mine, spune el. Poate că putem folosi asta.

– Să facem un gogol din tine și să-l sacrificăm? întreabă Mieli dezgustată.

Un nor trece peste chipul hoțului.

– Nu, asta nu-i posibil. Se pare că Joséphine nu vrea să existe mai mult de un sine al meu. Trebuie să fie altceva… Ochiul lui teafăr scânteiază. Sigur că da! Sunt un idiot. Asta-i! Dacă creatura polițai mă dorește pe mine, trebuie să devin altcineva. Am nevoie de o față nouă.

Hoțul încearcă să-și scarpine carnea vie cu mâna pe care n-o mai are, apoi își privește consternat ciotul.

– Ca să nu mai amintesc de alte bucăți și bucățele. Cred însă că știu unde să găsesc una. Dacă *Perhonen* are dreptate, dispunem de mai puțin de două zile ca să deschidem Cutia.

– Și cum o vom face? întreabă Mieli.

– Cum se fac întotdeauna lucrurile cu adevărat importante? Cu norișori de fum și oglinzi.

– Termină cu jocurile, Jean. Te rog!

Hoțul îi oferă un zâmbet frânt și scoate din buzunar un oușor chihlimbariu. O bijuterie zoku.

– Cât de repede ne poți găsi un router zoku?

6
Tawaddud și Ghula

Districtul Banu Sasan se întinde în jurul Stației Sobornost. Înainte fusese un oraș Sobornost etalon, cu clădiri înalte și grele, piețe, statui și temple pentru upload. Însă după Răcnetul Urgiei, ele au rămas în majoritate goale, cu excepția nodurilor logistice, unde bunurile extraplanetare cu care Sobornostul face troc în schimbul gogolilor sunt distribuite celor care și le pot permite. Și tot aici cei mici și slabi din oraș se ascund de codul-sălbatic.

Tawaddud îl urmărește pe Abu cu atenție. S-ar fi așteptat ca negustorul de gogoli să strâmbe din nas înaintea murdăriei și sărăciei, dar el afișează o fascinație detașată, chiar și când trec prin piața Takht al'Qala, unde locuiește femeia-păianjen. Ea a țesut un cort uriaș din mătase de păianjen provenită din glandele pe care codul-sălbatic i le-a crescut în sâni. Statuete micuțe și șipuri djinn atârnă de fuioarele fragile aidoma unor fructe stranii.

Aerul este uscat și peste tot se simte izul slab de ozon, amestecat cu mirosul acru de corpuri nespălate. Se aude muzică, cântăreți-umbre creează imagini pe laturile pilaștrilor înalți, iar în cafenele joacă șah bătrâni cu fețele însemnate de cod-sălbatic. Ici-colo sclipesc mușchii amplificați de safir ai acrobaților himerici în veșminte din mătase.

Abu se oprește pentru a întinde câțiva sobori unui bărbat care are într-o cușcă un câine himeric, o creatură roz ca un fetus de mărimea unui câine, cu carapace albastră transparentă și picioare ascuțite de păianjen. Bărbatul se pleacă de multe ori în fața lui și-i anunță sonor pe cei din jur că făptura este un prinț al New Yorkului Iute, metamorfozat în forma aceasta de către Auni, și că înțelege textele sfinte. Răspunde la întrebări, tropăind ascuțit din picioare pe beton. În athar, Tawaddud vede lanțurile ce fac din câine o extensie a minții mânuitorului.

– Ar trebui să fii atent, dragă Abu, rostește ea. N-aș dori să devii unul dintre pacienții mei.

Și, fără îndoială, ai bodyguarzi djinni care ne urmăresc și care te-ar opri,

dacă ai încerca să faci vreo prostie.

– Ce soartă teribilă ar fi aceea! Sunt sigur că există destui care merg în deșert doar pentru a putea fi tratați de tine.

– Te avertizez: medicamentele mele pot fi amare, spune Tawaddud, bătând cu palma peste trusa ei medicală.

Abu o privește curios.

– De ce o faci? Vreau să spun, de ce vii aici?

– Poate că vei vedea, înainte să se încheie ziua. Ce crezi despre Banu Sasan?

Abu zâmbește.

– Am crescut aici.

Tawaddud clipește repede.

– Asta-i o poveste pe care aș vrea într-adevăr s-o aud.

– Mă tem că-i prea lungă pentru a putea fi spusă în cursul unei plimbări de după-amiază. Nu vorbesc prea frecvent despre ea: îmi vine destul de greu să am de-a face cu familiile muhtasib fără să fiu un Soarez, Ugarte, Gomelez sau Uzeda.

Abu desface brațele.

– Indiferent cât de mulți gogoli mi-ar aduce mutalibunul din deșert.

– Așadar, în poziția ta, un bărbat înțelept ar căuta mâna unei fiice tinere a unei Case muhtasibe? Chiar și a uneia cu o reputație… mai puțin decât perfectă?

Abu coboară ochii.

– Sperasem să petrec o după-amiază plăcută cu o femeie frumoasă fără să discutăm asemenea lucruri.

În ochiul lui uman se citește atâta tristețe, încât Tawaddud aproape că-i spune adevărul: că n-ar trebui să se însoare niciodată cu o fată care iubește doar monștrii. După care rana lăsată de zâmbetul lui Duny o înțeapă din nou. *O să-i arăt tatei cine sunt eu de fapt. Dar nu așa cum crede ea*.

Tawaddud îl atinge ușor pe Abu pe umăr.

– Ai dreptate. Haide să lăsăm căsătoriile și Casele sus pe Cioburi, acolo unde le este locul. În locul ăsta nu-i pasă nimănui cine suntem. Și acesta este unul dintre motivele pentru care vin aici.

Ca întotdeauna, Tawaddud se instalează lângă o statuie Sobornost desfigurată – un bărbos cu instrumente de mașinist, acoperit acum de mâzgăleli athar și secvențe de cod-sălbatic.

Sub privirea lui Abu, ea își depliază dugheana din trusă: componente ce se deschid în structuri fusiforme ca picioarele unei insecte gigantice. Le transformă într-un cort cu o măsuță și un pat. Își întinde echipamentul și șipurile djinn. Pacienții încep să sosească aproape imediat ce a terminat.

Ei se înșiruie în afara cortului și, chemându-i unul câte unul,

Tawaddud face tot ce poate. La majoritatea este vorba despre simple obsesii, ușor de destrămat. Infecțiile reale cu cod-sălbatic sunt mai dificile, dar, din fericire, cele de azi nu sunt foarte rele. Doar un băiat cu linii strălucitoare, în formă de V-uri, pe toată pielea, care se urmăresc unele pe altele, deplasându-se în stoluri ca păsările. El afirmă că sunt simboluri străvechi ale victoriei și că i-ar plăcea să le păstreze, însă Tawaddud îi atrage atenția că vor crește și-i vor acoperi complet pielea.

Îl studiază cu vederea athar, cuprinzându-i blând fața în palme.

– Iar ai fost în pustiu, îl dojenește Tawaddud. Băiatul tresare, dar ea îi prinde chipul cu fermitate. Lasă-mă să văd.

Ia de la brâu un șip djinn micuț, îl deschide și lasă afară creatura software, un norișor de triunghiuri ascuțite în athar.

– Parcă ți-am zis să nu te mai duci acolo, spune ea.

– Milady, orice bărbat trebuie să aibă un vis, iar visele sunt în pustiu, răspunde băiatul.

– Înțeleg că data viitoare vei fi poet. Nu te mișca! Micuțul djinn mănâncă codul-sălbatic din lobul frontal al băiatului. S-ar putea să te doară puțin, dar dacă nu te ferești din calea mutalibunului, n-o să mai fii de folos nimănui.

– Sunt prea iute ca ei să mă poată prinde, face o grimasă băiatul. Sunt ca Ali Mercurul.

– Nici el n-a fost destul de iute în cele din urmă: nimeni nu poate fugi de-a pururi dinaintea Nimicitoarei Plăcerilor.

– Cu excepția Prințului florilor, replică băiatul. Hoțul care nu moare niciodată.

Spre după-amiază îi aduc ghula.

Este soția unui acrobat din safir, o femeie zveltă și musculoasă, cu cârlionți negri, care poartă un veșmânt mulat pe corp, faberat de un sobor. Acrobatul o duce de mână. Ea îl urmează ca un copil și ochii îi sunt goi.

Tawaddud o așază în cort.

– Îmi poți spune cum te cheamă? o întreabă cu blândețe.

– Chanya, spune fata.

– O cheamă Mari, rostește acrobatul cu glas aspru.

Tawaddud încuviințează din cap.

– Știi de unde s-a îmbolnăvit?

Acrobatul scuipă și-i întinde o foaie transparentă, netedă.

– Le-am găsit în cortul ei, îi spune. Le-am ars. Am păstrat una ca să-ți arăt.

Tawaddud privește pagina de text compact. Cuvintele dansează în ochii ei și o absorb înăuntru.

Povestea băiatului cablar și a Jannahului Tunului

Înainte ca Răcnetul Urgiei să zgâlțâie Pământul și Sobornostul să-și afunde ghearele în solul său, în orașul Sirr trăia un tânăr. Era fiul unui cablar, cu spinarea și pieptul arămite de soare, priceput în meseria sa; însă când se lăsa noaptea, el mergea prin taverne și asculta poveștile mutalibunilor – vânătorii de comori. Cu ochii holbați, tânărul suspina, asculta și absorbea poveștile despre nisipuri șuierătoare, nave rukh și fapte întunecate pe care lăcomia le cheamă din inimile oamenilor.

Povestea care îi plăcea cel mai mult era cea a Jannahului Pierdut al Tunului, locul sacru păzit de Auni, orașul subteran în care primele suflete uploadate visau și se foiau în somnul lor.

– Luați-mă cu voi, spunea el. O să vă car poverile. O să răscolesc prin nisip după șipuri de djinni. Nicio treabă nu va fi prea umilă pentru mine, numai lăsați-mă să fiu mutalibun.

Dar bătrânii mutalibuni se mulțumeau să se scarpine în bărbi, să clatine din capete și să-l refuze, fără să-i explice niciodată motivele. Într-o seară tânărul l-a convins pe unul să vorbească, cheltuind pe vin îndulcit cu miere banii pe care-i câștigase muncind toată ziua.

– Vrei prea multe, i-a spus bătrânul cu un zâmbet trist pe buzele căpate. Un mutalibun nu are dorințe. El găsește, el ia, dar nu dorește. Pentru el, djinnii și jannahii pierduți înseamnă mai puțin decât colbul. Alungă-ți dorințele, băiete, și poate că atunci vei fi un mutalibun.

În timpul zilei, băiatul cabla, făcea căi pe care să se deplaseze djinnii – bobina de cablu îi era povară constantă în spinare, brațele și umerii îl dureau –, dar în același timp gândea. Cu certitudine, bătrânii erau obosiți, obosiți de asprimea de safir a pieii lor, pierduți în visele deșertului pe care le aduce codul-sălbatic. Până și tatăl său, cu visele lui mărunte, îl dusese la femeia-păianjen din al'Qala pentru a-i primi darurile, astfel ca să se poată cățăra mai sus, să se poată agăța de ziduri cu crampoanele micuțe din palme și tălpi.

Cu siguranță, tu trebuie *să vrei* să reușești, să sui mai sus decât alții, nu? Cu cât se gândea mai mult la cuvintele bătrânului, cu atât deșertul îi ardea mai tare în minte, ca soarele sus pe Cioburi, izbindu-i fruntea.

Ajutat de făgăduieli și privirea flămândă a ochilor lui negri, s-a culcat cu o fată din tavernă și i-a promis inele djinne și pulbere de gânduri, care să scânteieze ca stelele în părul ei. Așa s-a făcut că ea i-a devenit complice: a presărat un drog al femeii-păianjen în băutura unui mutalibun obosit, i-a luat armura Pecete și toiagul rukh și le-a dat tânărului. În zori, el a îmbrăcat veșmintele de mutalibun și s-a alăturat unui grup de vânători de comori la poarta Bab, pentru a ieși în pustiu.

Pe atunci, chiar într-o măsură mai mare decât acum, mutalibunii erau taciturni, își cruțau vocile și vorbeau prin semne sau deloc. Până și djinnii lor vânători sunt tăcuți, umbre ce ies din șipuri și urmăresc vise moarte prin noapte, aidoma unor rafale întunecate de vânt înțepător. De aceea tânărul a fost considerat unul dintre camarazii lor,

o altă siluetă gârbovită pe drumul lung spre munții rukh. Dar el a fost cât pe aci să se trădeze când s-au oprit să se odihnească în prima noapte, într-un luminiș de arbori mori-de-vânt: a încercat să-și deschidă plosca de apă înaintea conducătorului. L-a salvat o privire încruntată din partea altui mutalibun.

Totuși, visele lui l-au împins mai departe și de jur împrejur deșertul codului-sălbatic asculta.

Orașul pe care el îl căutase, Jannahul Tunului, a apărut pe neașteptate, sclipind ca un vis bătut în pietre prețioase. S-a părut însă că mutalibunii vor trece pur și simplu pe lângă el, așa că i-a făcut semn conducătorului să schimbe direcția. Bătrânul s-a mulțumit să clatine din cap și de aceea tânărul a pornit de unul singur, părăsind coloana, și a intrat în oraș, convins că numai el avea curajul să revendice secretele dinlăuntrul său.

Mergând neînsoțit pe străzi, s-a simțit ca un rege. A zărit mașinării djinne dintr-un ev uitat, lumi virtuale în care puteai pătrunde cu un gând, corpuri de mașini pe care djinnii obișnuiau să le poarte, mai frumoase decât orice sclavă a iubirii pe care o văzuse vreodată. Ele l-au strigat și el și-a scos uneltele de mutalibun pentru a le tăia sufletele și închide în sticlă.

Atunci Aunii au venit la el în toată splendoarea lor. Prințesa Hornului. Krakenul de Lumină. Soldatul Verde. Prințul Florilor.

– Spune-ne o poveste adevărată sau te omorâm, au zis ei.

Însă băiatul știa doar o singură poveste adevărată.

Înainte ca Răcnetul Urgiei să zgâlțâie Pământul și Sobornostul să-și afunde ghearele în solul său, în orașul Sirr trăia un tânăr…

Tawaddud își ferește privirea. Cum se descurcau străbunii cu așa ceva? Fantome în mințile lor, create de alții, oriunde ar fi privit, gata să-i posede și să-i înrobească. Dar în Sirr, fantomele sunt reale și se ascund în povești.

– Cred că o știu pe asta, spune ea.

Își pune ochelarii, își apelează din nou vederea athar și rostește cuvintele învățate de la Axolotl. Și iată, două bucle împletite în capul fetei, clar vizibile.

– Ahmad, rostește Tawaddud aspru, uitându-se la fată. Ahmad Boala.

Un filament de neuroni se aprinde în creierul fetei. *Te-am prins*.

– Ahmad, știu că ești tu. Știi cine sunt eu?

Fata pufnește, pe neașteptate – un sunet ciudat, ascuțit.

– O, da, copilă, sigur că te cunosc, târfa lui Axolotl, de mult nu ne-am mai văzut, răspunde ea cu glas șuierător.

Alături, Abu Nuwas trage brusc aer în piept. *La naiba! Nu acum. S-a terminat cu planul răzbunării pe Duny, cu planul seducției.* Tawaddud

scutură din cap și-și înghite dezamăgirea. Indiferent care ar fi planurile muhtasibe, ea are o pacientă de tratat.

– Atunci știi ce pot să fac, da? Își coboară vocea. Cunosc Nume Secrete care te vor distruge. Dacă le rostesc, ele te vor găsi și te vor mânca. Asta vrei?

– Mahmud, ce zice ea? întreabă fata pe neașteptate. Unde sunt? N-o lăsa să-mi facă rău.

Acrobatul face un pas înainte, dar Tawaddud ridică o mână.

– N-o asculta, este un șiretlic.

Privește în ochii fetei.

– Pleacă, Ahmad! Lasă bucla sinelui fetei acesteia să te-nghită. Întoarce-te în Oraș și nu le voi spune Pocăiților unde-ți este vizuina. De acord?

Fata se smulge din strânsoarea acrobatului și sare în picioare.

– Cățea! O să-ți mănânc…

Tawaddud pronunță primele silabe ale celui de-al Treizeci și Șaptelea Nume Secret. Fata șovăie. După aceea se așază pe covoraș.

– Ai învins, spune ea. O să-i transmit salutările tale lui Axolotl. Am auzit că are o târfă nouă.

Apoi corpul fetei se destinde, închide ochii și începe să răsufle regulat. Tawaddud îi privește creierul pentru câteva momente pentru a se convinge că entitatea numită Ahmad își lasă sinele – strecurat în mintea sărmanei fete prin cuvinte și athar – să se dizolve în neant. Ochii fetei încep să se miște sub pleoapele închise.

– Va dormi o zi sau două, îi spune Tawaddud acrobatului Mahmud. Înconjoar-o cu obiecte familiare. Când se trezește, ar trebui să fie bine.

Îi face semn lui Mahmud să înceteze cu abundența de mulțumiri și se simte brusc obosită, dar triumfătoare. Îl privește pe Abu și încuviințează din cap. *Vezi? Ăsta este celălalt motiv pentru care vin aici.* Caută semne de dezgust sau oroare pe fața negustorului de gogoli, dar îi vede numai ochiul de alamă, care sclipește cu un nesaț ciudat.

Odată cu lăsarea serii, pacienții încep să se rărească. Abu Nuwas cumpără două șaorme de la un vânzător ambulant și ei mănâncă împreună, stând așezați turcește pe salteaua pneumatică din cort. De afară răzbat zgomotele din Banu Sasan, zăngăniturile constante ale trenurilor cu suflete, străfulgerările și bubuiturile Stației, răcoarea clădirilor Sobornost mâncate lent de codul-sălbatic.

– Eu nu vin prea des aici, spune Abu. Poate că ar trebui s-o fac, ca să-mi reamintesc cât de multe sunt de reparat. Cât de mult cod-sălbatic există.

– Fără codul-sălbatic toți am fi deja sclavii Sobornostului.

Abu nu spune nimic.

Tawaddud ține lipia caldă a șaormei cu ambele palme, ca să le

încălzească.

– Ce crezi acum despre istoriile care se spun despre fata din Casa Gomelez? întreabă ea.

N-are rost să mă mai prefac.

– Este adevărat cum te-a numit hoțul de trupuri? spune Abu.

Tawaddud suspină.

– Da, istoriile sunt adevărate. Am fugit de la primul meu soț în Cetatea Morților. Un djinn de acolo a avut grijă de mine. Am devenit apropiați.

– Un djinn. Axolotl?

– Așa îi spun unii. Numele lui este Zaybak.

– Există cu adevărat?

Așa se întrebase și Tawaddud la început, fiindcă era o poveste înviată – Tatăl Hoților de Trupuri care sosise în Sirr cu o sută de ani în urmă și devenise jumătate din oraș.

– Da, însă nu tot ce se spune despre el este adevărat. El n-a vrut să facă ceea ce a făcut. Lasă din mână restul șaormei. Însă dacă vrei să-i oferi un motiv tatălui meu, *târfa lui Axolotl* este la fel de bun ca oricare altul.

Tawaddud închide ochii și se trage de păr, cu putere.

– Îți mulțumesc însă pentru o după-amiază plăcută și pentru că mi-ai arătat orașul. La celălalt oraș mă refer. A fost frumos.

Abu se întoarce și privește în altă parte. Când ochiul de alamă îi este ascuns, pare teribil de tânăr; în ciuda bogăției sale, este probabil mai tânăr decât ea.

– Nu-ți face griji, continuă Tawaddud. Sunt obișnuită cu porecla aceea.

– Nu-i vorba despre asta, răspunde Abu. Există un motiv pentru care eu nu vin aici. Își atinge ochiul din alamă. M-ai întrebat care-i povestea mea. Mai vrei s-o auzi?

Glasul îi este sec și ține închis ochiul omenesc.

Tawaddud încuviințează din cap.

– Părinții mei au murit în Răcnetul Urgiei. Eu am locuit cu o femeie Banu care mi-a îngăduit pentru o vreme să dorm în cortul ei. Când a aflat că-i puteam auzi pe Auni, m-a vândut unui împletitor. Aveam șase ani. Educația mea nu a fost cea a împletitorilor din Consiliu, ci una silită. Am fost vârât într-un rezervor cu apă caldă, fără să pot auzi niciun sunet, fără să pot percepe nimic altceva. În mintea mea s-a auzit atunci alt glas, ceva care fusese cândva om, un djinn, care zbiera de durere. Se numea Pacheco. El m-a înghițit. Sau pe el l-am înghițit. Nu știu cât a durat, dar când m-au lăsat – când ne-au lăsat – să ieșim, eram slab ca un băț. Nu puteam sta în picioare. Ochiul mă durea. Dar puteam să văd și să ating atharul. La început nu mă puteam descurca, fiindcă mă rătăceam în clădirile-fantomă din Umbră. Și puteam să aud

deșertul, jannahii și cerurile, mașinării vechi din cealaltă parte a lumii, strigând. Împletitorul a fost încântat. M-a vândut unui grup de mutalibuni, care m-au dus în deșert să găsesc gogoli.

Abu zâmbește.

– Din fericire, m-am dovedit destul de priceput la asta. Nu mă-nțelege greșit, nu totul era rău. Nava rukh a mutalibunilor era lucrul cel mai frumos pe care-l văzusem vreodată, cu carcasa albă, curbată ca talașul de lemn și la fel de ușoară; păsările rukh o remorcau cu ușurință și djinnii vânători goneau cu ea aidoma norilor strălucitori. Iar pustiul… nu știu de ce continuă să-i spună pustiu, fiindcă acolo există șosele, orașe și minunății, turme de mașini von Neumann, mări întunecate ale morților, nisip care te ascultă și-ți transformă visurile în realitate…

Abu scutură din cap.

– Iartă-mă, am luat-o razna. Nimic din toate astea nu contează. Sunt un muhtasib prost făcut, un obiect, doar pe jumătate om. De aceea nu pot să iubesc ca un om. Am dorit să găsesc pe cineva care i-ar putea înțelege atât pe djinni, cât și pe oameni. Crezusem…

Își apasă tâmplele cu încheieturile mâinilor.

– Nu-i vorba despre asta, nu-i doar asta, înțelegi… Eu… cred în ce încearcă tatăl tău să facă. Nu putem continua să pretindem că Sobornostul va dispărea și că hsien-kuele sunt mult mai întregi la minte decât mulți din cealaltă tabără, așa că, indiferent ce ai simți sau ai dori tu, îl voi ajuta.

Tawaddud înghite un nod. *Nu așa trebuia să se deruleze lucrurile.* Șerpi gemeni de vinovăție și compătimire se urmăresc reciproc în pieptul ei.

– Poate c-ar trebui să plec, spune Abu.

– Șșș, zice Tawaddud și-l sărută.

Ochiul lui din alamă este rece și tare pe pleoapa ei. Buzele lui sunt uscate, limba neexersată. Ea îi mângâie obrazul, își freacă nasul de gâtul lui. El stă nemișcat ca o statuie. Tawaddud se desprinde, deschide geanta, scoate plasa fii-eu și o întrețese cu grijă în părul ei.

– Ce faci? șoptește Abu.

– De obicei nu se procedează așa, răspunde ea râzând. Kafur m-ar omorî dacă ar ști.

Își descheie salopeta la gât, apoi mai departe, complet până la ombilic. Ia palmele lui și le așază pe sânii ei. Șoptește Numele Secret al lui al-Latif cel Blând, îi vede forma înaintea ochilor, se concentrează asupra spiralelor și răsuciturilor lui recursive, așa cum a fost învățată, și furnicătura conexiunii fii-eu sosește instantaneu.

– Te-ai gândit să curtezi o femeie care s-a culcat atât cu djinni, cât și cu oameni, murmură ea. Vei afla că Palatul Poveștilor lui Kafur este

mai ieftin decât Cassar Gomelez.

– Știu că n-ar fi trebuit s-o fac, spune el șovăitor.

Mâna îi tremură ușor când urmărește cu un deget forma areolei sânului ei stâng, blând, nesigur. Promisiunea atingerii furnică tot trupul lui Tawaddud.

– Dar când aud poveștile…

– Poveștile sunt lucruri ale serii, nu ale nopții, iar noaptea a sosit, îl dojenește ea sărutându-l din nou, trăgându-l mai aproape, deschizându-i veșmintele.

– Există oare ceva ce ți-aș putea da, ca să…

– Îi poți spune tatălui meu că nu sunt pricepută doar la asta, îi șoptește ea în ureche. Spune-i că doresc să-l slujesc așa cum face sora mea.

Fii-eul îi zumzăie în jurul tâmplelor. Mâinile lui rătăcesc în jos pe pântecul ei, îi mângâie spinarea.

În athar, ochiul din alamă al lui Abu se aprinde ca o stea. Din el se revarsă foc în ea, limbi incandescente, care ațâță și ard. Tawaddud își vede propriul chip ca într-o oglindă, buzele ei sunt un cerc, ochii strâns închiși. Și apoi se pierde în împletirea Umbrei, carne și văpaie.

7
Hoțul și router-ul

– Ce vei face când se va termina chestia asta? o întreb pe *Perhonen* prin legătura noastră neutrino.

De pe orbita noastră din jurul lui 90 Antiope, router-ul zoku semăna cu un arbore cu frunze-oglinzi, cu diametrul de doi kilometri, care plutea în spațiu. Dar la interiorul lui este pură demență escheriană. Nodurile procesoare sunt sferoizi albastru strălucitori, care variază în mărime de la baloane cu aer cald până la firișoare de praf, mișcându-se și rostogolindu-se în spirale unele în jurul altora. Oglinzi poligonale din argint se reflectă reciproc, deschizându-se în coridoare infinite. Însă, precum un vampir, eu nu am reflexie.

Voi găsi o slujbă care să nu implice pătrunderea în mașinării gigantice care abundă în orgii sexuale lesbiene între dragoni, spune nava. Avatarul ei fluture cu aripi albe îmi fâlfâie în jurul căștii. Suflu spre el ca să-l îndepărtez din câmpul vizual; sunt pe punctul de a sparge încă un nod procesor, o amibă gigantică de dimensiunea capului meu. Este o bulă transparentă, unduitoare, care are la interior o structură cristalină neregulată. Mare parte din tehnologia cuantică zoku este vie, la fel ca obiectul acesta – permanent flămând, înfulecând stări cuantice din fluxul de fotoni care trece prin router și codificându-le în molecule organice complexe. Sunt pe punctul de a-l hrăni cu o delicatesă.

– Asta-i ceva foarte îngust la minte din partea ta, zoku pot face orice doresc în Tărâmuri. Dar altă slujbă? Zău așa! Delictele sunt singurele ce dau un înțeles lumii. În plus, tu ești înnăscută pentru așa ceva.

Mă apropii de nod, prin rafale scurte ale propulsiilor ionice ale costumului meu cuantic. Trebuie să înaintez încetișor: lățimea de bandă de aici este suficientă pentru a prăji de câteva ori un om neprotejat – o fantastică furtună constantă de fotoni, deviată în jurul meu de metamaterialele costumului cuantic. Sunt invizibil și nedetectabil, o fantomă în mașină… atât timp cât rezistă costumul.

La comanda mea, costumul cuantic extinde tentacule invizibile ce

cuprind nodul. Din depărtare, gogolii matematici ai lui *Perhonen* trudesc din greu pentru a injecta un software cuantic micuț în memoria nodului, prin intermediul căruia să putem monitoriza traficul. Trebuie să descoperim tiparele de scară invariabilă din fluxul traficului, să detectăm apropierea unei perioade liniștite, care să ne permită să utilizăm creierul cuantic al router-ului în propriile noastre scopuri…

Vârful de trafic izbește. În ciuda vizierei căștii, nodul devine un soare fierbinte, orbitor. Procesoarele gogol ale costumului – minți uploadate personalizate – zbiară realmente. Căldura bruscă îmi opărește brațele, fața și pieptul. *Nu din nou!* Simt ace în ochi și brusc văd doar zgomot alb. Mă împotrivesc impulsului de a mă ghemui în poziție de fetus, mă întind prin interfața neurală către propulsiile ionice ale costumului și le declanșez.

Accelerația mă scoate din curentul clocotitor de date și lumea devine binecuvântat de întunecată: am revenit în regimul de operare al costumului. Mai declanșez o dată jeturile, pentru stabilizare, dar mor și ele, părăsindu-mă într-o rotație dezorientantă.

– …*mergi prea repede!* îmi strigă *Perhonen* în ureche prin intermediul legăturii neutrino.

Avatarul fluture al navei bate disperat din aripi în interiorul căștii mele, o reflexie întârziată a neliniștii navei.

– Aș fi mers *și mai repede* dacă cineva și-ar fi actualizat modelele de trafic! zbier la ea.

Îmi extind brațele pentru a încetini rotirea, rugându-mă să nu intru în coliziune cu un nod procesor. Dacă în router apar prea multe anomalii, vor fi chemați administratorii de rețea zoku. Deși, dacă nu voi deschide Cutia în câteva ore, specialiștii în computere zoku, oricât de furioși, vor fi ultima dintre grijile noastre.

Stai așa. Nu te mai clinti. Se potolește.

Încep să mă vindec din nou. Am senzația că furnici cu ace în loc de picioare se târăsc peste mine și mă cuprinde amețeala. Tot nu sunt în formă: mâna încă nu mi-a crescut cum se cuvine, iar celulele sintobiotice ale corpului sunt ciuruite de mutații și analogi de cancer cauzați de expunerea la radiații dure. Cel puțin acum Mieli îmi permite suficient control ca să deconectez durerea după voie. Singura problemă este detașarea care însoțește insensibilitatea, ceva ce nu-mi pot îngădui de fapt într-o asemenea misiune.

Costumul evacuează căldură și șuieră. Plângerile gogolilor din capul meu se reduc la nivelul unui murmur lin, pe măsură ce sistemele costumului se refac. Îmi ling transpirația de pe buze și inspir adânc, strângând puternic Cutia în mână. Ar trebui să existe și moduri mai ușoare pentru a pătrunde în ceva atât de mic.

– Apropo, eu sunt bine, mulțumesc de întrebare, mormăi în barbă.

– *Vrei să actualizez simularea unui sistem cuantic cu aproximativ trei milioane de parametri necunoscuți? Nu? Atunci ține-ți gura și lasă-mă pe mine și pe gogoli să ne facem treaba.*

Nu pot învinui nava fiindcă-i ușor țâfnoasă. I-am schimbat aripile – mândria și fericirea ei – din ceva ce semăna cu o aurora boreală captivă în caroiaje rigide de logică cuantică, lucrul cel mai apropiat de procesoare cuantice decente de care dispunem. Ceea ce înseamnă însă că dacă ceva merge totuși prost, va fi greu să fugim.

Apoi apare Mieli, care pare îngrozitor de doritoare să moară eroic.

– Aș dori să atrag atenția că eu voi fi totuși cel care va intra, rostesc iritat.

– *Aș dori să atrag atenția că ar fi frumos să fiu apreciată*, zice *Perhonen*. *Crezi așadar că zeul din cutia ta te va primi cu brațele deschise și ne va ajuta?*

– Nu-ți face griji, am mai avut de-a face cu el până acum. Și știu cum este să stai închis într-o cutie. Ești dispus să faci orice ca să ieși. Ai fi dispus chiar să te alături navelor istețe și războinicelor oortiene.

– *Te cred pe cuvânt. În tot cazul, traficul pare să se liniștească.*

– Cât mai este?

Spimescopul costumului se reactivează în cele din urmă. Îmi arată o imagine reconstruită a măruntaielor router-ului. Prețul invizibilității este orbirea și de aceea este cam greu să pătrunzi într-o mașină vastă care creează și dizolvă întruna componente noi. Cel puțin pentru moment mă aflu în straturile exterioare stabile, departe de centrele de procesare masivă.

Ah, n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Încearcă să nu te plictisești.

– Grozav.

Mă foiesc în interiorul costumului. Ținuta mea improvizată nu-i tocmai confortabilă: în esență, este o bucată de cerebromaterie încărcată cu gogoli personalizați și dotată cu câteva piese suplimentare, așa cum sunt propulsiile. Ai senzația că porți un costum integral din argilă udă și sunt în interiorul lui de aproape două zile. Interfața neurală este improvizată și rudimentară, astfel că murmurele gogolilor mi se revarsă constant în creier. Ideea de a petrece încă o oră în el, plutind în straturile exterioare ale router-ului, cu posibilitatea de a fi izbit în orice clipă de alt vârf de trafic, nu mă umple de fericire. Mai ales când frații creaturii polițai pot apărea în orice clipă.

– *Și tu?* întreabă brusc nava.

– Ce-i cu mine?

– *Tu ce vei face când se va termina totul?*

Am doar amintiri îndepărtate despre ce înseamnă cu adevărat *libertate*, despre ce am fost eu. Despre o existență multiplă, cameleonică prin gubernii, recifele de corali imponderabile ale Lumilor Centurii, petrecerea fără de sfârșit din Supra City, care dansează deasupra inelelor lui Saturn. Detectarea și furtul de comori. Despre existența ca

Jean le Flambeur. Pe neașteptate, o doresc extrem de intens.

– O să-mi iau o vacanță, îi răspund. Tu ce crezi că vrea să facă Mieli?

Nava tace. N-am întrebat-o niciodată despre Mieli, nu direct, iar recenta ei dorință de moarte nu-i tocmai un subiect pe care aș dori să-l aduc într-o discuție. Chiar dacă sunt sigur că nava știe de unde provine.

– *Pentru ea*, răspunde *Perhonen* într-un târziu, *nu sunt sigur că se va termina vreodată*.

– De ce?

Altă pauză lungă.

– *În primul rând pentru că ea caută ceva ce n-a existat niciodată*.

În felul acesta, pe când așteptăm să se termine furtuna de date din router, nava îmi povestește ce a pierdut Mieli pe Venus.

Mieli se bucură de liniștea din cabina principală. Spațiul este complet pustiu și curat după ce nava a îndepărtat mizeria – acum sunt doar pereții din safir cu fisuri albe acolo unde fuzelajul încă se vindecă. N-a mai fost timp să-și salveze obiectele oortiene. Nu-i pasă: cântecul a rămas.

Pe suprafețele curbate, avatarurile fluturi recent create ale lui *Perhonen* par flori albe. Atenția navei este îndreptată spre altundeva, spre țintă: un gigantic buchet de mireasă, din sticlă, la câțiva kilometri depărtare, profilat peste forma neregulată de cartof a lui 90 Antiope. Se pare că s-a terminat criza minoră a hoțului cauzată de nodul procesor. Pasul următor depinde de Mieli. Ea strecoară mâna în veșminte și scoate bijuteria hoțului.

Mieli a văzut prima bijuterie zoku în Koto Hiljainen, când avea șase ani. Un bijutier-solar jupiterian îi dăruise o bijuterie moartă surorii ei *koto*, Varpu, ca jucărie. Toți copiii se strânseseră în jurul lui Varpu ca s-o privească, iar ea își întinsese aripile de mândrie. Nu arăta prea grozav: un flecușteț nu mai mare decât vârful unui deget, de culoarea chihlimbarului decolorat și cu suprafață ondulată. Avea parcă un aer trist. Însă când o atingeau, își puteau închipui că ating exteriorul, că ating soarele.

Când fusese rândul lui Mieli, bijuteria se lipise de palma ei ca un cerebrocoral flămând. Și, brusc, în mintea ei apăruse murmurul unei voci, care nu semăna cu niciun cântec pe care-l auzise vreodată, plin de alean și dorință, atât de intens, încât ea se temuse. Îi spunea că era specială, că era precum bijuteria, că ajungea s-o lase să intre și ele două vor fi una pe vecie…

Mieli își desfăcuse aripile, zburase spre cea mai apropiată gaură-întunecată și, ignorând protestele șocate ale lui Varpu, o aruncase în beznă. După aceea, Varpu nu-i mai vorbise câteva zile.

Însă bijuteria care plutește acum înaintea ei este vie, plină de

lumină lentă. Este un oval albastru simplu, mai mic decât palma ei, neted și rece – și miroase vag a flori.

Când îl atinge, simte un fior, care-i coboară până în vintre, o ofertă de împreunare. Ca multe dintre bijuteriile infrastructurii de nivel inferior, nu este imprimată pe un proprietar anume. De aceea, desigur, a furat-o hoțul de la zoku marțian. Dar stările cuantice dinăuntru sunt unice: imposibil de falsificat și protejate de teorema de neclonare a mecanicii cuantice.

Spre deosebire de mine. Alungă iute gândul acela și acceptă atingerea bijuteriei. Urmează imediat o greutate rece, ca o palmă blândă care i se așază pe creier.

Ea este acum, practic vorbind, membră a zoku, parte dintr-o minte colectivă legată laolaltă prin *entanglement* cuantic. Acest zoku specific este mare, însă necompact, dedicat menținerii și îmbunătățirii infrastructurii comune de comunicații prin Sistem. Ajunge ca Mieli să dorească și motoarele de serendipitate ale zokului îi vor împleti dorința în substanța zokului – pentru a fi satisfăcută dacă resursele sunt disponibile, într-un mod optim pentru toți membrii colectivului.

Există totuși un preț: zoku îi poate cere ceva în schimb… fără ca ea să știe. O idee poate să fulgere, posedând-o pentru o clipă, consumându-i toată atenția. Sau Mieli poate să simtă impulsul de a fi într-un loc anume, aparent aleatoriu, pentru a se întâlni cu un străin care are o problemă la soluționarea căreia îl poate ajuta.

În interiorul router-ului, hoțul deschide Cutia. Ea inspiră adânc și lasă planul să preia controlul.

Metacortexul transmite bijuteriei dorința ei: un gând complex, înregistrat, pe care l-a pus la punct cu hoțul și cu *Perhonen* – solicitarea ca router-ul să ruleze un algoritm cuantic foarte specializat. Bijuteria îi înhață cu entuziasm voința. Aripile modificate ale lui *Perhonen*, care emulează un protocol de comunicații zoku, o trec router-ului. Lent, buchetul de mireasă începe să-și schimbe forma, ca origami, depliat de mâini invizibile.

Mieli își joacă perfect rolul, așa cum știam că va face. Aș dori să pot bate palma cu ea, dar migrena oglindă din jurul meu învie, iar factorul timp este esențial: în orice clipă se poate ivi alt vârf de trafic și noi vom avea nevoie de tot ce ne poate da router-ul. Prin intermediul conexiunii lui Mieli la router-ul zoku, *Perhonen* îi transmite acestuia instrucțiuni.

– *Ar fi bine să te miști*, spune nava. *Uite cea mai recentă hartă termică a traficului*.

Spimescopul costumului fulgeră într-o imagine tridimensională care seamănă cu o scanare cerebrală. Forme multicolore complexe se modifică și-mi pulsează în fața ochilor. Mă holbez la avatarul fluture dinăuntrul căștii. Pare confortabil de normal, comparativ cu nebunia

de pe fundal.

Scrâșnesc din dinți, trimit harta către gogolii de pilotare ai costumului și activez propulsiile ionice.

Este ca și cum aș înota prin curenți invizibili de foc. Ceasul ticăie în fundul minții mele. După secunde încordate de manevre scăldate în sudoare, ajung la Porțile Tărâmului.

Ele sunt așa cum crezuserăm că vor fi: un spațiu larg, ca o încăpere, în apropiere de centrul router-ului, lângă sursa energetică, într-o zonă binecuvântat de liberă de lățime de bandă, în ochiul furtunii. Un pâlc de cuburi strălucește cu o nuanță vag purpurie în vederea mea spimescop, fiecare dintre ele este mare de doi metri la puterea a treia. Porțile Tărâmului: interfața zoku universală între fizic și virtual. Ele te traduc în limbajul Tărâmului când intri — și înapoi în fizică și materie când ieși. Dezasamblori picotehnici care preiau informațiile cuantice ale oricărei substanțe, le convertesc în qubiți și le teleportează în lumi pentru jocuri simulate, pline de magie și dragoni.

Sau, în cazul acesta, pline de zei întunecați și ranchiunoși ai războiului.

– Așa mai merge, îi șoptesc lui *Perhonen*.

Planul îmi reapare în minte și, brusc, totul este perfect conturat.

– Ce face Mieli?

– *Totu-i gata de activare*.

Îmi contopesc mănușile costumului cuantic pentru a permite libertate de mișcare și ridic Cutia cu mâna dreaptă; cea stângă continuă să fie un ciot furnicător de carne ce se regenerează. Detașez o parte din câmpul cuantic al costumului și-i dau drumul, păstrând o legătură senzorială, astfel încât simt ca și cum aș ține-o, și o ghidez pe poziție lângă Porțile Tărâmului.

– *Patruzeci de secunde până la minimumul de trafic pronosticat*, anunță *Perhonen*.

Router-ul țese mașinării complexe în jurul Cutiei. Rulează algoritmul de determinare non-demolator despre care gogolii susțin că va păstra pisicile în viață – trucuri ce ar fi necesitat mii de ani cu porțile cuantice improvizate din aripile lui *Perhonen*. Apoi câmpul meu vizual explodează într-un nor abstract de limbaj zoku multicolor, urmat imediat de o traducere realizată de asistenții gogoli ai lui *Perhonen*.

– *Ai avut dreptate*, spune *Perhonen*. *În*ă*untru există un Tărâm. Acum este în memoria router-ului. Ar trebui să poți intra.*

Lemn imaginar șoptește sub degetele mele. Sau poate că nu sunt decât furnicăturile-fantomă ale mâinii mele retezate.

– Navă, spun eu, în cazul în care nu va merge bine, să știi că mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– *Și mie*.

– Și-mi pare rău.

– *Pentru ce?*

– Pentru ce se va întâmpla.

Declanșez propulsiile ionice și pornesc spre Poarta Tărâmului.

Atingerea bijuteriei devine o strânsoare de fier în creierul lui Mieli. Și, brusc, în mintea ei se depliază un cântec. Îi aprinde părți ale creierului pe care nu le-a utilizat de aproape două decenii, părțile ce fac materia să danseze. Cuvintele încep să i se reverse de pe buze, nechemate.

Väki din carcasa lui *Perhonen* îi răspunde. Cântecul este aproape la fel de complex precum cel pe care ea l-a cântat când a creat nava, cel care a ținut-o trează unsprezece nopți *koto*. Dar acesta este un cântec ascuțit, un cântec mort, plin de abstracții reci și cod, cântecul unui hoț. Mieli încearcă să se oprească, își astupă gura cu degetele, își mușcă limba, însă corpul refuză s-o asculte. În cele din urmă, îl scuipă afară, cuvânt cu cuvânt, șuierând cu glas răgușit.

Modificările pe care le aduce cântecul sunt subtile, totuși ea le poate percepe, în chiar miezul navei, unduind spre exterior în lungul structurii ca o plasă de păianjen și a modulelor ei, până la aripi.

– *Mieli!* strigă nava. *Ceva nu-i în regulă…*

Blestemându-l pe hoț, Mieli trimite comanda care-l dezactivează.

– *Jean, despre ce naiba vorbești?* Fluturele devine agitat în casca mea.

Toate membrele îmi încremenesc. Mieli utilizează telecomanda Sobornost a corpului, însă nu poate controla legile lui Newton: continui să înaintez către poartă.

Poarta Tărâmului este un zid înaintea mea, negru ca un nor de furtună. Văd un fulger. Iar apoi sunt atât viu, cât și mort în același timp.

– *Perhonen?* șoptește Mieli.

Fluturii lui *Perhonen* se aprind în locurile lor de pe pereți și dansează, o furtună de mișcare albă, precum atractori Lorenz. Albeața fluturătoare converge într-un nor dens și formează un chip.

– *Perhonen* nu mai este aici, rostește chipul cu un glas de aripi și murmure.

8
Tawaddud și Sumanguru

Stația Sobornost este îndeajuns de mare pentru a avea propriul microclimat. Ploaia fantomatică dinăuntru nu cade, ci mai degrabă pâlpâie strălucitor în aer. Creează forme și mișcări, lăsându-i lui Tawaddud impresia constantă că există ceva ce pândește la marginea vederii ei periferice.

Ea ridică ochii și regretă imediat gestul. Prin vălul umed, este ca și cum ar privi din vârful Ciobului Gomelez. Liniile verticale aflate mult deasupra îi conduc vederea spre un dom chihlimbariu, vag lucitor, înalt de aproape un kilometru, format din suprafețe transparente, unduitoare, care se adună spre centru ca plafonul unui cort de circ, segmentat de nervurile distinct curbate ale structurii de susținere a Stației.

Forme asemănătoare unor baloane diforme plutesc sub boltă. La început par aleatorii, dar sub ochii lui Tawaddud concresc în forme: linia unui pomete, o bărbie, o sprânceană. Apoi sunt fețe, sculptate din aer și lumină, care o privesc din înalt cu ochi goi…

Ce caut eu aici?

Ea înțelege dorința mistuitoare a djinnilor pentru corpuri, totuși Stația *este* corpul Sobornostului, materie gânditoare, carnea adevăraților nemuritori. Peste tot sunt gogoli, mari și mici, chiar în ploaie, în particulele de praf inteligent în jurul cărora se formează picăturile de ploaie.

Tawaddud inspiră aerul, lipicios și unsuros, cu parfum slab, dulceag, ca tămâia. Stropii i se agață de haine și de piele și-i întinează veșmintele de mătase. Țesătura îmbibată de apă se mototolește în jurul taliei. Zeități micuțe îi distrug coafura atent pregătită și i se preling în jos pe spinare.

Tawaddud, diplomata. *Ce voi spune unui zeu de dincolo de cer când va sosi?* Datele absorbite în grabă despre Sobornost și împuternicit i se învolburează în minte.

„Îmi pare rău, frații tăi au plouat peste mine."

Crezusem că eram atât de isteață! Poate că Duny avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să mă limitez la a le oferi plăceri djinnilor.

Sora ei năvălise în dormitor la ora patru dimineața, trezind-o din somn adânc, letargic. Dunyazad nici măcar n-o privise pe Tawaddud, ci se dusese direct la fereastra în formă de gaură de cheie prin care se vedeau acoperișurile grădinilor Tatei, trăsese violent draperiile și privise afară, la lumina dinaintea zorilor. Umerii îi tremurau ușor, dar glasul îi era perfect calm.

– Scoală! Tata vrea să-l însoțești pe împuternicitul Sobornostului care va ancheta moartea Alilei. Trebuie să te informăm și pregătim.

Tawaddud se frecase la ochi. Abu apelase un covor care să-i ducă acasă – la urma urmelor, el avea *într-adevăr* djinni bodyguarzi – și ea se prăbușise în pat. Mirosea a transpirație și Banu Sasan, iar un ecou vag și cald al atingerii lui continua să-i dăinuie pe piele. Asta o făcuse chiar să-i surâdă lui Duny.

– Bună dimineața și ție, surioară.

Duny nu se întorsese. Ținea mâinile pe lângă corp, încleștate în pumni.

– Tawaddud, rostise ea încetișor, ăsta nu-i un joc. Asta nu-i o furișare de Chaeremon, ca să flirtezi cu băieții cablari. Ăsta nu-i un rol pe care să-l joci pentru un djinn libidinos care nu poate suporta durerile-fantomă ale bărbăției lui pierdute. Aici este vorba despre soarta Sirrului. Tu nu-nțelegi cu ce te confrunți și ce va trebui să faci. Indiferent la ce înțelegere ai ajuns cu lordul Nuwas, te implor să renunți la ea. Dacă nu vrei să te măriți cu el, așa să fie! Putem găsi pe altcineva. Dacă vrei să te amesteci în politică, putem găsi o cale. Dar nu face asta. Te rog în numele sufletului mamei noastre.

Tawaddud se sculase, înfășurându-se într-un cearșaf.

– Nu crezi că mama și-ar fi dorit asta? întrebase ea.

Dunyazad întorsese capul și o privise direct, cu ochii ca două gămălii de ac din gheață, iar în lumina dimineții semănase într-adevăr cu mama lor. Nu scosese însă niciun cuvânt.

– Nu crezi c-o pot face, Duny? *O treabă plictisitoare de baby-sitting*, nu așa i-ai spus chiar tu? Eu am fost învățată tot ce ai fost învățată și tu, ba încă și mai mult. Dar de unde să știi tu asta? Tu vii la mine doar când ai nevoie de ceva, îi zâmbise ea amar. În plus, pare ca și cum Tata ar fi luat deja decizia.

Gura lui Dunyazad era o linie perfect dreaptă. Își strânsese puternic sticla qarinului pe care o ținea într-o mână.

– Foarte bine, rostise ea. Dar nu sunt admisibile erorile. Și nici nu poți să fugi din fața sarcinii de acum. Așa-ți place ție să faci când devine greu, este?

– Surioară, spusese Tawaddud, va trebui să mă prinzi dacă o să cad. Cu glas scăzut: Cred că va fi distractiv.

Fără alt cuvânt, Dunyazad o dusese la una dintre clădirile administrative muhtasibe din vârful Ciobului Albastru. Suiseră scări lungi și spiralate până la o cameră austeră din piatră albă, cu sofale joase și ecrane athar, unde un tânăr cu țeasta rasă, buze uscate și veșmânt portocaliu – un astronom politic, spusese Duny – o pusese la curent cu ce trebuia să știe despre Sobornost.

– Suntem încrezători că structura de putere a Sobornostului este instabilă și fragmentată, spusese el privind-o intens. Interferometria undelor gravitaționale arată că guberniile trec prin perioade de conflicte și consolidare. Îi arătase imagini ce semănau cu globi oculari, hărți termice ale creierelor din diamant de dimensiunea unor planete din Sistemul Interior. Știm desigur de existența hsien-kuelor, însă chenii par să fie puterea dominantă în prezent. Pe ei încearcă hsien-kuele să-i mențină fericiți.

– Așadar, ei trimit un chen? întrebase Tawaddud.

– Probabil că nu. Este mai probabil că vor trimite un sumanguru – sau mai mulți, ar putea fi un corp-navă. Ei sunt războinici și aplică cumva și legea. Ca niște polițai. Ca Pocăiții.

Glasul tânărului era pasionat și cu răsuflarea întretăiată.

– Trebuie să spun că-ți invidiez șansa asta. Să interacționezi cu un Fondator din Timp Adânc! Să afli mai multe despre toate marile întrebări, chiar indicii – Răcnetul Urgiei și motivul pentru care ei sunt atât de vulnerabili înaintea codului-sălbatic, motivul pentru care îngăduie orașului nostru să existe, motivul pentru care ei construiesc Tigva, motivul pentru care n-au uploadat încă Pământul…

Ochii tânărului sclipeau cu un sentiment apropiat de venerația religioasă. Tawaddud simțise că i se zbârlea pielea și fusese fericită că sora ei îl întrerupsese.

– Nu-i nevoie de așa ceva, zisese Duny. Indiferent ce ar fi, tu vei începe cu Alile. Îi vei da împuternicitului o Pecete temporară și-l vei duce la palatul Consilierei; sunteți așteptați. Toți Pocăiții sunt acolo cu Casa Soarez: ei sunt de partea cauzei noastre, ca și moștenitoarea Consilierei, Salih. Lasă-l pe împuternicit să investigheze cât vrea; mă îndoiesc că va descoperi mai multe decât Pocăiții. Ai însă grijă: nu vrem să alertăm deocamdată restul Consiliului cu prezența oaspeților noștri. Revenise spre tânăr. Ce știm despre sumanguru?

– Păi, sursele noastre hsien-kue… se tem de ei.

Ecranele athar se umpluseră cu spectre ale unui bărbat cu piele neagră, țeastă rasă și față acoperită de cicatrice.

– Dacă ne putem orienta după original, atunci au motive întemeiate. Pe când avea unsprezece ani, a evadat dintr-un lagăr de

upload de tip cutie neagră. A devenit lider fedorovist în Africa Centrală și a lichidat de unul singur comerțul nostru cu gogoli de acolo. Tânărul își umezise buzele. Desigur, asta a fost înainte ca el să devină zeu.

Dunyazad o privise încruntată pe Tawaddud.

– Pare ca și cum voi doi v-ați înțelege perfect.

Acum lui Tawaddud îi pare rău că o ironizase pe Dunyazad. *Nu va uita asta*. Fuseseră mai multe speculații despre alianțe între hsien-kue și vasilevi, dar și instrucțiuni despre modul de operare a inelului djinn al Pocăiților pe care tânărul i-l dăduse pentru orice siguranță, Nume Secrete pentru urgențe și o Pecete pentru împuternicit. În interiorul Stației toate astea par absurde, planuri de furnici care încearcă să înțeleagă gândurile zeilor. Capul o doare de oboseală și neliniște.

Un râu de lumină curge spre platforma de upload pe care stă ea, purtând un grup de douăzeci de oameni: convertiți uploadați în uniforme Sobornost negre. Țestele rase le strălucesc în ploaie și ei tresar la fiecare tunet de gândwisp, la fiecare trăsnet al razelor de scanare. Sunt în grija unui vasilev – un tânăr blond incredibil de chipeș, pe care ea îl recunoaște din statui –, care trece iute de la unul la altul, atingându-i pe umeri, șoptindu-le la ureche.

Toți se holbează la markerii de țintire ai razelor de scanare – cercuri metalice mate pe podea în fața lor –, cu excepția unui puști slăbănog, care îi aruncă lui Tawaddud o privire flămândă, vinovată. Nu poate avea mai mult de șaisprezece ani, dar tâmplele lui adâncite și nuanța cenușie a pielii îl fac să pară mai vârstnic. Buzele îi sunt vinețiii și gura îi este o linie subțire.

De ce te-ai dus la templu când ți-au spus despre Fedorov, Marea Misiune Comună și nemurire? se întreabă Tawaddud. *Poate că ai făcut-o fiindcă ți-au spus că ești special, că nu ai cod-sălbatic. Te-au învățat exerciții care să-ți pregătească mintea. Ți-au spus că te iubesc. Că nu vei mai fi niciodată singur. Însă acum nu mai ești încredințat de asta. Este frig în ploaie. Nu știi unde te va purta tunetul.* Tawaddud îi zâmbește. *Ești mai curajos decât am fost eu*, spune surâsul ei. *Totul va fi bine*.

Spinarea băiatului se îndreaptă. El inspiră adânc și privește drept înainte, precum ceilalți.

Tawaddud oftează. Încă mai poate spune minciuni pe care bărbații au nevoie să le audă. Poate că împuternicitul nu va fi diferit.

Aerul bubuie ca membrana unei tobe. Mașinăria eterică de sub domul Stației se mișcă, concrește într-un vârtej. O rază subțire cât un creion sosește din înalturi, degetul incandescent al unui zeu arzător. Tawaddud simte pe chip căldură ca de furnal. Raza se deplasează înainte și înapoi, parcă scriind prin aer. Ea strânge puternic din ochi,

închizându-i înaintea strălucirii insuportabile, dar lumina devine roșie și i se filtrează prin pleoape. Apoi dispare și rămâne doar o imagine fixă. Când Tawaddud poate să vadă din nou, pe platformă stă un bărbat cu chipul unuia dintre zeii Stației.

Tawaddud schițează o reverență. Bărbatul întoarce brusc capul și-și fixează privirea asupra ei. Vederea ochilor lui albastru-deschis, cu pupile minuscule, este ca o lovitură năprasnică. Pielea îi este chiar mai întunecată decât a lui Tawaddud, cu excepția unei rețele purpurii de cicatrice aspre răspândite peste nas și pomeți.

– Lord Sumanguru din Ramificația Turcoaz, rostește Tawaddud, în numele Consiliului Muhtasib, îngăduie-mi să-ți urez bun sosit în orașul Sirr. Sunt Tawaddud din Casa Gomelez și am fost însărcinată să-ți fiu călăuză.

Ea rostește cuvintele Peceții și-și mișcă mâinile în gesturile rituale ale unui muhtasib. În athar, degetele îi pictează volburi de litere aurii prin aer, care roiesc ca niște insecte în jurul bărbatului din Sobornost și i se așază pe piele. Pentru o clipă el este tatuat cu litere de foc ce formează Numele unic dat Peceții, pe care doar muhtasibii îl cunosc.

Sumanguru tresare și-și privește mâinile. Pieptul lui masiv se ridică și coboară sub uniforma Sobornost neagră, lipsită de orice însemne distinctive, ce pare o vopsea pe pielea lui.

– Ți-am dat una dintre Pecețile noastre, spune Tawaddud, care te va proteja de cod-sălbatic timp de șapte zile și nopți. Sper ca misiunea ta să nu necesite mai mult timp.

În plus, votarea pentru modificarea Acordului va avea loc peste două zile.

Nările lui Sumanguru se dilată.

– Mulțumesc, rostește el, dar o călăuză… nu va fi necesară.

Vorbește fără grabă, cu glas uruitor și plescăie din buze, parcă degustând cuvintele.

– Sunt complet informat și capabil să-mi îndeplinesc misiunea. Dacă va fi necesar, voi interfața direct cu Consiliul.

Tawaddud simte o furnicătură pe ceafă. Uploadurile și vasilevul de pe platformă sunt încremeniți și se holbează la Sumanguru cu expresii de teroare disperată.

– Poate că a existat o problemă de comunicare. Consiliul apreciază că…

– A existat într-adevăr. Nu voi mai avea nevoie de asistența ta.

Sumanguru face un pas înainte. Se înalță cu două capete peste Tawaddud. Aidoma Stației, el este construit la altă scară de mărime. Pielea lui are același luciu negru ca podeaua, iar picăturile de ploaie par să nu rămână pe ea. Inima lui Tawaddud bubuie.

– S-ar putea totuși ca orașul să ți se pară ciudat, spune ea. Și există multe obiceiuri cu care nu vei fi familiarizat…

– Voi aveți o problemă. Transmite-le stăpânilor tăi că o voi rezolva.

Nu-i suficient?

O împinge pe Tawaddud într-o parte cu o mișcare atât de iute, încât se simte mai degrabă ca o lovitură, un impact usturător imediat sub clavicula ei stângă, care o dezechilibrează și o trântește pe jos. În fața ochilor ei dansează fulgere strălucitoare.

Tawaddud, diplomata. Fată proastă!

Scutură din cap, pentru a-l limpezi. În stângăcia mișcărilor lui Sumanguru există ceva familiar. Înțelegerea aproape că o face să zâmbească.

Sumanguru o privește de sus pentru o secundă, impasibil. Se întoarce să plece, dar Tawaddud nu-și desprinde ochii dintr-ai lui.

– Este straniu, nu-i așa? întreabă ea.

– Ce anume?

Umerii lui își schimbă imperceptibil poziția.

– Djinnii spun că ei devin diferiți când poartă trupuri. Ei spun că după aceea apare o poftă nesățioasă. Trebuie să fie foarte straniu pentru tine să ai din nou un trup, după atâta timp. Să fii turnat în altă cupă. Se străduiește să se scoale. O hsien-ku mi-a spus că printre ai voștri este un privilegiu să porți din nou învelișul cărnii.

– Hsien-kuele spun multe, rostește Sumanguru.

Gura lui este o linie aspră, însă Tawaddud recunoaște expresia din ochii lui. Fascinație, curiozitate.

– Carnea este inamicul, spune el.

Fără grabă, întinde un braț și o trage pe Tawaddud în picioare; degetele lui le înghit pe ale ei. Strânsoarea lui este prea puternică, dar degetele îi sunt calde.

– Și tu îți cunoști inamicul?

Tawaddud face o grimasă din cauza proaspetei vânătăi din piept și strânge din dinți.

– Pentru că eu îl cunosc.

În mod deliberat, strecoară o notă de durere în voce.

Sumanguru se încruntă.

– Ești… rănită?

„Vorbește pe graiul lor, a zis Kafur. Spune-le minciuni frumoase."

Tawaddud îl pălmuiește, peste obrazul cu cicatrice, cu toată puterea. Simte ca și cum ar fi lovit o statuie, iar durerea loviturii aproape că o face să țipe. Însă Sumanguru tresare, se retrage un pas și ridică derutat o mână spre față.

– Acum nu mai sunt, rostește Tawaddud.

Își flexionează degetele care o furnică.

– Nu știu de unde vii tu, Sumanguru din Ramificația Turcoaz, urmează ea cu glas încet, dar nu cunoști carnea așa cum o cunosc eu și nici poveștile pe care le spune ea. Iar Sirr este un oraș de povești întrupate în carne. Tu le poți citi? În gubernie te-au învățat să faci asta?

Sumanguru se apropie cu un pas de ea și se apleacă, privind-o cu atenție, de parcă și-ar căuta reflexia în ochii ei. Tawaddud nu-i întoarce privirea, ci se uită la craterele cicatricelor, ciudat de frumoase pe pielea altfel perfectă. Poate percepe căldura emanată de trupul lui. Răsuflarea îi miroase vag a ceva care-i reamintește de mașinării, motoare sau arme. Tânărul în portocaliu a spus că Sobornostul nu poate crea în Sirr corpuri mai-mult-decât-omenești care să nu fie devorate de codul-sălbatic, dar ea se întreabă dacă este pe de-a întregul adevărat.

Colțul gurii lui Sumanguru zvâcnește.

– Călăuzește-mă la inamicii Sobornostului și-i voi nimici, spune el încetișor cu un uruit din piept. Indiferent dacă sunt sau nu din carne.

– În cazul acesta, ar fi mai bine să vii cu mine.

Tawaddud se îndepărtează de platformă. Pentru o clipă, habar nu are unde merge, însă apoi drumul de lumină îi apare sub tălpi și-i poartă departe. Ea simte vântul în părul ud de ploaie și rezistă imboldului de a privi în urmă. În spatele ei, fulgerul razei de scanare coboară din nou, luându-l pe băiatul speriat.

9
Hoțul și tigrul

O discontinuitate. O lume nouă mă izbește în față și cad în genunchi din cauza gravitației neașteptate. Aer rece îmi umple plămânii. Miroase a pământ umed și fum.

Mă găsesc în mijlocul unei poieniță, într-o pădure albă. Copacii sunt drepți, cu coaja ca de mesteceni și frunziș imposibil de simetric, în formă de coroane sau de palme apropiate în rugăciune. Creaturi întunecate, cu contururi neregulate, flutură din aripi, țâșnind printre ramuri. Cerul este sur. Solul este acoperit de particule albe, prea grăunțoase ca să fie zăpadă, care formează un strat gros de câțiva centimetri. Poarta Tărâmului este înapoia mea, o arcadă argintie, un semicerc perfect, fragil. *Perfect. Cel puțin am o cale de ieșire*.

Mă scol și fac o grimasă înaintea durerii bruște din tălpile desculțe. Granulele albe par a fi sticlă pisată. Icnesc și îndepărtez câteva. Seamănă cu rotițe dințate cu zimți ascuțiți, măruntaiele revărsate ale unor ceasornice minuscule.

Înțepăturile îmi reamintesc că și eu m-am schimbat. Tărâmurile zoku nu doar transferă, ci *translatează*, te transformă într-un construct software care te aproximează optim pentru restricționările necunoscute impuse de lumea virtuală. Aici pare să însemne ținuta mea de la bordul navei, jachetă și pantaloni, desculț… și fără nicio urmă a capacităților mai supraumane ale corpului meu Sobornost. Cel puțin mi-a revenit mâna pierdută, deși se învinețește și amorțește repede în frig.

Sabia pe care am furat-o din Spațiul Tărâmului s-a translatat, de asemenea – așa cum ar fi trebuit. Creată de zoku marțieni specializați în raidurile prin Tărâmuri pierdute, ea se adaptează la orice mediu în care te transferi. Suflu în palme, le frec laolaltă și o trag din teacă.

Lama ei este aici albă ca osul și curbată ca o gheară. Mânerul are un design complicat cu ghimpi, făcut din fier rece, greu și inconfortabil în mână. Când o ridic, îmi șoptește cu un glas ca scârțâitul cretei pe o

tablă neagră. *Micul Tărâm. Obiecte și avataruri arhetipale. Conținut generativ. Avariat. Pe moarte*. Este logic. Încercările mele stângace de a deschide Cutia au deteriorat mediul local. Mă întreb ce a fost aici înainte? Poate un soi de pădure de basm.

Apoi îmi dau seama că lipsește fluturele avatar al lui *Perhonen*, care ar fi trebuit să fi trecut prin poartă odată cu mine. *La naiba!* Privesc în jur. Ceva se mișcă printre copaci, prin configurațiile alb-negru ale umbrelor. Ridic instinctiv sabia, dar forma a dispărut deja.

– *Perhonen?* strig eu.

Niciun răspuns. Însă în apropierea copacilor, în zăpada rotițelor dințate se văd urme de tălpi desculțe ce duc în pădure.

Le urmez cu pași lenți, dureroși.

– Și ce ar trebui să fii tu? îi șoptesc fluturii lui Mieli. Nu semeni cu creatura lui. Ești prea simplă. Prea banală. Pentru cine lucrezi?

– Pentru mine, spune ea și comută în spimescop.

Sistemele navei sunt un hățiș haotic. Un păienjeniș de comenzi se întinde prin toate sistemele Sobornost ale lui *Perhonen*, pornind de la un virt nou care rulează în creierul ei de cerebrocoral oortian. Iar între navă și router există un sistem de transmitere a datelor superdense, cu trafic care se deplasează înainte și înapoi…

Mieli clipește din ochi și revine în propriul corp, apoi întinde mâna către bijuteria zoku. O bulă cuantică o prinde și i-o smulge.

Chipul fluturelui îi aruncă un rânjet care nu-i complet uman, ci mai degrabă un rât cu colți.

– Nu te pricepi să minți, îi spune.

– *Mieli?* șoptește *Perhonen* în mintea ei.

Inima lui Mieli bate mai iute, brusc ușurată. Apoi însă aude durerea din vocea-gând a navei.

– *M-a prins. Ajutor*.

– Cine ești tu și ce ai făcut cu nava mea? șuieră Mieli.

– Sunt Sumanguru, generația a opta, ramificația Bătălia-fostului-Jupiter, o războminte și Fondator al Sobornostului, spune creatura fluture. Cât despre nava ta, o mănânc.

Împing în lături ramuri de arbori și ele îmi șfichiuiesc dureros fața și spinarea. Din fericire, tălpile îmi sunt amorțite. Îmi simt răsuflarea neregulată; am impresia că inspir rotițele zimțate și că ele îmi sfâșie țesuturile moi ale plămânilor. Acum este mai întuneric și contrastul puternic dintre alb și negru este contopit în nuanțele de cenușiu și albastru ale crepusculului.

Urmele de tălpi duc spre alt luminiș. În centrul lui se află statui cioplite grosolan în piatră: animale ghemuite care ar putea reprezenta un urs și o vulpe, deși nu sunt sigur. La picioarele lor, acolo unde se

termină urmele, este o băltoacă întunecată, în care sclipește ceva. Mă apropii precaut și mă las pe vine, ca să văd mai bine. Sânge și o bijuterie: un ac de păr din sticlă, de forma unui fluture. *Perhonen*. Măruntaiele mi se transformă în ghem. Fierea mă arde pe gâtlej și sunt nevoit să inspir profund, cutremurându-mă din tot corpul.

Un murmur. O pală de vânt. Ceva trece pe lângă mine. O atingere ușoară pe spinare, ca un deget ațâțător. Pârâitul unei țesături care se rupe. Apoi un șfichi de durere orbitoare. Forța loviturii mă izbește de statuia ursului și mă trântește pe jos. Alte picături roșii sunt împroșcate pe pământ, iar de data asta sunt ale mele. Sabia din Spațiul Tărâmului îmi zboară din mână. Încerc să mă ridic, dar picioarele îmi cedează și sfârșesc în patru labe.

În clipa aceea zăresc tigrul, care mă privește.

Este pe jumătate ascuns de copaci, cu spinarea arcuită. Dungile lui se amestecă printre umbrele crengilor. Este o creatură monocromă, absențe ale culorilor și tușe de beznă, cu excepția sângelui de pe bot. Ochii îi sunt desperecheați, unul auriu, celălalt negru și mort.

Ridică o labă și o linge cu o limbă trandafirie.

– Tu… ai… alt… gust, spune tigrul.

Vocea îi este un uruit gros, șovăielnic, aidoma unui motor care pornește. Pătrunde neauzit în poieniță, legănându-și coada într-o parte și alta. Eu mă apropii imperceptibil de sabia căzută, însă mă opresc când tigrul mârâie.

– Gustul tău este de ceva mai tânăr. Mai mic. Mai slab, toarce el și, pe măsură ce vorbește, glasul îi devine mai uman, mai familiar. Și ai gustul *ei*.

Clipesc din ochi și mă scol încet, scuturând rotițe dințate de pe reverele sacoului. Spinarea mă arde și sânge cald mi se prelinge din rană, dar mă silesc să surâd.

– Dacă vorbești despre Joséphine Pellegrini, articulez fără grabă, te pot asigura că relația noastră este strict… profesională.

Tigrul este mult mai înalt decât mine și acum își apropie botul de fața mea. Respirația lui fierbinte se revarsă peste mine, o duhoare amestecată de stârv și metal.

– Trădătorii ca tine și ca ea fac parte din aceeași tagmă, spune el.

– Nu sunt sigur că știu despre ce vorbești.

De data aceasta pot simți, nu doar auzi, mârâitul; este atât de profund, încât îmi rezonează în piept.

– Ți-ai încălcat făgăduiala! rage tigrul. M-ai lăsat aici. De o mie de ani.

Îmi blestem din nou sinele trecut pentru această nepăsare flagrantă față de propriul lui viitor.

– Recunosc că nu-i un decor foarte atrăgător, spun eu.

– Torturant, șoptește tigrul. Acesta a fost un loc torturant. Același

lucru, repetându-se din nou și din nou. Vulpi, urși, maimuțe. Șiretlicuri, viclenii și prostii. Povești pentru copii. Chiar și după ce le ucideam reînviau. Până când totul a început să se strice. Bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc și pentru asta, le Flambeur.

Ochiul lui teafăr fulgeră. Mi se pune un nod în gât.

– Știi, îi zic, situația asta invită cu adevărat la o dezbatere filozofică despre natura identității. De pildă, eu nu dețin majoritatea memoriei individului despre care vorbești. Nu-mi reamintesc să fi încălcat vreo făgăduială. Și, de fapt, mă aflu aici ca să te eliberez.

– Și eu am făcut o făgăduială, spune tigrul. După ce am așteptat suficient de mult.

Din nou înghit în sec.

– Ce făgăduială?

El se retrage câțiva pași și-mi dă ocol, șfichiuind din coadă înainte și înapoi.

– Scoală-te! îmi șuieră.

Încercat de dureri, mă ridic cu greu în picioare și mă reazem de ursul din piatră.

– Indiferent ce ți-ar fi putut spune vechiul Jean le Flambeur, rostesc eu, cel nou recunoaște că avem interese comune. Mai ales în privința cauzării de neplăcere lui Matjek Chen. Nu asta-i făgăduiala pe care ai făcut-o? Să te răzbuni?

– Nu, zice tigrul, cuvintele transformându-se într-un răget. Am făgăduit c-o să-ți îngădui să ai un avans.

Mă uit o singură dată la ochiul lui strălucitor, înhață sabia din Spațiul Tărâmului și o iau la fugă.

Alergarea prin pădure este un coșmar. Rana din spinare îmi sângerează. Zăpada rotițelor zimțate mi se lipește de tăieturile din tălpi. Las urme roșii în spate. Respirația mea este un horcăit dureros. Tigrul este o umbră, niciodată departe; dacă încerc să încetinesc, se repede către mine, silențios și răzbunător, îndeajuns pentru a-mi deștepta temerile de maimuță și a mă trimite din nou să mă împleticesc nebunește peste rădăcinile arborilor și prin hățișuri.

De aceea nu mă surprinde când mă prăbușesc la marginea poieniței din care am pornit și văd tigrul așezat între mine și Poarta Tărâmului, ținând ceva între labele din față.

Are nevoie de câteva clipe pentru a veni spre mine, iar când o face, pare aproape șovăitor: labe moi pe zăpada din mecanisme, rotițe minuscule, scânteietoare, ca niște picături de ploaie în firele mustăților. Moartea în alb și negru, ca o tablă de șah.

Și pentru a doua oară, la fel ca în cazul creaturii Vânător, percep liniile de forță dintre noi și le îngădui să mă direcționeze către mutarea corectă.

Păşesc în luminiş.

– Ei bine, îi spun, iată-ne. Şi ţi-am zis: asta-i ieşirea ta. Omenirea aşteaptă de partea cealaltă. Ce mai aştepţi?

Tigrul ezită. Priveşte suspicios către poartă. În ciuda durerilor, îmi vine să zâmbesc.

Tărâmurile translatează. Tărâmurile au reguli. Regulile şi naraţiunile celor vechi şi complexe au devenit prea complicate pentru a fi înţelese, nimeni nu ştie cum au început. Dar cel din Cutie este un Tărâm mic, un loc cu poveşti cu animale, poate pentru copiii zoku. Şi pun prinsoare că tigrul este aici de mult timp şi a învăţat pe dinafară cum merg lucrurile. Vulpea şi ursul. Maimuţa şi tigrul.

– De data asta nu ştiu dacă te voi crede, rosteşte el. Poate că ar trebui să treci tu primul.

Inima îmi tresaltă de speranţă neaşteptată. Mă retrag un pas şi scutur din cap. *Nu mă arunca în desişul de spini*. Apoi însă tigrul sloboade un râset deprimant de uman.

– Le Flambeur, spune el, haide să-ncetăm cu joaca. Am vrut pur şi simplu să te văd fugind. Nu te voi lăsa să treci prin poartă. Nu voi încerca să trec nici eu. Fără îndoială, vei avea o surpriză pentru mine de partea cealaltă, totuşi ai dreptate: de data asta, *mi-ai oferit* o cale de ieşire.

Se deplasează într-o parte şi pot să văd ce zace pe sol.

Când fusese vie, avusese codiţe albastre şi piele albă, care se distinge perfect şi acum, chiar şi pe fundalul zăpezii. Pare mai tânără decât mă aşteptam sau poate că asta-i din cauza ochilor veseli şi a cercelului din buza inferioară. Dar când văd distrugerea neagră şi roşie care se întinde de la gât în jos, mă întorc şi vomit.

– Ea a intrat prima, zice tigrul. Am fost iute. Desigur, n-a fost satisfăcătoare, n-a avut multă carne. Dar în interiorul ei existau stări EPR [2] pentru quptare, pentru conectarea ei cu nava ta. *Perhonen* mi se pare că se numeşte. Sau se numea.

Încerc să mă scol.

– Ticălosule! Ar fi trebuit să te fi lăsat să putrezeşti aici.

– Gândul la tine mi-a dat puterea să continui. Gândul la tine, la Chen şi la moarte.

Rânjetul tigrului se situează undeva între omenesc şi animalic.

Dar acum este rândul tău. Vom merge altundeva ca să stăm niţel de vorbă.

Pădurea se topeşte ca neaua. Pentru o clipă ne aflăm în albeaţa ca de oase a firmamentului, rulând în miezul sintobiotic al lui *Perhonen*. După aceea tigrul rage codul lui de Fondator spre virt – *copii morţi, rugină, foc şi sânge* – şi rescrie lumea.

Mieli nu are nevoie de autism de luptă pentru a-şi înăbuşi furia. O

călărește, se materializează în spimescop, trage cu arma-fantomă spre pereții navei, lansează bombe Gödel în sistemele lui *Perhonen*. *Armele*. Logica autoreplicantă a software-ului ei pentru atac arde prin sistemele infectate ca un foc scăpat de sub control. Creatura fluture – Sumanguru – este prea rapidă pentru ea: izolează miezul sintobiotic de asaltul ei. Însă nu aceea este ținta lui Mieli.

Pentru o clipă, sistemele de arme sunt ale ei. Mieli gândește o torpilă cuantică în jurul ultimei bombe strangelet a navei, furie și haos subatomic pe care le poate declanșa dintr-un clipit al ochilor.

Deschide ochii.

– Nu-mi pasă dacă ești Omul Întunecat însuși, rostește ea. Dacă nu-i dai drumul lui *Perhonen*, voi distruge router-ul și pe noi amândoi odată cu el.

Fața de fluture a lui Sumanguru pare mai umană acum, maxilar, frunte și nas proeminente și cicatrice, schițate de aripi ce flutură. Însă ochii îi sunt pustii.

– Fă cum dorești, fetițo, spune el. Dă-i drumul. Eu nu prea am motive să trăiesc. Dar tu?

Trăgaciul arde în mintea ei ca o lumânare. *Ar fi atât de ușor*. Un gând, și bomba strangelet ar pune capăt tuturor, i-ar dezintegra în radiații gamma și ploi barionice.

– Uite ce-ți propun, continuă Sumanguru. Tu dezarmezi capcana pe care le Flambeur o are pe Poarta Tărâmului. Eu ies. Tu capeți nava înapoi. Toată lumea este fericită. Ce zici?

Ce se întâmplă dacă ea moare aici? Pellegrina va aduce altă Mieli. *Alegeri ca pietre prețioase*. Totul ar putea să cadă pe umerii altcuiva, nu pe umerii ei. Salvarea lui Sydän. Lucrul cu hoțul. Alt sine al ei ar putea s-o facă și n-ar conta câtuși de puțin pentru nimeni.

Doar pentru *Perhonen*.

Ea simte durerea navei, sistemele ei clocotesc de o prezență străină, cântecul îi este pângărit. *N-o pot abandona*.

– Deci?

– Ai câștigat, rostește Mieli.

10
Tawaddud și Alile

Consiliera Alile este un labirint.

Tawaddud o privește mișcându-se înapoia pâclei Peceților. Îi reamintește de un cântecel pentru copii pe care obișnuia să i-l cânte djinnul Chaeremon.

E-n hrana noastră și-n respirație, e-n inimile noastre și asta-i o dizgrație. Dar dacă te păstrezi la minte curat, spui Nume Secrete Aunilor pe dat', dacă ce ți se spune vei izbândi, codul-sălbatic îl poți îmblânzi…

Alile umple aproape complet spațiul de lucru tetraedric și strălucitor al palatului ei de pe Ciobul Soarez.

Ea este un hățiș de căi de safir sclipitoare, cabluri groase transparente și inflorescențe de tentacule micuțe ce se leagănă. Se întinde peste podea și în sus pe pereți și în jurul meselor și statuilor, ca o creatură marină exotică, grațioasă în adâncurile oceanului, dar flască și neajutorată, aruncată de valuri pe plajă. O parte din ea a crescut în pereți, a fuzionat cu placările diamantine ale palatului, împingându-se prin ele spre lumea exterioară sub forma unor crengi spinoase. În mijlocul păienjenișului se află un sac diform care seamănă cu pântecul unui țânțar, doldora de sânge, cu organe încolăcite laolaltă ce plutesc înăuntru, pulsând.

Pâcla Peceților de pe coridor – graffiti aurii și argintii în aer pe care muhtasibii le-au țesut în jurul părții infectate a palatului Alilei – acoperă o parte, dar nu suficient. În aer se simte iz înțepător de praf și metal arzător.

Tawaddud încearcă s-o privească cu ochii doctorului. Ea a văzut lucruri teribile pe care codul-sălbatic le-a făcut pacienților ei, dar *asta*…

După câteva secunde, trebuie să se întoarcă și să-și acopere gura și nasul cu palma.

– V-am avertizat, spune Pocăitul Rumzan.

Alile l-a vizitat odată pe tatăl lui Tawaddud. Era o femeie cu aspect dur, mică și slabă, cu chip bătucit de vreme, îmbrăcată în veșmântul

simplu și practic de mutalibun, cu cârlige și cureluțe pentru armură Pecete, cu ochelari athar atârnați în jurul gâtului. Părul Alilei era negru și lung, dar avea pe scalp un petic de safir, aspru și chel, astfel încât părea una dintre păpușile vechi ale lui Duny, cu un smoc de păr smuls într-o criză de isterie.

Spre deosebire de muhtasibii normali care-și purtau djinnii companioni în șipuri, qarinul Alilei locuia într-o pasăre mecanică, cu pene aurii și stacojii și ochi de abanos, construită dintr-un metal atât de subțire și delicat, încât putea să zboare realmente. Tawaddud și-o imagina întotdeauna în roiul rukh care purta nava Alilei spre deșert, oferindu-i stăpânei sale ochi ce vedeau furtunile de cod-sălbatic și djinnii nebuni. *O cheamă Arcelia*, spusese Alile, *și este jumătatea mea rațională*.

Tawaddud nu-și dorea nimic altceva decât să fie ca Alile.

Tocmai de aceea nu trebuie să devii mutalibun.

Tawaddud devine conștientă de Sumanguru care stă lângă ea.

– Ce-mi poți spune despre ce s-a întâmplat aici? îl întreabă el pe Rumzan.

Gogolul Sobornost tăcuse pe durata scurtei lor călătorii cu covorul de la Stație, indiferent la panorama Sirrului de dedesubt. *Materie – nu contează sub ce formă este îngrămădită*, îi răspunsese lui Tawaddud când îl întrebase dacă îi plăcea Sirr. Însă acum ochii lui sunt vii, plini de curiozitate rece.

Rumzan își răschiră degetele scheletice. Este o creatură slabă și alungită, ale cărei picioare ca niște fuioare abia ating pământul. Corpul îi este acoperit cu figuri geometrice complexe albe, roșii și negre, care se întrepătrund, astfel încât seamănă cu un mozaic viu; potrivit legii Sirrului, formele-gând djinn nu pot avea aspect uman. El poartă pe frunte un simbol auriu scânteietor, care indică rangul Pocăit, cercul al treilea. Polițaii djinni au rareori forme vizibile, întrucât sarcina lor primară este de a rămâne invizibili, de a descoperi delicte și hoți de trupuri. Rumzan miroase vag a ozon, iar la răstimpuri devine granulat și pârâie. Îi pare familiar lui Tawaddud, poate de la una dintre petrecerile tatălui ei.

– Folosind urmele athar, spune Rumzan, am reconstruit parțial activitățile de ieri ale lui lady Alile. În jurul orei nouă dimineața s-a întors de la o ședință matinală a Consiliului. Putem oferi o înregistrare a ședinței și programul ei, deși va trebui să solicitați Consiliului acces la procesele-verbale detaliate.

Rumzan emite un bâzâit ascuțit.

– Înțeleg că poate fi o chestiune oarecum… delicată. În tot cazul, Consiliera a prânzit singură în grădina terasei de pe acoperiș, a suit la observatorul ei privat și apoi a intrat în cabinet.

Arată spațiul plin de cod-sălbatic din fața lor.

– Apoi… a lovit infecția. A fost atât de violentă și de bruscă, încât presupunem că ea a deschis un container Pecetluit în care exista un obiect infestat cu cod-sălbatic. Din discuțiile cu menajera djinn, am înțeles că lady Alile obișnuia să fie mutalibun și aducea obiecte din deșert. Ținând seama de experiența ei, ar fi trebuit să fie conștientă de consecințele unor asemenea acțiuni. Infecția trebuie să se fi petrecut în câteva secunde. Cu alte cuvinte, Consiliera practic s-a sinucis.

– Cum a fost restricționată infecția? întreabă Tawaddud.

Își amintește exercițiile la care o obliga Chaeremon în copilărie, Numele Secrete pe care să le rostească dacă palatul tatălui ei ar fi fost vreodată atacat de codul-sălbatic.

– Menajera djinn Khuzaima – cu care puteți vorbi, dacă doriți – ne-a alertat pe noi și pe muhtasibi, spune Rumzan. Din câte am putut detecta, extinderea infecției a fost lentă și limitată la corpul Consilierei. N-ar trebui să fie surprinzător, pentru că, la urma urmelor, aceasta este rezidența unei muhtasibe, cu mai multe niveluri de Peceți peste tot.

– Ești sigur că nu poți oferi o reconstrucție mai precisă? întreabă Sumanguru și privește încruntat pereții. Codul-sălbatic nu putea fi adus de cineva din exterior?

Rumzan desface brațele și vârfurile degetelor îi pâlpâie ca flăcărui de lumânări.

– Pocăiții mei sunt buni, totuși există limite în privința celor ce putem face cu atharul. Mai ales acum, când nivelurile ambiente de cod-sălbatic sunt mult mai ridicate decât cele normale. Urmele athar se dezintegrează rapid. Cu toate acestea, în privința accesului din exterior, palatul este supravegheat constant de Pocăiți, ca pentru toți membrii Consiliului. Sunt consemnate toate intrările și ieșirile de djinni și de oameni. Nu știm însă ce s-a petrecut înăuntru.

Sumanguru mijește ochii.

– Ramificația mea ar numi asta un „mister al camerei închise“, rostește el și în glas i se aude o notă ciudată de amuzament.

– Sora mea a spus că a fost o posedare, zice Tawaddud. Cum poți să fii sigur în privința asta? Ați găsit un vector de posedare?

– Nimic, spune Rumzan și își întoarce simbolul strălucitor spre ea, ca un ochi. Nimic interzis. Nicio carte, nicio poveste athar. Desigur, atharul de aici este foarte complex, așa că este posibil să fi scăpat ceva. Ținând seama de circumstanțe, sinuciderea este o ipoteză firească, deși nu există un bilet de adio și pare improbabil, ținând seama de ardoarea cu care ea se pregătise pentru ședința de votare a Consiliului, potrivit asistenților ei. Asta ar părea să susțină ipoteza că atunci când și-a luat viața, Consiliera… nu era ea însăși.

– Așadar, nu-i decât speculație?

– Da. Pare să fie totuși singura linie de investigație care să se

potrivească faptelor. Altă complicație este faptul că nu am reușit să-i găsim qarinul.

Plăcuțele feței lui Rumzan se aranjează în ceva similar machiajului unui clovn trist.

Sumanguru își trece degetele în lungul pâclei Peceții de la ușă.

– Cât vor rezista? întreabă el.

– Ce anume?

– Cât vor rezista Peceții mele înăuntru?

– Nu cred că vorbești serios.

– Răspunde, zice Sumanguru.

– Nu știu. Două-trei minute? Mi s-a spus că sobortehnologia este mai vulnerabilă decât noi înaintea codului-sălbatic, așa că poate mai puțin. Ar trebui să-i aștepți însă pe muhtasibi, fiindcă ei pot…

Înainte ca ea să-și poată termina fraza, Sumanguru trece prin peretele Pecete.

O aură slabă pâlpâie în jurul lui în athar. Sumanguru trece pe lângă rămășițele Alilei, dar întoarce capul și privește peste tot. Tawaddud se întreabă ce fel de spectru de simțuri deține el, dincolo de cele umane. Sumanguru atinge lucruri, șipuri goale de pe mesele înalte, și urmărește configurațiile de arabescuri de pe pereți. Mișcările lui par diferite, nu mai aduce cu o mașinărie stângace, de neoprit, cât mai degrabă cu o pisică aflată în căutare.

Se oprește după aceea în fața unui perete cu un șablon complex de reprezentări grafice ale Numelor Secrete, forme geometrice pe o grilă de 4 x 4, făcută din plăcuțe ceramice multicolore de mărimea palmei, incrustate cu aur.

În athar, Tawaddud vede o pată neagră care-i mânjește Peceții, întinzându-se. *Codul-sălbatic*.

– Peceții nu-i vor rezista! strigă ea. Lord Sumanguru, ieși! Rumzan, adu ajutoare!

Gogolul Sobornost începe să apese plăcuțele, care se deplasează sub degetele lui. Tentaculele din safir ale creaturii Alile se încolăcesc în jurul membrelor lui, însă el este afundat în muncă. Se aude un clic și o parte din perete glisează în lateral, dezvăluind un spațiu întunecat. Sumanguru vâră o mână înăuntru, în timp ce îndepărtează un tentacul din safir cu cealaltă mână. Apoi se întoarce prin peretele Pecete, strângând ceva în brațe: o pasăre metalică.

Pare mai mică decât își amintea Tawaddud, totuși este mare ca o pasăre, lungă cât antebrațul unui om – o făptură grațioasă, ca un șoim cu coadă bifurcată. Ochii îi sunt închiși, acoperiți de pleoape micuțe, aurii.

– Arcelia?

Tawaddud ține pasărea în brațe. Se aștepta s-o găsească rece și metalică, dar penele de pe spinarea ei sunt aproape vii, tăioase, însă calde, iar volantul din piept îi zumzăie constant, ca o inimă ce bate rapid. O mângâie, ca s-o liniștească, dar fără efect. *Indiferent ce i s-ar fi întâmplat, a avut timp s-o ascundă. Partea ei rațională.*

– Explică-mi ce este un qarin, rostește Sumanguru arătând creatura. În cuvinte simple.

– Un qarin este… un companion djinn, împletit cu un muhtasib, zice Tawaddud și glasul îi tremură ușor. Un qarin și un muhtasib sunt o singură ființă, crescute laolaltă ca un copil de către un împletitor.

– Ceea ce descrii este un act interzis pentru noi, pentru că-i rezervat doar Primilor, spune gogolul Sobornost. Poate că pentru purificarea orașului vostru există chiar și mai multe motive decât crezusem inițial. De ce se procedează așa?

– Este un obicei, zice Tawaddud, un simbol al alianței dintre popoarele noastre, dar în același timp le permite muhtasibilor să reglementeze economia orașului. Pentru a vedea atharul așa cum îl văd djinnii, pentru a urmări fluxul informațiilor, umbrele a tot ce există în athar, bani, produse, muncă, oameni. Se uită la Rumzan. În mod direct, nu cu un instrument primitiv ca ochelarii athar.

Râsul lui Sumanguru răsună ca un lătrat.

– Materie și minte. Dualism. Deosebiri primare. Totul este informație. Vrei să spui că această creatură, acest qarin, conține rămășițe ale minții Consilierei?

– Nu, zice Tawaddud. Spun că acest qarin este o parte a minții Consilierei.

Ceva nu-i în regulă. De ce nu știe el toate astea?

– Perfect, spune Sumanguru. Pocăitule Rumzan, există un loc în palatul acesta unde să nu fim deranjați?

– Lord Sumanguru, dacă nu-i cu supărare, rostește Rumzan, în capacitatea mea de investigator oficial, sunt nevoit să întreb ce intenționați să faceți? Nu vă pot lăsa…

Sumanguru se îndreaptă, astfel încât ajunge la înălțimea sa completă.

– Consiliul tău, probabil, nu ți-a explicat situația, huruie glasul lui. Noi nu suntem toți ca surorile mele hsien-kue, nu suntem toți blânzi. Există unii care spun că Marea Misiune Comună necesită o purificare aici. Dacă eu nu voi putea găsi inamicii Misiunii, este posibil ca glasurile acelea să fie auzite. M-am făcut înțeles?

Unduiri gonesc prin forma-gând a lui Rumzan.

– Lady Tawaddud…

Brusc, Tawaddud își amintește cum l-a cunoscut pe djinn. El începuse să se identifice cu forma lui gând, de aceea ea purta o mască și machiaj corporal care reproducea mozaicul lui, pentru a se potrivi

felului cum se vedea Rumzan. Îl dusese pe balconul ei. Lui îi plăcuse atingerea razelor de soare pe piele.

– Dacă există o problemă, rostește Tawaddud fără grabă, atunci ai, de asemenea, o problemă cu mine și cu tatăl meu. Poate că nu am o poziție oficială în Consiliu, dar te asigur că mă bucur de încrederea tatei – ridică inelul djinn – și de cea a Consiliului. Ca să nu mai amintesc că domnul Sen îmi este prieten *personal*. Îi oferă djinnului zâmbetul dulce ca zahărul pe care Duny îl folosește de fiecare dată când amenință. Este clar?

Rumzan croncănește slab.

– Bineînțeles, spune el. Îmi cer scuze. Atâta doar că n-am fost informat corespunzător.

– Lord Sumanguru, șoptește Tawaddud, ar fi *totuși* util dacă ai împărtăși ce intenționezi să faci.

– Nimic altceva decât ceea ce este evident, zice Sumanguru. Să interoghez martorii.

Palatul Alilei este chiar mai mare decât reședința tatălui lui Tawaddud – un labirint de cilindri transparenți, bule și piramide.

În timp ce Pocăitul îi conduce printr-o galerie largă și luminată de soare, plină cu statui, apare altă formă-gând djinn, un nor de flori albe și purpurii. Forma lui Rumzan devine fluidă și se amestecă cu a nou-sositului. Când concrește înapoi în sinele său mozaic, mișcările îi sunt iuți și agitate.

– Consiliul cere rapoarte de progres, rostește el. Trebuie să vă părăsesc pentru o clipă. De fapt, poate că este mai bine să procedez așa, dacă lordul Sumanguru intenționează să facă ceva… neortodox. Astfel nu voi avea știință despre asemenea chestiuni, dacă se vor pune întrebări. Voi avea grijă ca Pocăiții mei să nu vă stinghereacă. Dacă veți merge până la capătul galeriei și veți coborî pe scară, veți găsi o volieră.

– Mulțumesc, Rumzan, spune Tawaddud. Loialitatea ta față de cauza Sirrului nu va fi uitată.

– Sluga voastră, zice djinnul. Nici eu n-am uitat o anume după-amiază plăcută și noile perspective despre lume pe care mi le-ați arătat.

– Va continua să rămână secretul nostru, spune Tawaddud, silindu-se să zâmbească.

La început, hărmălaia din volieră este asurzitoare, o cacofonie de țipete ascuțite și fâlfâiri de aripi. Este un dom înalt din sticlă, cu diametrul de aproape o sută de metri. Majoritatea jumătății inferioare este ocupată de plante himere din deșertul codului-sălbatic, rețele groase, violet, de tuburi care se dilată și contractă, sintobiotice geoinginerizate de pe vechiul Pământ, sălbăticite în absența stăpânilor lor. Câțiva arbori eolieni se rotesc lent și frunzișul ghimpat al

turbinelor prinde lumina în nuanțe de chihlimbariu și roșu întunecat furios.

Când intră Tawaddud și Sumanguru, roiul rukh îi observă. Sunt peste tot: zburătoare de diferite mărimi, de la insecte minuscule din safir, până la doi-trei diavoli-de-mare asemănători unor planoare ce dau ocol sub plafon. Tawaddud își ferește ochii înaintea furtunii de aripi. Latră apoi un Nume Secret și roiul se dispersează și se domolește, devenind un nor încovrigat prin vegetație.

Jos în centrul volierei se află un spațiu gol, cu o masă albă, delicat lucrată din fier forjat, câteva scaune și o stinghie. Tawaddud o așază acolo pe Arcelia. Pasărea nu deschide ochii, dar se prinde de stinghie, fluturând scurt din aripi pentru a-și menține echilibrul.

Sumanguru studiază pasărea îndeaproape, aplecându-se înainte, cu mâinile la spate. Se întinde apoi, cu degetele rășchirate ca un scamator, surprinzător de grațios pentru un bărbat de mărimea lui. Cinci linii zigzagate de lumină îi apar între vârfurile degetelor și pasăre. Arcelia emite un țipăt mecanic, ascuțit, și începe să bată furios din aripi. O bulă se materializează pâlpâind în jurul ei, ținând-o în loc, și sunetul dispare, lăsând pasărea să ciugulească cu ciocul și să zgârie silențios cu ghearele temnița invizibilă.

Tawaddud încleștează și descleștează degetele, la unison cu suferințele păsării. În cele din urmă, nu mai poate suporta.

– Ce faci? șuieră ea spre Sumanguru.

– Interoghez, așa cum am spus.

– Cum?

– Îi copiez mintea într-un virt. O minirealitate, dacă vrei. Rulez în ea un algoritm genetic – adresez întrebări creierului păsării și-i schimb structura până obțin ceva util. Sumanguru flexionează degetele. Ar trebui să dureze doar câteva mii de iterații. Probabil o jumătate de minut.

– Oprește-te. Imediat! spune Tawaddud. Aceasta este o cetățeană din Sirr. Nu voi admite să fie torturată. Voi anunța Consiliul.

Strânge pumnul, pregătită să cheme un Pocăit cu inelul ei.

Sumanguru se întoarce și o privește. Rânjetul i se contopește cu cicatricele într-o grimasă monstruoasă.

– Este vorba despre viitorul orașului tău. O pot face să vorbească. Asta înseamnă să te murdărești pe mâini.

Tawaddud înghite în sec. La asta se referise Dunyazad? Că nu-i un joc… Lucrurile pe care poți fi nevoită să le faci…. Se uită la qarinul agitat. Inima îi bubuie. *Nu așa*.

– Poate să existe… altă cale. O cale mai bună.

Trebuie să existe.

Își ia de pe umăr trusa medicală, o pune pe masă și o deschide. Scoate fii-eul și-l pune pe cap.

– Te rog, dă-i drumul. Pot afla ce ne trebuie.

– Cum?

– Mă pot împleti cu djinnul. El va dori să se ancoreze de un corp, așa cum a fost cu Alile.

Sumanguru se încruntă.

– Explică.

– Bucle ale sinelui, poveștile din mințile noastre. Când iubești pe cineva, devii împletit. Sinele tău se întinde spre alții, ca roiuri de licurici care se amestecă. Există căi prin care să… inviți pe cineva înăuntru. Hoții de trupuri fac asta prin intermediul poveștilor, însă tu poți să fii mai direct. Atharul răspunde la comenzi cărora noi le spunem Nume Secrete. Multe au fost pierdute, dar ele pot fi utilizate în destule scopuri, dacă știi cum.

Ochii gogolului Sobornost se îngustează.

– Și tu știi.

– Am fost învățată.

– Fondatorii interzic asta în gubernii. Noi știm că așa ceva duce la monștri și orori. Mințile hominide au fost create pentru a fi separate.

– Poate că tu ești cel care se teme să nu se murdărească pe mâini, spune Tawaddud.

Sumanguru se uită la ea, apoi la Arcelia. Pare curios, aproape ca un copil.

– Foarte bine, rostește el în cele din urmă. Altfel, irosim timpul. Ai doar grijă să nu zboare.

În volieră nu există genul de armonie din camera ei de rendez-vous, dar Tawaddud petrece câteva momente pentru a medita, lăsându-și conștiința să se extindă în vacarmul roiului rukh, plante și aerul umed și fierbinte. Apoi îi șoptește păsării din metal pe care o ține în brațe.

– *Spune-mi numele tău. Eu sunt Tawaddud. Spune-mi numele tău*.

La început, nimic, doar o furnicătură în fundul minții. Își dă seama că este periculos să facă asta într-un loc atât de plin de cod-sălbatic, chiar dacă aflat înapoia Peceților. Este totuși mai bine decât să lase o creatură nevinovată să sufere.

– *Care este numele tău?*

Ceva se mișcă în pasăre, în mintea ei, brusc, ca un șarpe surprins. O formă în athar, ca un fuior de fum, încolăcindu-se în inima păsării. Este un ouroboros de software, în restricționările micuțe ale învelișului ei de metal, într-o lume mică pe care o simte ca pe un vis – atât doar că, pe neașteptate, apare un coridor de lumină și un glas o strigă.

– Eu sunt Arcelia.

– *Arcelia*, spune ea. *Arcelia, ascultă-mă. Îți voi spune o poveste*.

– Poveștile mint întotdeauna.

– *Aceasta este o poveste adevărată, îți promit*.

– Despre ce-i vorba?
– *Este o poveste de dragoste*.
– Îmi plac poveștile de dragoste.
– *Este bine*, zice Tawaddud și începe.
A fost odată ca niciodată o fată care iubea doar monștrii.

11
Hoțul și cicatricele

Virtul miroase a praf de pușcă și a lubrifiant. Se aud zgomote îndepărtate de focuri de armă. Sunt legat de un scaun metalic sub o lumină puternică, gol-pușcă. Benzile din plastic îmi intră în încheieturi și glezne, iar cadrul subțire al scaunului mă apasă dureros în spate. Tigrul nu mai este de acum tigru, ci un bărbat, care stă în umbră cu brațele încrucișate, cu o expresie distantă pe fața acoperită de cicatrice.

El face un pas înainte în lumină, continuând să se miște ca un tigru.

– Asta-i o navă bună, zice el. Sigur că da, există prea multe concesii făcute cărnii, dar asta putem schimba. Începând cu târfa ta.

– Ce i-ai făcut lui Mieli?

– Oortienei? Nimic. Ea îmi va face o favoare și mă va scoate așa cum trebuie. Își trage în față propriul scaun, îl răsucește, se așază și se reazemă de spătar, cu chipul foarte aproape de al meu, ca botul tigrului. Așa că avem timp să vorbim.

Mă cutremur. Mințile noastre continuă să ruleze în Cutie. Virtul acesta este în *Perhonen*. O separare între lumi și minți, aceasta este metoda Sobornost. Nu va fi însă cu nimic mai puțin dureros.

Tigrul-om deschide încetișor un cuțit cu lamă retractabilă.

– Virtul ăsta provine din memoriile mele, rostește el. I-am introdus foarte multe detalii. Avataruri bune. Nervi, mușchi, vene. Testează tăișul pe buricele degetului mare și crestează o linie roșie de sânge ca un zâmbet micuț. Ceilalți uită mereu de carne. Nu trebuie să uiți însă niciodată de inamic. El este mereu acolo, chiar și când nu privești. Gunoiul cuantic știe asta.

Râsul bolborosește înainte de a-l putea opri, iese de pe buzele mele cu picături de sânge și salivă.

– Ai avut întotdeauna simțul umorului, le Flambeur, spune el. Poate c-am putea scurta totul, dacă mi-ai spune ce vrea acum de la mine cățeaua Pellegrini.

– Nu-i vorba despre asta, îi zic.

– Bine atunci, dacă râsetele îți ușurează…

Întinde mâna cu cuțitul, îl apasă de coada ochiului meu, începe să facă prima tăietură…

– Am vrut să-ți dau o șansă, rostesc eu cu sângele curgându-mi pe chip. De aceea am lăsat deschisă Poarta Tărâmului. Crezusem că aveai motive bune ca să faci ceea ce ai făcut. Dar acum cred că de fapt îți place pur și simplu să-i rănești pe oameni.

Ochii i se lărgesc și face un pas îndărăt. Trăsăturile încep să-mi curgă. Corpul mi se schimbă. Codul lui îmi răsună în minte – *piele moartă, rece, moale, sub degetele mele*. Afișez un zâmbet de tigru. Dizolv scaunul cu un gând și mă ridic.

– Ce ai făcut? mormăie el.

– Poate că sunt mai mic, mai slab și mai tânăr, dar asta nu-nseamnă că nu sunt mai inteligent. Cum ai spus chiar tu: n-ar trebui să uiți de inamic. Am creat un virt firmament. Da, ar trebui să fie imposibil. Cu excepția cazului când ai hardware oortian care rulează software Sobornost. Ea este o navă bună.

El spintecă cu cuțitul, dar sunt deja o fantomă, în exteriorul legilor virtului.

– Ar fi trebuit să fi trecut prin poartă, îi spun. Maimuța nu minte întotdeauna.

Încremenesc virtul și retez legătura mea cu el. O discontinuitate mă duce înapoi în pădurea neagră. Tigrul este înghețat în mijlocul saltului. Îmi ridic sabia și trec pe lângă el, prin Poarta Tărâmului.

Poarta mă izbește înapoi într-un corp fizic, în interiorul demenței învolburate a router-ului. Prind Cutia și o smulg din mașinăriile delicate ale router-ului, chiar în clipa când începe ploaia de Vânători.

Mieli vede cum avatarurile fluturi rămân nemișcate. Chipul rânjitor al zeului Cutiei se dizolvă lent, când ele se împrăștie.

– *Perhonen?* șoptește ea.

– *Aici*, spune glasul navei.

– Ești bine?

– *Așa cred. Mă simt ciudat. Cred c-am adormit*.

– Dacă ticălosul ăla ți-a făcut ceva, o să…

– *Mieli. Creatura vânător. Sosește*.

Spimescopul o ia razna. Vectori plouă peste *Perhonen* ca mâzgălelile unui copil furios. Mieli începe să apeleze autismul de luptă, dar sistemele navei sunt lente după infecția zeului Cutiei. Și este deja prea târziu.

Vânătorii înconjoară nava ca un banc de pești, mii și mii, un fluviu de steluțe ce plutesc prin navă și pe lângă ea. Fasciculele lor de upload se încrucișează prin cabina mică într-o plasă de păianjen letală, însă de data aceasta doar ating ușor, nu ard. Ele o ignoră pe *Perhonen* și

converg spre router ca un vârf gigantic de săgeată.

Router-ul dispare într-o strălucire de antimaterie, pești piranha ce ferfenițesc un buchet de mireasă. Spațiul este plin de pioni și radiații gama. Într-o clipită, mașina zoku dispare, înlocuită de un nor de sfărâmături și fragmente care se dilată încetișor. Roiul de vânători trece prin el și piere, revenind către vena principală a Magistralei, la o fracțiune considerabilă din viteza luminii.

Apoi totul este nemișcat și întunecat, iar spațiul din jurul lui *Perhonen* este pustiu. Trezit, *väki* oortian din pereții ei începe să strălucească cu lumină albastru-verzuie familiară.

– *Mieli*, spune ea, *tot recepționez semnalul lui Jean. El este încă acolo*.

Simțindu-se parcă amorțită, Mieli retrage aripile și modulele navei într-o formă mai compactă și le direcționează în norul de sfărâmături, arzând o cale cu lasere antimeteoriți. Ele îl aduc înapoi pe hoț cu o bulă cuantică, o formă în costum cuantic, cu cască, nemișcată, care strânge la piept o cutiuță neagră.

Mieli îi comandă căștii să se deschidă. Bula din metamaterial opac dispare, relevând chipul creat de fluturi.

Ticălosul. Mieli extrudează din mână o lamă cuantică și o apasă de gâtlejul creaturii…

– Stai!

Vocea este a hoțului. Dar asta nu-nseamnă nimic.

– Mieli, stai, eu sunt!

Sună *într-adevăr* ca hoțul. Ea se oprește, însă nu-i dă drumul.

– Ce s-a-ntâmplat?

Fața cu cicatrice se încețoșează și redevine hoțul, sprâncene negre precum cărbunele și tâmple scobite, acoperite de transpirație.

– Am găsit codurile de Fondator ale lui Sumanguru. Cântecul pe care l-am înglobat în bijuteria zoku a fost același truc pe care l-am mai încercat cu Chen, atât doar că de data asta a funcționat. Un virt care pretinde că-i firmament, o cursă. Vânătorii au crezut că eu eram el. Le-am spus să mă lase în pace. A mers.

Vorbește repede, cu răsuflarea tăiată.

– Nimic din ce spui nu-i logic, ticălosule, zice Mieli.

– Nu contează, replică hoțul. Noi am câștigat. Iar eu am un plan.

Mieli îl privește fix. Îi ia Cutia. Hoțul nu se împotrivește. Ea o zdrobește fără grabă în mână. Cioburi negre se întind în toate direcțiile ca negativul unei nova micuțe și lente.

– Te-ai folosit de *Perhonen* ca momeală, spune ea.

– Așa-i.

– Ai fost cât pe ce să ne omori pe toți. Sau chiar mai rău.

– Așa-i.

Mieli îl îmbrâncește. Hoțul plutește prin cabină cu o privire de

vinovăție pe chip.

– Cară-te dracului de aici, spune ea.

Mieli se ascunde în carlinga pilotului, epuizată, domolindu-și furia și examinând sistemele lui *Perhonen* pentru a se asigura că a dispărut orice urmă a zeului Cutiei.

– Cum te simți? o întreabă pe navă.

– *Ciudat. Părți din mine s-au răsculat. Nu le-am mai putut simți. Toți gogolii au făcut ce a spus Sumanguru. Și a existat o parte care a intrat în Cutie și n-a mai ieșit.*

– Îmi pare foarte rău, spune Mieli.

– *Dar ăsta n-a fost lucrul cel mai neplăcut. Acela a fost când te-am văzut pe tine aproape renunțând, de două ori. Ai fost foarte aproape să apeși trăgaciul bombei strangelet, Mieli. Și n-a fost o cacealma.*

Mieli nu spune nimic.

– *Ai încercat să faci prea multe lucruri deodată. Pentru a-ți păstra promisiunile și a mă proteja și a-i permite pellegrinei să te modifice. De data asta, aproape că ai căzut. Iar eu n-am fost acolo să te prind.*

Pentru o clipă, Mieli este incapabilă să vorbească. S-a obișnuit ca nava să fie mereu prezentă, să ofere mereu căldură, încă din ziua când ea a creat-o. Dar acum în vocea lui *Perhonen* există un tăiș rece.

– Hoțul ți-a făcut asta, spune Mieli. De data asta a mers prea departe. O să…

– *O să mă ocup eu de hoț*, zice *Perhonen*. *Nu trebuie să porți bătăliile mele în numele meu. Doar pentru că tu m-ai creat nu înseamnă că eu n-am existat anterior. M-ai adus înapoi din alinen și te voi iubi mereu pentru asta. M-ai transpus într-o făptură nouă și vei avea de-a pururi loialitatea mea pentru asta. Totuși, eu nu sunt doar ceea ce ai cântat în mine. Există lucruri pe care nu le poți repara prin vorbe sau printr-un cântec, așa cum a făcut Karhu cu dintele tău când erai micuță. Sau prin răzbunarea pe hoț.*

Glasul navei rezonează în carcasa ei de safir împrejurul lui Mieli.

– *Și ce dacă pellegrina poate face gogoli din tine?* rostește ea. *Nimic nu s-a schimbat. Ei vor fi pur și simplu la fel de puternici ca tine. Iar tu vei fi tot Mieli.*

– Nu mi-ai vorbit niciodată în felul ăsta, zice Mieli.

– *N-a fost nevoie. Însă nu voi sta cu brațele încrucișate, privind cum te autodistrugi. Va trebui să faci asta fără mine.*

Aripile lui *Perhonen* se deschid, câmpuri magnetice și cuantice aidoma unor stropi de rouă pe o pânză de păianjen care se întinde pe mulți kilometri. Ele prind vântul solar blând și împing nava înapoi pe curs, spre Magistrală, spre Pământ.

– *Uite ce vom face. Vom sta de vorbă cu hoțul, vom merge pe Pământ și vom urma planul necunoscut pentru care hoțul m-a aruncat în botul unui tigru și o vom recupera pe Sydän, astfel ca să putem fi liberi toți în cele din*

urmă. Promite-mi că nu vei abandona.

Rușinea se revarsă peste Mieli. *Kuutar și Ilmatar, iertați-mă*.

– Promit, șoptește ea.

– *Bine. Acum, te rog, lasă-mă singură. Trebuie să mă vindec*.

Apoi prezența navei dispare.

Mieli simte că i se învârte capul. După aceea merge în cabina principală. Este goală și pustie ca mintea ei. Rămășițe ale sfărâmăturilor din bătălie și cenuși plutesc prin jur în accelerația lină a navei.

Lent, șovăitor, ea începe să cânte, cântece simple, cântece despre *koto*, despre mâncare și băutură și confort și saună. Lent, schelete de mobilier încep să reapară, schițate de o pensulă invizibilă. *Este timpul să dereticăm prin casă*, gândește ea.

Îmi privesc noul chip în oglinda-perete a navei și-l testez. Cicatricele și linia maxilarului nu par în regulă. Dar conștientizarea Codului este și mai rea. Este ferm încuiat într-un compartiment al minții, însă va trebui să-l utilizez din nou. *Corpuri arse, mizerie și electricitate*. Mă înfiorez. Asta îl definește pe Sumanguru? Nu-i de mirare că era atât de iritat după câteva secole petrecute în interiorul Cutiei.

Închid ochii și mă concentrez spre distragerea de la durere, cu ajutorul whisky-ului din micul faber al cabinei mele. Desigur, aș putea pur și simplu să anulez durerile. Dar, așa cum m-a învățat prietenul meu Isaac cu multă vreme în urmă pe Marte, alcoolul nu se limitează la chimie, ci înseamnă și memă, sentiment, Bachus vorbindu-mi în minte și îmbunătățind totul. Cel puțin, așa spune teoria. De data asta malțul are gust de vinovăție.

Sorb totuși prelung. În timp ce beau, unul dintre avatarurile fluturi ale navei intră în cabină. Îl privesc. Nu spune nimic.

– Uite care-i treaba, îi zic, a fost singura posibilitate. Trebuia să creadă că avea o cale de ieșire. Eu nu puteam să editez firmamentul în părțile Sobornost, trebuia să fie tehnologia oortiană. Trebuia să-i ofer acces la tine ca să-l prind, să duc cu mine înăuntru o parte din tine. Scuze!

Fluturele nu rostește nimic. Aripile lui îmi reamintesc de bijuteria pe care am văzut-o în amintirile lui Sumanguru. Focul zeilor. O parte din furia Fondatorului se amestecă cu emoția. *Jos, băiete*, îi spun.

– În fiecare escrocherie există un element de atractivitate, continui eu. Regret că tu a trebuit să fii acela.

– Nu regreți deloc, spune nava. Tu ești Jean le Flambeur. De ce ai regreta?

Fluturele se așază pe buza paharului meu. Reflecția lui albă este distorsionată de pseudomateria rarefiată și de lichidul auriu de pe

fund.

– Am crezut c-o vei putea ajuta pe Mieli pe Marte, realmente așa am crezut. Că-i vei putea arăta că ea nu trebuia s-o asculte pe pellegrină. Am crezut că ai văzut că ea avea și o latură diferită. Ai făcut-o până și să cânte. Dar în cele din urmă, ești exact ca ea. Vei deveni orice ca să capeți ceea ce crezi că dorești.

– Ți-e ușor să spui asta, rostesc eu. Ești doar o…

Șovăi. Servitoare? Sclavă? Amantă? De fapt, ce înseamnă nava pentru Mieli? În cele din urmă, habar nu am.

– Scuze, murmur.

– Se pare că azi iubești cuvântul ăsta.

– Îmi iubesc pielea, spun eu, nu neg asta. Și nu mă-ntorc în Închisoare sau ce dracu-mi pregătea entitatea poliției. Cel puțin cu pellegrina am mai avut de-a face. Pe ea o pot aborda.

Îmi țin gura. Fără doar și poate, zeița ascultă mereu. Totuși, nava nu pare îngrijorată în privința asta.

– Chiar așa? zice fluturele. De aceea o lași să te manipuleze să încerci imposibilul?

– Navă, tu nu-nțelegi care-i miza aici. Dacă chenul are un artefact Erupție care poate să facă ce cred eu…

– Înțeleg mizele care contează pentru mine, răspunde *Perhonen*. Tu le-nțelegi?

Este surprinzător de greu să câștigi o confruntare de înfruntat ochi în ochi cu un fluture, chiar dacă porți fața celui mai mare conducător militar din sistemul solar. Așa că, în cele din urmă, îmi feresc privirea.

– Trebuie să fiu liber, rostesc. Ca să pot încerca din nou. Am avut ceva pe Marte și i-am dat cu piciorul. Sunt aproape convins că am fost prins în mod intenționat, poți să crezi asta? Pellegrina mi-a arătat ce am făcut, ultima dată. Mi-am reamintit atunci multe lucruri – despre ea, despre Pământ, despre ceea ce caută ea.

Îmi frec șaua nasului. Țesutul cicatricei este aspru și străin.

– Eu am avut un plan, un plan perfect… dar nu l-am *folosit*. În loc s-o fac, am pornit direct la luptă cu chenul, ca să văd dacă-l pot învinge.

Scutur paharul și fluturele se ridică. Îmi mai torn whisky.

– Prin urmare, nu-i vorba despre Jean le Flambeur, ci despre cum se poate scăpa de el.

– Planul ăsta al tău… spune nava încet. Va funcționa?

– Da. Atât doar că, după cele întâmplate, nu mai sunt sigur că Mieli va mai fi de acord vreodată cu el.

– Haide să-l auzim.

Așa că-i spun povestea războminții și a bijuteriei Kaminari. Îi spun despre raiurile asigurărilor, despre orașul Sirr, despre Auni și hoții de trupuri. Nu totul, bineînțeles, dar îndeajuns ca s-o conving că va funcționa. Și că eu voi fi cel care va trudi serios de data aceasta.

Fluturele ascultă. Mă întreb dacă pellegrina râde undeva în interiorul minții mele sau hăt departe.

– Ai dreptate, zice *Perhonen* în cele din urmă. Mieli n-o va face niciodată. Mai degrabă ar muri.

Cu un efort de voință, îmi transform chipul înapoi în al meu.

– Așadar, ce vom face?

Pun paharul cu grijă în aer, ca pe o piesă de șah. *Următoarea mutare îți aparține*.

– Ce faci tu cel mai bine, spune nava. O vom minți.

12
Tawaddud și qarinul

Povestea lui Tawaddud și a lui Axolotl

Fata care iubea doar monștri mergea singură pe străzile înguste din Cetatea Morților.

Ghulii o priveau cu ochi goi, ghemuiți în jurul căldurii criptelor server.

Instinctul, mai mult decât orice altceva, o adusese aici, în căutarea unui loc unde să n-o poată găsi Pocăiții sau Veyraz. Dacă venea cineva, putea să pretindă că era un ghul. Avea să fie în siguranță aici, printre morți.

Un ghul începu s-o urmărească. Ea nu se opri din mers.

Când revenise de la împletitor, Duny fusese altă persoană, cu un șip djinn în jurul gâtului, două ființe în una. Fata nu se putea duce la ea. De acum n-o mai cunoștea.

Și Tata…

Ghulul o prinse de braț. Era înalt, zbârcit, cu barbă încâlcită și murdară, dar strânsoarea îi era puternică.

– EU L-AM DOBORÂT PE ÎNGERUL PROSCRIS ÎN ZORI! răcni el. TE BLESTEM, MARION, A ZIS EL, ARZÂND…

Îi urla direct în față, cu glas monoton, și povestea se revărsa însoțită de miasma teribilă a dinților stricați. Ea se smulse din strânsoarea lui și fugi.

Nu ajunse departe. Și mai mulți ghuli ieșiră din cripte, clipind des înaintea luminii zilei și murmurând propriile lor povești ca un cor dogit. Înainte de a putea fugi, o înconjuraseră, atingând-o, împingându-se în ea, o masă murmurătoare de omenire duhnitoare. Ea își acoperi urechile, ca să nu le audă poveștile, dar ei îi îndepărtară palmele cu sila…

Un vânt rece bătu și-i șfichiui părul și fața cu ceva ascuțit, ca nisipul. Avea un glas.

– Aceasta… este… a… mea, zise el.

Mulțimea ghulilor se mișcă precum un singur om, purtând-o pe fată. O lipi apăsat de o criptă. Capul i se izbi de peretele fierbinte. Peste ea pogorî bezna, dar înainte s-o cuprindă, fu ridicată în aer de mâini din nisip.

– Cine ești și ce cauți aici? întrebă o voce când se trezi.

Nu se zărea decât beznă, cu excepția unei forme-gând djinn, un chip alcătuit din flăcărui palide.

Ce putea spune ea? Că fusese crescută pe Ciobul Gomelez, în palatul tatălui ei. Că Răcnetul Urgiei sosise și-i luase mama la scurt timp după ce împlinise opt ani.

Că-i plăcea să scape de tutorii ei djinni, îi plăceau graiurile străvechi și învăța multe cuvinte secrete cu care să-i deruteze.

Că după ce sora ei mersese la împletitor ca să fie muhtasib, ea rămăsese singuratică. Tânjea să audă povești interzise, să vadă vânătorii de comori revenind din deșert, să vorbească cu ghulii și djinnii bătrâni din Cetatea Morților. În loc de toate acestea, tatăl ei o dăduse lui Veyraz.

– Eu sunt Tawaddud, spuse ea. Mulțumesc că m-ai salvat.

Cripta nu era largă, ci doar cu puțin mai mare decât un spațiu de acces între mașinile zumzăitoare ce găzduiau mintea djinnului în clădirea din beton făcută prin munca ghulilor. Pe podea era nisip. Singura lumină sosea de la chipul djinnului.

– Așadar, tu ești fata pe care o caută Pocăiții? zise el cu glas încet, ușor sfios, dar omenesc. Ar trebui să pleci.

– O să plec, răspunse ea masându-și tâmplele. Trebuie doar să mă odihnesc. Promit că voi pleca mâine-dimineață.

– N-ai înțeles, zise djinnul. Eu nu sunt o făptură cu care să dorești să-ți petreci nopțile. Acesta nu-i un loc pentru cei ca tine.

– Nu mi-e frică. Nu poți să fii mai rău decât Pocăiții. Sau decât soțul meu.

Djinnul râse. Era un sunet ca hohotul unei flăcări, un șuierat pârâit și sacadat.

– Habar n-ai tu, dragă copilă.

– Ai un nume? întrebă Tawaddud.

Chipul flăcării trepidă.

– Cândva mi se spunea Zaybak. M-ai făcut să râd. Pentru asta te poți odihni aici fără teamă.

Așa a ajuns fata care iubea monștri să trăiască în cripta djinnului Zaybak din Cetatea Morților. Mâncarea era sărăcăcioasă și-și petrecea zilele lungi reparând cripte cu ghulii și alți servitori ai djinnilor. A făcut ceva mai confortabilă cripta lui Zaybak, aducând carpete, perne, lumânări și vase din lut pentru apă.

Când îi întreba pe ceilalți djinni despre Zaybak, i se răspundea doar în șoaptă.

– El vrea să moară, a zis un ghul. Este obosit. Dar nu poți să mori în Cetatea Morților.

Însă când erau împreună, Zaybak nu vorbea despre moarte, deși răspundea la toate întrebările fetei, chiar și la cele despre care tutorii ei djinni nu vorbiseră niciodată.

– Cum este în deșert? a întrebat ea o dată. Am vrut mereu să merg acolo și să văd, ca mutalibunii.

– Deșertul mutalibunilor nu-i și al nostru. Deșertul nostru este plin de viață, râuri de gânduri și păduri de amintiri, castele clădite din povești și visuri. Deșertul nostru nu-i un deșert.

– Atunci de ce ați venit aici? De ce vin djinnii în Sirr?

– Nu-ți poți imagina cum este să fii djinn. Este mereu frig. Nu există nici virturi, nici corpuri. Totuși, noi ne reamintim corpurile: sunt pline de mâncărimi, dureri și neplăceri. Există athar, bineînțeles, dar nu-i același lucru. Aici cel puțin e cald. Noi ducem dorul căldurii.

– Dacă-i atât de teribil, de ce nu aveți ghuli, precum ceilalți? De ce trăiți singuri?

Djinnul n-a spus nimic după aceea. A părăsit cripta, și-a trimis mintea altundeva, iar în noaptea aceea ea a adormit în frig.

Zaybak s-a întors după câteva nopți. Ea a aprins lumânări și a împodobit cripta. S-a spălat în rezervorul de apă rece și și-a pieptănat cu degetele părul încâlcit.

– Spune-mi o poveste, i-a cerut după aceea.

– N-o să-ți spun, a răspuns Zaybak. Ești nebună să-mi ceri așa ceva. Ar trebui să pleci, să te întorci la familia ta.

– Nu știu de ce te autopedepsești. Spune-mi o poveste. O vreau. Te vreau pe tine. Am văzut-o la sora mea. Ea nu-i niciodată singură. Ai putea fi înăuntrul meu. Și atunci nu ți-ar mai fi frig niciodată.

– Nu poți să dorești să mă atingi. Dacă mă vei atinge, mă vei urî.

– Nu te cred. Zaybak, tu ești o persoană bună. Nu știu ce crezi că ai făcut. Știu doar că aș fi fericită să fiu o parte din tine.

Zaybak a tăcut mult timp, atât de mult, încât Tawaddud a crezut că plecase din nou, mânios, și că n-avea să mai revină niciodată. Însă apoi el a început să vorbească cu glas încet, glas de povestitor.

Povestea lui Zaybak și a Secretului

Când eram tânăr, am avut un trup. Trăiam într-un oraș. În fiecare dimineață luam trenul. Îmi reamintesc zgâlțâitul lui. Îmi reamintesc mirosurile lui, oamenii, fast-food-urile, cafeaua. Îmi reamintesc că mă gândeam că era simplu să te imaginezi ca fiind altcineva – de pildă, băiatul tatuat în cămașă sport albastră sau fata cu capul plecat peste o piesă de teatru, care murmura replici. Era suficientă pâlpâirea unei

expresii, un contact vizual scurt.

Asta-i ceea ce-mi reamintesc despre tren. Dar nu și încotro mergea trenul.

Îmi reamintesc totuși când s-a dezintegrat totul. Drone care cădeau din cer. Clădiri care se mișcau pe fundațiile lor ca niște animale mari care se trezeau. Bubuituri îndepărtate, nave spațiale ce fugeau pe cer.

După aceea, o eternitate de beznă și frig.

Când m-am trezit în a doua mea viață, a durat mult să învăț să supraviețuiesc. Să mă încetinesc în așa fel încât să rulez în creierele himerelor, să am vise lucide, ca să nu înnebunesc. Mi-am creat un tren-vis, în care puteam să fiu alți oameni. El m-a purtat de-a lungul anilor, vibrând și zgâlțâindu-se.

Într-o zi pe când eram în tren, am ridicat ochii și l-am văzut pe Prințul florilor.

Se ținea cu mâna de bara galbenă din plafon și era ușor înclinat spre spate. Jacheta lui era din catifea albastră. Purta la rever o floare. Chipul îi era numai un zâmbet, dar de fapt nu era deloc un chip.

– Ce faci aici de unul singur? a întrebat el.

Am crezut că era un vis și am râs.

– Ar trebui să gust carnea rukhilor sau a fiarelor himerice, ca frații mei? am replicat. Eu prefer să visez.

– Este bine să visezi, a zis el, dar într-o bună zi va trebui să te trezești.

– Ca să fiu o minte fără corp în deșert? Ca să fiu capturat de mutalibuni, pentru a fi pus într-un șip și a-i servi pe lorzii și lady grăsane din Sirr până se vor sinchisi să mă elibereze? Până și coșmarurile sunt preferabile unei asemenea sorți.

– Și dacă eu ți-aș putea spune cum să procedezi pentru ca trupurile lor grăsane să fie ale tale? a întrebat el și ochii batjocoritori i-au licărit.

– Cum s-ar putea așa ceva?

El mi-a cuprins umerii cu brațul și a șoptit:

– Îngăduie-mi să-ți spun un secret.

– Îngăduie-mi să ți-l spun ție acum, Tawaddud, pentru ca noi doi să putem fi unul.

A fost o vreme când fata care iubea monștrii și Zaybak au fost aproape ca un qarin și un muhtasib… sau mai mult: ea nu-i era nici stăpână, nici sclavă. Ei căutau împreună locuri secrete, mergeau prin Cetatea Morților și pe căile secrete ale lui Banu Sasan.

Pentru o vreme, ei au devenit o persoană nouă. Tawaddud privea ploaia care cădea pe cripte și aburul care se ridica de pe acoperișurile lor și era ca și cum Zaybak le-ar fi văzut pentru întâia dată.

Într-o zi un bărbat pe nume Kafur a sosit în Cetatea Morților. Fusese cândva înalt și chipeș, dar acum șchiopăta și-și acoperea corpul

și capul cu o manta și o eșarfă.

– Am auzit, le-a spus el ghulilor, că aici se află o femeie care l-a îmblânzit pe Axolotl.

Ghulii au murmurat și l-au dus la Tawaddud.

Tawaddud i-a oferit ceai și a zâmbit.

– Cu siguranță, a spus ea, asemenea zvonuri nu sunt decât povești. Eu sunt doar o fată sărmană care locuiește în Cetatea Morților și-i slujește pe djinni pentru a-și asigura traiul.

Kafur a privit-o și și-a mângâiat barba scurtă.

– Da, însă asta-i oare tot ce-ți dorești? a întrebat el. Îmi dau seama că provii dintr-o familie înstărită. Ești obișnuită cu o viață mai bună decât asta. Dacă ai veni cu mine, ți-aș arăta ce poate ajunge în Sirr o femeie care știe să se facă ascultată de djinni.

Tawaddud a clătinat din cap și și-a luat rămas-bun de la el. Dar când se gândea la spusele lui – gândurile ei amestecându-se cu ale lui Axolotl –, ducea dorul tovărășiei oamenilor, făpturilor care nu locuiau în cripte și a căror atingere nu era de nisip. Poate că ar fi trebuit să plece, spunea partea din ea care era Zaybak. Nu-l voi părăsi niciodată, spunea partea care era Tawaddud. Sau poate că era invers.

Într-o dimineață, ea i-a spus lui Zaybak că visase un tren.

– Te vei transforma în mine, a zis Zaybak. Sunt prea bătrân și puternic.

– Da, l-a tachinat Tawaddud, tu ești djinnul meu cel mare, teribilul meu Axolotl.

– Da, așa este. Eu sunt Axolotl.

Tawaddud a tăcut.

– Crezusem că el doar te lua peste picior, a șoptit ea după o vreme.

– Ți-am spus că am furat primul corp. Am sosit în Sirr din deșert și aproape că l-am făcut al meu.

Tawaddud a închis ochii.

– Bunicul meu, a rostit ea, a fost acolo în noaptea când a venit Axolotl, noaptea ghulilor. Spunea că a fost ca o molimă. Era de ajuns o șoaptă din partea unui străin și erai procesat. Străzile erau pline de oameni cu ochi goi, care se opreau ca să privească fix obiecte, să-și cresteze propria carne, să mănânce fără încetare, să facă dragoste.

– Da.

– În cele din urmă, i-au dus pe primii ghuli în vârful Ciobului Soarez. Soții au dus nevestele care nu-i mai cunoșteau, mamele și-au dus copiii care vorbeau cu glasuri ciudate. Și apoi i-au aruncat în deșert.

– Da.

– Atunci Pocăiții au început să vâneze povești. Dacă spuneai un lucru care nu era adevărat, te aștepta moartea.

– Da.

Zaybak a rămas tăcut o vreme.

– Aș fi dorit să-ți spun că n-am vrut s-o fac. Că am fost înghițit de carne, că m-am pierdut în talazul atâtor bucle ale sinelui, încât n-am mai știut ce făceam. Dar te-aș fi mințit. Eram înfometat. Și sunt încă înfometat, Tawaddud. Dacă vei rămâne cu mine, gândurile tale vor fi gândurile mele și nimic altceva. Asta dorești?

– Da!

Nu, a spus o parte a ei, însă nu putea ști care anume.

Când s-a trezit, cripta era rece și tăcută, iar ea nu-și mai putea reaminti ce-i evoca aburul care se înălța diminețile din cripte. A rămas acolo până când soarele a suit mult pe cer și a încercat să-și amintească secretul Prințului florilor, dar acela pierise odată cu Zaybak Axolotl.

Atunci fata care iubea monștrii, dar pe unul mai presus de toți ceilalți, și-a strâns lucrurile și s-a dus să locuiască în Palatul Poveștilor. Dar aceea este altă poveste.

Când povestea se sfârșește, Tawaddud este Arcelia și Arcelia este Tawaddud. Ea se găsește în ceva cald și solid și-și privește mâinile, mai frumoase decât mâinile pe care și le reamintește, parfumate, unse cu uleiuri și acoperite cu volburi complicate de roșu și negru, împodobite cu inele din aur. Tawaddud își ridică mâinile, mâinile Arceliei, spre față, ca o oarbă, pipăindu-și trăsăturile. Un bărbat cu piele întunecată le privește, însă Tawaddud îi spune Arceliei că n-are de ce să se teamă, că el este un prieten și nu le va face niciun rău.

– *Spune-mi ce s-a-ntâmplat*, zice Tawaddud și pentru o clipă ea nu vrea. Dar Tawaddud o convinge și Arcelia se simte în siguranță acum – o parte din ea în receptaculul pasăre, o altă parte din ea într-un corp cald.

– Și eu am locuit cândva pe o insulă, pe țărmul mării. Mă pricepeam la tipare. Le puteam desluși în nori. Le țeseam în ciorapii pentru nepoții mei. După aceea mâinile au început să mă doară și să-mi tremure. N-am vrut să fiu bătrână și am renunțat la minte. Ei mi-au trimis un kit pentru upload. Mi-am luat rămas-bun de la Angus, la mormântul lui. Am stat acolo, am înghițit pastila și mi-am pus pe cap coroana rece. M-am gândit că poate-l voi vedea, de cealaltă parte. Însă mâinile au continuat să mă doară – pe vecie.

– *Șșș. Nu te mai gândi la asta. Gândește-le la Alile.*

– Îi duc dorul Alilei.

– *Știu. Cum era să fii Alile?*

– Eu am ajutat-o să vadă tipare în deșert, în vânt, în codul-sălbatic. Împreună am găsit comori. Sub pământ există fantome și le poți dezgropa, dacă știi unde să cauți. Ne plăcea să zburăm. Ne cățăram pe

greementele navei rukh. Ei țipau la noi să coborâm, dar nu ne păsa. Ia uită-te la ei, dedesubt, ia uită-te ce speriați sunt, Velasquez și Zuweyla, toți. Ei nu pot vedea luminile de sub pielea deșertului, dar noi putem și băiatul poate. Privește luminile!

Ea ridică palmele și le apasă peste ochi. Lumini fulgeră mai mult, cu cât ea apasă mai tare.

– Privește-le!

– *Nu, nu, nu. Uită-te la mine.*

Și iat-o pe ea, privind-o pe Arcelia, zâmbind. Pe obraji i se preling lacrimi, dar ea zâmbește.

– *Gândește-le la Alile, nu la lumini.*

– Obosită. Mâini încercate de dureri. Consiliu. Întâlniri. Cassar vrea să dea luminile oamenilor diamantini. Poate că-i momentul să renunțe la tot. Sunt prea obosită ca să merg în deșert. Înainte n-am fost niciodată obosită. Vreau să fiu din nou obosită. Vreau să dorm. Vreau să visez. Putem dansa până obosesc? Aud niște muzică.

Ea încearcă să se ridice. Picioarele ei vor să danseze.

– *Mai târziu. Știu cum te simți. Unde s-a dus Alile?*

A luat-o Axolotl.

– *Nu. Nu se poate.*

Șocul este ca tăietura unei sârme strânse în mintea ei, care mușcă și ustură. Se agață cu disperare de împletire, lasă amintirile Arceliei să se reverse peste amintirile ei – *valuri care clipocesc pe un țărm stâncos și dur într-o dimineață rece, rece, vânt și sare pe chipul meu, o mână în mâna mea* – și într-o clipă este din nou în mintea păsării.

– *Ești sigură? El a fost în povestea mea, Arcelia. Și tu spui povești?*

– Nu, până atunci nu-i știusem numele. Însă era el, djinnul din povestea ta. Axolotl.

– *De unde a sosit?*

– El era noi și noi eram el și el a spus că totul va fi bine, că Alile va merge într-un loc mai bun, așa cum am crezut și eu că se va întâmpla cu mine, la mormânt. Dar eu am văzut cum a luat-o codul-sălbatic. Insecte făcute din tuș negru. Au scris peste tot pe ea. Axolotl a mințit. Poveștile mint mereu.

– *Care povești?*

– Am văzut-o în lumini. Este un cerc. Vrea să sară peste un pătrat. Încearcă și dă greș, încearcă și dă greș. Pătratul este îndrăgostit de cerc și nu vrea să-l lase să plece. Cercul caută ceva care s-a pierdut.

– *Unde ai auzit asta?*

– Nu mai țin minte.

– *Unde a… unde a plecat Axolotl?*

– N-am putut să văd. Ea m-a ascuns. Când venea el, ea mă ascundea în locul interzis. În jurul lui era un zid, în athar. Îmi lipsește

Alile. Eu sunt quarinul ei. Ea este muhtasibul meu.

– *Da, așa ești. Așa vei fi mereu*.

– Ea ar fi trebuit să-mi dea mai mult. Ar fi putut trăi înăuntrul meu. Mă ducea mereu să privim luminile și apoi mă ascundea. Ar fi trebuit să-mi fi dat mai mult. Acum ea nu mai este. Mi-a lăsat un singur lucru.

– *Care anume?*

– Nu-ți pot spune.

– *Arată-mi și o să poți dormi. Arată-mi și o să poți dansa*.

În mintea ei răsună un cuvânt ca un labirint. Un Nume Secret ale cărui silabe strălucesc în ochiul minții ei ca un șirag de perle. Este lung, aproape o melodie: ca toate Numele, aduce o senzație, tihnă: bucătăria Tatei, cu o clipă înainte ca mâncarea să fie gata, palmele lui pe umerii ei, valuri pe țărmul unei insule de mult pierite. Mirosul părului lui Angus dimineața.

– *E timpul să te întorci la somn*, spune Tawaddud.

Arcelia își simte buzele rostind cuvinte ce devin muzică în athar, și apoi revine în receptaculul ei în formă de pasăre, visând că dansează, visând că este Tawaddud.

Tawaddud se ridică și o pune cu grijă pe Arcelia, pasărea qarin, înapoi pe stinghia ei. O dor toate articulațiile mâinilor. Împletirea artificială este temporară, însă lasă întotdeauna urme. Ea speră că partea necunoscută din bucla sinelui ei care a rămas în mintea qarinului îi asigură un grad de confort, chiar dacă ea însăși este mai tulburată decât înainte. Își scoate fii-eul și se așază. Picioarele îi tremură.

De ce a făcut el asta?

Imagini ale creaturii Alile îi fulgeră prin minte. *Cum a putut s-o facă? Și de ce?*

El este tatăl hoților de trupuri. Dar a spus că nu va mai fura niciodată. A făcut-o din cauza mea? Pentru că noi n-am putut fi împreună?

Tawaddud îi poate simți gustul în fragmentele de poveste din mintea qarinului. Cercul și pătratul. Ceva era foarte ciudat în privința aceea: abstracția redusă la esențe, parcă scrisă de un copil. De obicei, poveștile interzise ale hoților de trupuri creează dependență, sunt pline de pericole, de suspans și de personaje care ți se introduc în minte și devin tu însuți. Aceasta însă a fost ceva primar, doldora de dorințe elementare, o nevoie ca de vis de a găsi ceva.

Și apoi Numele Secret, care încă-i răsună în cap aidoma unui clopot din bronz.

Sumanguru o fixează cu privirea. Tawaddud se uită la el fără un cuvânt și-și apasă de frunte mâinile care o dor.

– Îmi cer iertare, lord Sumanguru. Întotdeauna durează o vreme să-

ți revii.

Ce să-i spun? Că a fost amantul meu? Cine poate ști ce va face?

Își masează din nou fruntea, străduindu-se să pară mai slabă decât este în realitate, ceea ce nu-i deloc greu după o noapte cu puțin somn, un mic dejun ratat, o călătorie cu covorul și o împletire.

– Îngăduie-mi câteva clipe, te rog.

Se ridică și se duce la un iaz micuț de la umbra unui arbore eolian. Păsări rukh minuscule îi survolează suprafața, tulburându-i reflexia cu aripi fluturătoare. Tawaddud se spală pe față, fără să-i pese că-și distruge machiajul. Măruntaiele îi sunt un nod de durere. Își simte pielea amorțită. *Fata care iubea doar monștri. Însă n-am crezut că el ar fi un monstru, nu cu adevărat. Chiar dacă a-ncercat să-mi spună*.

Sumanguru stă perfect nemișcat lângă qarin, privindu-l. Tawaddud revine la cercul de lumină solară de sub dom și-și etalează surâsul.

– Ei bine?

– În majoritate a fost zgomot, dar Alile a fost într-adevăr posedată. Un hoț de trupuri i-a preluat corpul, însă ea și-a putut ascunde qarinul înainte ca invadatorul să obțină controlul total.

– Ce ai aflat despre… hoțul acesta?

– Doar ecouri ale poveștii pe care a utilizat-o ca vector.

– Asta a fost tot?

– Da. Cel puțin acum știm că n-a fost o sinucidere. Ea coboară ochii, îngăduie glasului să-i tremure, își șterge ochii. Îmi cer iertare, lord Sumanguru. Lady Alile a fost o prietenă de familie.

– Și povestea pe care i-ai spus-o creaturii… ce scop a avut?

– Așa cum am zis, era menită să asigure împletirii o ancoră, o sămânță a buclei sinelui meu în mintea Arceliei. O poveste pentru copii, nimic mai mult.

Sumanguru se ridică. În mâna lui apare brusc un cuțit cu lamă retractabilă. Îl deschide fără grabă.

– Minți bine, însă eu am auzit multe minciuni. Știu cum sună ele.

Se apropie foarte mult de Tawaddud; miroase a mașini și metal.

– Vreau adevărul. Ce ți-a spus pasărea?

Ghemul din pântecul lui Tawaddud se destramă, înlocuit de mânie. Își îndreaptă spinarea, relevându-și adevărata înălțime. *Imaginează-ți că-i un djinn insolent*.

– Lord Sumanguru, eu sunt fiica lui Cassar Gomelez. A fi numit narator de povești este o insultă foarte serioasă în Sirr.

– Vrei să te lovesc din nou?

– Hrm! exclamă gogolul, atingându-și buzele cu tăișul lamei. Vrei să-ți fac ceea ce i-am făcut păsării?

– Nu ai cuteza.

– Eu slujesc Marea Misiune Comună. Pentru mine toată carnea este la fel.

În ochii lui reapare licărul acela, o moliciune. Inima lui Tawaddud bubuie.

– Să nu-mi vorbești mie așa! se aude ea rostind. Cum îndrăznești? Vii aici și ne tratezi ca pe niște jucării. Este cumva orașul tău? Oare străbunicul tău Zoto Gomelez a fost cel care a vorbit cu Aunii, astfel încât să nu ne înghită codul-sălbatic din deșert? Poți să amenințe, dar n-o amenințe doar pe Tawaddud, pentru că înapoia ei se află Sirrul, Aunii și deșertul. Cândva, ei s-au ridicat împotriva voastră și o pot face din nou, dacă tatăl meu rostește Numele cuvenite. Așa că dovedește respect, lord Sumanguru de Sobornost, sau te voi despuia de Pecețile tale cu un singur cuvânt și poți să afli și singur dacă codul-sălbatic este mai iertător decât Tawaddud din Casa Gomelez.

Ea respiră zgomotos. *Tawaddud, diplomata*. Încleștează atât de tare mâinile în pumni, încât inelele djinn îi pătrund adânc în carne.

După o clipă, gogolul Sobornost râde încetișor, coboară cuțitul și deschide palmele.

– Ar trebui să fii un sumanguru, spune el. Poate că am reușit…

Dar înainte să-și poată termina spusele, umbre pâlpâie peste el. Tawaddud ridică ochii. Pe fundalul cerului albastru, lumina soarelui se răsfrânge din sute de aripi transparente care zbârnâie. *Iuți*.

O sută de arme țăcănesc și mugesc. Sticla se sparge și Sumanguru este acoperit cu o ploaie de cioburi. Apoi barajul de ace pogoară ca o ploaie metalică.

13
Povestea războiului și a bijuteriei Kaminari

Ieșind din umbra stringului cosmic, flota Sobornost se năpustește asupra gunoiului cuantic.

Războmintea coordonează atacul din virtul de bătălie. Singura indulgență pe care o îngăduie întrupării – și o dovadă de respect față de Primi – este un iz vag de lubrifiant. Altfel este imersat în datele bătăliei spațiale, translatate și filtrate de metasinele său. Vede prin ochii tuturor copyfraților lui, de la mintea cea mai măruntă a unui focos de nanomisil, până la propria ramificație elevată din nava oblast.

Are nevoie de toate ca să facă surf pe deficiența unghiulară pe care stringul o decupează din continuumul spațio-temporal, un efect de lentilă gravitațională care-i face pe zoku să vadă dublat. Stringul este o cicatrice în vid lăsată de Erupție, groasă de nici un femtometru, lungă de zece kilometri, în buclă – și mai masivă decât Pământul, deoarece acumulează prin acreție nori de hidrogen și praf precum carnea în jurul osului.

Stringul înghite câteva dintre cele două sute de nave raion ale războiului. Ele mor în fulgere silențioase în lungul său, ca niște diamante în colierul unei pellegrine. Dar sacrificiul lor câștigă elementul-surpriză. Restul flotei atacă navele zoku: două fălci de clește alcătuite din fuziune și furie.

Navele inamice sunt mari și stângace, prin comparație cu prismele și poligoanele diamantine ale Sobornostului. Unele sunt structuri elaborate, aidoma unor jucării mecanice, care găzduiesc minți întrupate ineficient în corpuri materiale. Altele sunt mai efemere, bule de săpun ce conțin creieri cuantici, verzi, albaștri și vii; alt motiv pentru a fi dezgustat de biologia haotică și organică a vechiului Pământ și de predilecția ei spre exploatarea stărilor cuantice cu existență îndelungată.

Navele zoku dispun totuși de propriile lor trucuri. Chiar și în afara conurilor lor de lumină, ele execută manevre aleatorii, nebunești, care

se traduc cumva într-un răspuns perfect față de cele două tentacule convergente ale navelor Sobornost ce scuipă printre ele proiectile strangelet. Gheizere de barioni exotici și radiații gamma erup când armele lovesc, însă provoacă mai puține distrugeri decât intenționase războmintea.

Gunoi cuantic, gândește ea. Asta-i ceea ce justifică războiul ei, felul cum zoku îmbrățișează imprevizibilitatea și unicitatea mecanicii cuantice, teorema no-clonă care înseamnă că totul moare. La fel ca frații ei, a fost creată pentru a purta războiul împotriva morții. Și nu luptă ca să fie învinsă.

Ascultând comanda războminții, Arhonții flotei calculează echilibre Nash ce țes fluxurile-raioane în formațiuni care se autoorganizează și înconjoară navele zoku, încearcă să silească inamicul să utilizeze strategii în care *entanglement*-ul pe care-l partajează ele să nu le mai ofere un avantaj. Este aproape prea ușor: zoku se dispersează, lăsând un interstițiu în mijloc…

Și brusc, interstițiul nu mai este gol. Metaînvelișurile a două uriașe nave Gun Club zoku se dizolvă, cu o clipă înainte de a deschide focul. Până și nava oblast pare o piticanie pe lângă ele: sfere cu cozi accelerator liniare, lungi de câțiva kilometri. Ele trag cu găuri negre la scara Planck, care se evaporă în climaxuri Hawking violente, convertind în energie volume de materie de ordinul unor lanțuri muntoase. *Ce fac ele aici?*

Raioane, care poartă milioane de gogoli, se evaporă în explozii. Războmintea ignoră zbieretele morții-reale ale copyfratelui, ramifică un gogol să se ocupe de șoc – îi mulțumește abundent într-o revărsare de xiao pentru oportunitatea de a câștiga glorie pentru Marea Misiune Comună – și focalizează. Aduce oblastul mai aproape. Gogoli analiști răscolesc printr-un ansamblu de scenarii, prezentându-i o distribuție de rezultate.

Ele protejează ceva.

Războmintea ignoră navele zoku care fug, își întoarce toată atenția asupra navelor Gun Club, concentrează armele oblastului asupra lor, cheamă înapoi roiurile de raioane.

Un proiectil strangelet le străpunge defensivele și perforează o sferă de restricționare, un înveliș din oglinzi ce alimentează găurile negre cu propriile lor radiații Hawking, menținându-le stabilitatea. Explozia distruge ambele nave zoku. Spațiul cosmic devine alb. Și mai multe raioane dispar în convulsiile morții navelor gigantice. Este însă un sacrificiu meritat.

Cernând prin norii de gaze ionizate și rețeaua periculoasă de defecte topologice, gogolii războminții găsesc ceea ce protejau zoku.

Războmintea a avut nevoie de ani subiectivi pentru a înțelege Locurile Distruse ale Fostului-Jupiter, păienjenișurile de stringuri

cosmice, topologiile majore, pepitele de materie exotică ce boțesc continuumul spațio-temporal ca pe o bucată de hârtie. Dar n-a mai văzut niciodată așa ceva.

Războmintea blestemă. Asta înseamnă că trebuie să vorbească cu chenul.

Războmintea detestă virtul chenului, care este făcut din limbaj. Este ca un tablou zen, cerneală neagră pe hârtie albă, tușe de pensulă care devin cuvinte ce devin obiecte. Un val pe punctul de a se sparge pe o plajă alb-negru. Un pod. O stâncă. Toate abstracțiile care sunt simultan semnul și semnificația. Menținerea unui construct atât de elaborat necesită gogoli demiurgi care îl remodelează constant, pentru a-i menține percepțiile coerente.

Pentru războminte, are mai degrabă aroma Tărâmurilor gunoiului cuantic decât a unui virt Sobornost. Ca mulți dintre copyfrații săi, ea preferă materialitate și carne, o dovadă de respect față de Primi pentru a-și reaminti brutalitatea războiului. Însă aici nu există amintiri ale Primilor, sfintele cărămizi esențiale ale tuturor realităților Sobornost.

Lucrul cel mai rău este însă bezna din centrul virtului, o masă groasă de cerneală, lipsită de înțeles, o tăcere, înconjurată de cuvinte care n-o sintetizează pe deplin…

culoarea absenței
dragonul iernii depune un ou
o buclă stranie neeclozată

șoptesc/scriu/desenează demiurgii. Războmintea se înfioară. Acolo nu poate fi decât un Dragon închis în cușcă. O minte non-umană, non-eudaimonistică, unica eroare a Fondatorilor, dezvoltată în prima gubernie pentru a fi mai mult decât umană. Cu milenii în urmă, în Vremurile Demente, Dragonii și-au rupt lanțurile și au declanșat cel mai groaznic război din istoria Sobornostului. Ei sunt motivul pentru care Primii au abandonat încercarea de îmbunătățire a arhitecturii cognitive hominide și a gogolilor din cuști cu cochilii mintale, virturi și metasine, mașini virtuale în interiorul altor mașini virtuale, aidoma foilor cepei. Totul pentru a se asigura că nu se vor mai naște alți Dragoni. Iar chenii îi țin în medii de tip sandbox pe cei care au rămas înlănțuiți; nimeni nu știe dacă îi consideră arme sau mementouri ale unei greșeli din trecut.

– Felicitări pentru o victorie măreață, frate, spune chenul.

Cel puțin el este mai mult decât un cuvânt aici – un omuleț cu părul grizonant prematur, atât de incolor, încât ar putea fi el însuși un desen în tuș.

– Îți împlinești admirabil partea din Plan.

Războmintea pufnește.

– Ei bine, am găsit ceva care *nu făcea* parte din Plan.

– Chiar așa? spune chenul cu amuzament politicos în ochi.

– Chiar așa. Am venit să-ți solicit permisiunea de a amâna înaintarea noastră spre punctul de rendez-vous galileean. Zoku făcea ceva aici și doresc să aflu ce anume. Și apoi să-l distrug.

Chenul surâde. El întrece războmintea cu câteva generații și este frustrant să respecte ierarhia *xiao*-ului, mai ales în timp de război. Dar din cauza haosului politic care măturase guberniile după Erupție, chenii insistaseră să aibă câte un observator în fiecare raion. Chenul acesta fusese perfect politicos, totuși necesitatea de a-și justifica acțiunile nu încântă războmintea.

– Desigur, spune chenul, decizia îți aparține. Nu vreau să intervin în privința felului cum comanzi flota. Aș dori să văd însă cu propriii mei ochi lucrul acesta extraordinar.

Războmintea încuviințează și-și gândește Codul spre firmament. Gogolii demiurgi tresar înaintea intensității sale, care dislocă virtul cu stropi negri de teroare pură. Ea privește cu satisfacție încruntată cum unele dintre constructele de limbaj ale chenului se dizolvă, iar podul și pădurea de bambus din tușe de pensulă se pierd în incoerență cenușie. Chenul îi aruncă o privire dezaprobatoare. Apoi însă atenția îi este captată de sub-virtul pe care îl deschide războmintea.

Războmintea știe despre bijuteriile zoku – dispozitive pe care zoku le utilizau pentru stocarea stărilor cuantice *entanglement* ce leagă laolaltă colectivele lor. Războmînții i s-a părut mereu ridicol să asculte dictatele aleatoriului, chiar dacă acesta este corelat cu alte stări similare. Mult mai bine ar fi să asculte glasul iubitor al metasinelui, în care reverberează Planul.

Însă lucrul acesta nu seamănă cu o bijuterie zoku normală. În spațiul real, ar avea diametrul de zece centimetri. Deține o dualitate yin și yang: seamănă cu doi lobi ai unui creier din cristal, uniți la mijloc într-un punct, care fulgeră în purpuriu și alb. Ambele jumătăți sunt făcute din structuri similare sinelui, un tipar repetitiv care seamănă cu frunzișul unui copac sau cu două mâini încleștate în rugăciune, întinse implorator unui zeu.

Războmintea îl testează cu cele o mie de degete la nanoscară ale gogolilor care roiesc în jurul obiectului, acolo, în spațiul cărnii. Nu este alcătuit din materie, nici chiar din pseudomateria cromotehnologică forjată acum în adâncurile guberniilor. Este un continuum spațio-temporal cristalizat, care a căpătat vizibilitatea prin căile stranii pe care lumina le parcurge prin el, curbată și împrăștiată. Nu există totuși nicio singularitate, nicio discontinuitate. Și este viu: degetele fractale se mișcă și suferă mutații, poate ca răspuns la fluctuații cuantice ale metricii ce-i modelează geodezicele luminescente.

– Extraordinar, spune chenul cu răsuflarea întretăiată.

Războmintea îl privește surprinsă.

– L-ai mai văzut până acum?

– Nu direct, dar eu și frații mei jucăm de mult, mult timp un Mare Joc cu zoku. Noi am… sperat că am putea găsi așa ceva aici.

– Ce este, așadar?

– O vizuină de iepure, spune chenul. Și ce ar fi dacă eu aș cădea prin ea până în centrul Pământului…?

În ochii lui apare o privire visătoare. Atinge cu blândețe obiectul în sub-virt.

– Nu înțeleg, spune războmintea.

– Nici nu mă așteptam să înțelegi. Obiectul acesta este bijuteria unui zoku pe nume Kaminari. Povestea sa este lungă și nu am timp să ți-o istorisesc, dar este minunată, plină de *hybris* și dramă. Am pus gogoli să creeze un poem epic pe baza ei. Ca Troia. Sau, poate, Krypton.

Războmintea caută referințele și pufnește.

– Acesta este deci ultimul fiu?

Chenul etalează un zâmbet rece.

– Mai mult decât atât. Ei au făcut ceva ce nu vom reuși noi niciodată. De aceea a avut loc Erupția. De aceea ne aflăm aici. Vrem să știm cum au procedat.

Războmintea îl fixează cu privirea pe chen. Metasinele ei îi mugește la interior. *Marea Misiune Comună cere îmblânzirea fizicii, eradicarea gunoiului cuantic, luarea zarurilor din mâna lui Dumnezeu, crearea unui Univers nou cu reguli noi, la interiorul guberniilor, unde toți cei care au murit să poată trăi din nou, abandonând legile scrise de un zeu nebun*. Acesta este țelul Războiului Protocolului. Oprirea pângăririi acestui vis de către zoku.

– Nu mai privi așa șocată, spune chenul. Legarea de metasine este pentru gogolii inferiori. Crede-mă, ai adus un mare serviciu Marii Misiuni Comune. Vei fi răsplătită în Omega.

Trasează litere în aer.

– Dar, până atunci, mă tem că asta va durea puțin.

Caracterele din tuș ale chenului se contopesc cu vârtejul din centrul virtului. Războmintea se întinde către armele-virt din părțile secrete ale cochiliei ei mintale.

– Trădătorule, mârâie ea.

– Câtuși de puțin, replică chenul. Eu sunt întotdeauna loial visului. Chiar și când este timpul să mă trezesc.

un ou negru al morții
un dragon al iernii clocește
pentru a-și devora coada

cântă demiurgii. Și apoi Dragonul se materializează lângă ea. Se revarsă din beznă ca sângele dintr-o rană, o absență de structură sau logică, flămândă. Mușcă din avatarul războmințiii cu dinți făcuți din nebunie.

Amintiri și reflexe vechi ale ramificației se trezesc. Războmintea azvârle parțiali în fălcile creaturii cod. Prezența Dragonului în sine dezintegrează structura virtului, oferindu-i o cale de ieșire. Ea se materializează în virtul bătăliei spațiale, descarcă un gogol într-un gândwisp…

…și iată o discontinuitate. Brusc, ea este gogolul din wisp, care privește din depărtare cum Dragonul îi devorează flota. Propulsia Hawking a oblastului explodează. Din gândwisp, conflagrația este deplasată spre roșu într-o strălucire blândă, dar în interiorul războminții arde un cuptor, chiar în timp ce durerile-fantomă ale micuțului virt gândwisp se târăsc peste tot corpul pe care ea nu-l mai are. *Fondatorii trebuie să afle*, își jură ea. *Pentru toți frații mei. Pentru Misiune*.

Universul pe care l-au făcut zeii cuantici este crud și aleatoriu. Navele zoku, supraviețuitoare ale bătăliei string, sosesc înainte ca ea să ajungă la cel mai apropiat router wisp. Războmintea încearcă să lupte, să obțină cel puțin o moarte-reală rapidă. Dar zoku nu sunt la fel de milostivi ca ea.

14
Tawaddud și numele secrete

Lui Tawaddud îi place senzația pe care i-o induc Numele Secrete. Când era copilă, învățarea lor necesita nesfârșite repetiții și exersări și instruire severă din partea djinnului Chaeremon. Meditarea la diversele forme ale Numelor, repetarea silabelor lor, din nou și din nou. Trasarea geometriilor lor angrenate pe foi de hârtie, până când îi umpleau visele. Truda aceea avea răsplățile ei. Duny mai ales era încântată să se joace cu Numele. Ea crea imagini-caricaturi bizare, primea avertismente drastice din partea lui Chaeremon despre hoții de trupuri și zgâlțâia șipul djinnului tutore cu mâini de athar.

Însă Tawaddud prefera să stătea în tăcere pe balcon și să asculte cuvintele ce-i reverberau în minte, iar și iar. Prezența regală și calmă a lui Malik-ul-Muluk, care o făcea să se simtă ca regina lumii. Furia roșie și îndreptățită a lui Al-Muntaqim cel Răzbunător. Contemplarea blândă a lui Al-Hakim cel Înțelept.

Poreclele din limba comună ce li se atribuiau în Cartea Numelor captează doar o fracțiune din esența lor. Numele sunt numele Aunilor și prin rostirea lor controlezi lumea, accesezi funcționalitatea pe care anticii au încorporat-o în fogleții din atmosfera, rocile și apa Pământului. Tawaddud simte întotdeauna că ei nu sosesc exclusiv din exterior, ci că trezesc, de asemenea, ceva din interiorul ei, similar cu întâlnirea unor prieteni vechi.

Însă numele pe care-l strigă acum cu gura și cu mintea în timp ce este atacată de Iuți nu este prietenul ei.

Frica ei se contopește cu cea a lui Al-Muhaymin Păzitorul, a cărui atingere îi transformă atharul din jur într-o carapace tare ca piatra. Prin minte îi fulgeră cuvinte vechi, pierdute, din Sirr-din-Cer, ca *restricționare de urgență pentru decompresie*. Un sunet ca lătratul unei comenzi de instrucție îi sfâșie timpanele: arme-ace ale Iuților. Armura ei din fogleți scânteiază sub impacturile minuscule ale proiectilelor și

cioburilor de sticlă.

Sumanguru se clatină în foc. Pete roșii neregulate îi înfloresc pe toată uniforma, apoi dispare sub o volbură de aripi transparente. Tawaddud țipă și face un pas în față, dar două creaturi vâjâie din înalt și plutesc înaintea ei.

Potrivit standardelor neamului lor, sunt giganți, amândoi de peste treizeci de centimetri înălțime, înveliți în armurile de ceramică albă ale omuleților din orașele-din-interiorul-orașelor gemene Qush și Misr. Coborârea Iuților aduce un val de căldură reziduală și un iz înțepător de metabolisme reconfigurate la viteză mai mare. Aripile lor de libelule sunt discuri albastru-argintii care licăresc. Volanții armelor-ace din alamă ornată țiuie ascuțit când țintesc capul lui Tawaddud.

Ei rămân nemișcați pentru o secundă, suficient pentru ca ea să le vadă ochii negri ca niște mărgele. Iuții schimbă câteva cuvinte, ciripind unul către celălalt, cu glasurile ca niște rafale ascuțite de sunete. După aceea țâșnesc spre qarinul Arcelia, care stă tot pe stinghie. Unul dintre războinicii micuți îi implântă o suliță ascuțită în ceafă. Pasărea metalică bate din aripi și se ridică, o ceață aurie cu doi călăreți albi. Tawaddud strigă când pasărea fulgeră prin plafonul spart.

Roiul se agață de Sumanguru, transformându-l într-o statuie construită din omuleți care răcnesc și ciripesc. Deasupra lui, un grup de creaturi manevrează cu grijă, aducând pe poziție o armă mult mai considerabilă.

Tawaddud țipă primul Nume care-i vine în minte. Este al lui Al-Qahhar Cuceritorul. Ecoul cuvântului se propagă în unde prin athar. Un val de confuzie se răspândește prin roi și, pe neașteptate, Sumanguru este liber. Arma stranie zăngăne pe podea. Gogolul n-a dat drumul cuțitului și spintecăturile lui strălucitoare lasă în aer o rețea de imagini remanente orbitoare. În câteva secunde, el stă în mijlocul pustiirii, acoperit de sânge, de măruntaiele transparente și delicate ale Iuților și de carapacele lor ca de chitină. Restul roiului se dispersează, alăturându-se himerelor din volieră care evadează din temnița lor.

Pentru o clipă Sumanguru se examinează cu o privire de dezgust și confuzie. Îndepărtează ichor de pe gulerul uniformei, după care își freacă ușor degetele laolaltă.

– Lord Sumanguru, spune Tawaddud, au luat qarinul.

Arcelia este acum un punctuleț auriu, mult deasupra. *Cine i-a trimis? De ce nu i-au oprit Pocăiții? De unde știau că o găsiserăm pe Arcelia?* Înghite în sec. Rumzan. *Nu, asta nu-i posibil*.

Dacă ei o iau pe Arcelia, nimeni nu mă va crede.

Șoptește inelului djinn și cheamă covorul.

– Lord Sumanguru?

Gogolul pare bolnav și confuz. Pieptul îi este plin de zgârieturi și

răni produse de acele și săbiile Iuților, iar fruntea îi este brăzdată de o rană adâncă. Scutură din cap și, pentru o clipă, privirea înghețată reapare în ochii lui.

După care se întoarce într-o parte și vomită.

Când termină, Tawaddud îl atinge pe umăr.

– Lord Sumanguru, cei doi lideri au scăpat cu qarinul. Am chemat covorul și încă îi putem prinde pentru a-i interoga, zice ea, înghițind în sec.

Sumanguru lovește frustrat cu piciorul în trupușoarele risipite pe podea.

– Și ăștia? icnește el.

– Sunt morți. Omuleții nu pun mare preț pe viețile lor. La fel ca Sobornostul, sau așa mi s-a spus…

Apoi vede arma de pe jos. Este făcută din lemn negru și are forma lin curbată, cu mecanisme și rotițe din aur și alamă, cu simboluri și Nume săpate pe ele. O ridică și simte plăsele netede și reci în palmă.

– Ce-i asta? întreabă Sumanguru.

– O pușcă barakah. O armă muhtasib care distruge Peceți, rostind Anti-Numele, Numele Secret al Morții. Voiau s-o folosească împotriva ta.

– Minunat, șoptește Sumanguru. Se încruntă. Și de ce nu s-au atins de tine?

Îl întrerupe sosirea covorului, care coboară lent în volieră, o foaie de pâclă argintie. Plutește în fața lor la doi centimetri deasupra podelei și este străbătut de unde fremătătoare.

– Nu-i timp. Trebuie să plecăm!

Tawaddud pășește pe covor și Sumanguru o urmează, clătinându-se ușor. La început pare ca și cum ar sta pe suprafața unei saltele umplute cu apă. Apoi pasul îi devine ferm, pe măsură ce covorul compensează greutatea ei și o susțin mâini invizibile. Este făcut din ceață utilitară scumpă, neatacată de cod-sălbatic, totuși are conectați câțiva djinni de nivel inferior, care curăță și actualizează constant vrăjile athar. Inelul de pe degetul ei se transformă într-o extensie a minții lui Tawaddud, care are senzația că-i ține în palmă atât pe Sumanguru, cât și pe ea însăși.

Printr-un gând, îi ridică din voliera sfărâmată, ieșind sub lumina solară puternică, zburând ca într-un vis după pasărea aurie.

La început este greu s-o distingă pe Arcelia pe fundalul soarelui. Deasupra lor, cerul este senin, dar în albastrul acela se zăresc urme vagi ale cadrului Tigvei, colivia din jurul Pământului, linii albe și argintii ca segmente ale unei gigantice plase de păianjen celeste. Dar în athar pasărea este o steluță, lesne de urmărit. Ea și călăreții Iuți coboară rapid, urmând Ciobul Soarez.

Tawaddud inspiră adânc. *Poți să faci asta. Nu diferă cu nimic de săriturile de pe Ciobul Gomelez cu Jabir, băiatul cablar, în coridorul vertical cu meri, unde te prinde plasa-îngerilor*.

Lasă covorul să coboare în picaj.

Palatele azurii ca niște nestemate, casele și grădinile Ciobului devin o ceață. Râurile de Lumină – străvechile ferestre ale Sirrului-din-Cer – fulgeră pe lângă ei în lovituri strălucitoare de săbii. O furnicătură nestăpânită în stomac aproape c-o face să râdă. Vântul vrea să-i smulgă părul.

Trage cu ochiul spre Sumanguru; ochii gogolului sunt închiși și, pentru o clipă, el seamănă cu un copil speriat. Tawaddud strânge mânerul armei barakah și se concentrează asupra formei qarinului de dedesubt. Aceasta crește rapid și pare că ar putea-o atinge în câteva clipe…

Iuții virează brusc, îndepărtându-se pe neașteptate de Ciob. Tawaddud îi urmează… într-o pădure deasă de sârme din argint care se ridică drept înaintea lor. Sunt hamurile păsărilor-himeră ale unei armada de nave rukh aflate mai jos: platforme și cilindri ornați, albaștri și aurii, culorile Casei Soarez, vele eoliene djinne ce sclipesc de Peceți.

Arcelia se strecoară cu dexteritate printre liniile strălucitoare, abia vizibile în soare, letale și ascuțite. Tawaddud transmite un gând covorului să le ocolească, dar este prea târziu. *Nu așa*. Ea închide ochii și așteaptă ca sârmele să-i spintece carnea…

Un muget în athar, ca un tunet. Anti-Numele. O explozie de zgomot alb. Alta și alta. Tawaddud deschide ochii. Sumanguru trage ca un dement cu arma barakah, expediind valuri de distrugere, ce se dilată și descătușează cod-sălbatic care taie sârmele precum o seceră în fața lor.

– Nu te opri! îi răcnește el, cu ochi sălbatici.

Clătinându-se, Tawaddud stabilizează covorul și pilotează prin greementul care se destramă. Ei gonesc pe lângă uriașele păsări rukh cu aripi transparente. Covorul este zguduit de curenții de aer creați de încercările disperate de scăpare ale păsărilor. Apoi ies din nou în cer pustiu, urmați de răcnetele furioase ale echipajelor mutalibun de dedesubt.

Tawaddud virează covorul. Arcelia și Iuții au redus altitudinea și pasărea scânteiază pe fundalul umbrelor lungi ale cartierului Nălucă de la baza Ciobului. Inima lui Tawaddud bubuie atât de tare, încât simte că este gata să-i țâșnească afară din piept.

– Se-ndreaptă spre Qush și Misr, spune ea și arată pâlcurile ca niște stupi de orașe parazite ale Iuților, aproape de bazarele de gogoli, înconjurate de nori groși de omuleți, atât de denși, încât formele pe care le creează par aproape solide. Acolo n-o să-i prindem niciodată.

Își scoate inelul djinn și-l îndeasă în mâna lui Sumanguru.

– Ce faci?

– N-o să-i ajungem la timp, răspunde ea. Va trebui să zbori. Eu voi încerca altceva.

Pentru o clipă, covorul se înclină lipsit de control, dar apoi gogolul îl stabilizează, cu ochii strâns închiși.

Tawaddud bâjbâie cu fii-eul și încearcă să ignore vântul și faptul că se găsește la aproape o mie de metri altitudine, purtată de roboți minusculi de mărimea particulelor de praf, care se țin de mâini. O urmă a oricărei împletiri rămâne întotdeauna. Articulațiile mâinilor continuă s-o doară. Iar aici sus, atharul este clar și pur: îi va purta gândurile departe.

– *Arcelia, vino la mine*.

Durere, un ac care o sfredelește. Voința nu-i mai aparține. Aripile o dor.

– *Arcelia, întoarce-te*.

Vocea este o lumină deasupra, ca soarele, caldă și pură și limpede. Ea se luptă cu vântul, se luptă cu durerea și cu acul. *Tawaddud*.

– Prinde-o, îi șoptește Tawaddud lui Sumanguru.

Propriul ei glas sosește de la mare depărtare. Fantoma unui ac îi înțeapă șira spinării. Ea îl ignoră și continuă să strige numele Arceliei.

– Vine! răcnește Sumanguru.

Tawaddud deschide ochii. Au coborât și se află acum la numai o sută de metri înălțime, imediat deasupra acoperișurilor albe din cartierul Nălucă. Oamenii îi arată cu degetul și strigă. Dedesubt, umbrele covorului și Arceliei se apropie. Ea ridică ochii. Pasărea aurie gonește drept spre ei, cu soldățeii albi de jucărie zbătându-se pe spinarea Arceliei. Sumanguru se scoală în picioare pe covor și întinde spre ea brațul lui drept.

Un fulger dedesubt, în mulțimea de pe acoperișuri. Detunătura rece a Anti-Numelui.

Arcelia și Iuții explodează într-o jerbă de scântei albastre.

Dezintegrarea legăturii athar este ca o lovitură de baros în cutia craniană a lui Tawaddud. Doar o licărire de durere-fantomă în aripile pe care nu le are, apoi beznă.

Lumina revine însoțită de o durere pulsatorie. Simte pe obraz o palmă aspră și căldură sufocantă. Voci omenești, freamătul unei mulțimi.

– Tawaddud? spune Sumanguru. Poți deschide ochii pentru mine?

Ea simte peste tot corpul o gâdilătură ciudată, ca atingerea unei pânze de păianjen. Se silește să deschidă ochii. Gogolul Sobornost este ghemuit alături și-și trece o mână în lungul trupului ei; mâna pârâie cu scânteile de păr de îngeri pe care le-a văzut în volieră.

– Nu te teme, n-ai nicio leziune internă, dacă putem avea încredere

în sondele cuantice. N-am putut pilota jucărioara ta, dar am izbutit să coborâm înainte să se transforme în pulbere.

O ajută să se ridice în capul oaselor. Are fața însângerată și uniforma îi este zdrențuită. Amândoi sunt acoperiți cu pudră albă; fogleții inerți sunt tot ce mai rămâne din ceața utilitară a covorului. *Probabil că și eu arăt la fel de jalnic*. Imagini ale zborului nebunesc îi plutesc în fața ochilor, inducând vertij. *Nu pot să cred c-am făcut asta*.

– Bănuiesc că aș fi putut alege pentru aterizare un cartier mai acătării, zice Sumanguru.

Afișează un surâs ce pare nenatural, ca o mască efemeră pe chipul lui acoperit de cicatrice.

Se află într-o piațetă, lângă bazarele de gogoli: un cartier care este un labirint de talciocuri și fundături. Străzile de aici sunt strâmte, iar casele din piatră văruită în alb ce le mărginesc se clatină sub greutatea comunităților Iuților. O mulțime restrânsă de vânzători de gogoli, meșteșugari și negustori s-a adunat să-i privească.

– Ai… ai văzut de unde a provenit împușcătura? întreabă aspru Tawaddud.

Gâtlejul îi este uscat și tremură din tot corpul. Încearcă să apeleze un Pocăit, dar toate inelele djinn sunt la fel de moarte ca și covorul, ucise de ecoul armei barakah. Cuprinsă brusc de spaimă, bâjbâie cu ochelarii athar și studiază Pecețile lui Sumanguru; cu excepția ușoarei destrămări suferite în palatul Alilei, par să fie intacte, ca și ale ei.

– Am fost prea ocupat cu încercarea de a ne menține în aer, răspunde Sumanguru. Indiferent cine ar fi tras, este clar că-l îngrijorau informațiile deținute de qarin.

O privește cu seriozitate pe Tawaddud.

– Trebuie neapărat să discutăm… dar nu aici.

O ajută să se scoale.

– Sprijină-te de mine. Ar fi bine să plecăm de aici înainte ca atacatorul să decidă să-și încerce iarăși norocul.

– Sora mea și Pocăiții ne vor găsi în curând, spune Tawaddud. Iar rănile tale sunt mult mai serioase decât ale mele.

– Am avut altele și mai rele, crede-mă, zice Sumanguru scrâșnind din dinți. Nu-i decât carne. Noi doi trebuie însă… să stăm de vorbă.

Rețelele dese de cabluri ce leagă laolaltă casele și le conectează de Cetatea Morților pentru servitorii djinni blochează majoritatea luminii soarelui. În aer plutește un miros de corpuri omenești amestecat cu ozon, în ciripelile ascuțite ale Iuților care survolează mulțimea imediat deasupra capetelor oamenilor cu viteză inumană. Tawaddud tresare la fiecare trecere a lor. O doare tot corpul și suferă de o migrenă care-i fulgeră capul la fiecare pas și care n-a putut fi alungată nici chiar de un Nume Secret. Își dă seama că n-a mâncat nimic toată ziua. La sugestia

ei, se opresc la o bucătărie stradală condusă de o femeie mătăhăloasă cu eșarfă de păr.

Se așază amândoi la baza unei statui Sobornost, pe marginea pieții comerciale Bayn-al-Asrayn, și mănâncă tajini. Mirodeniile condimentate și carnea fibroasă restabilesc parțial curajul lui Tawaddud. Sumanguru mănâncă fără grabă, cu o expresie de nostalgie pe chip. Aceasta dispare când el ridică ochii, înlocuită de obișnuita lui privire severă. Își atinge gânditor rănile de pe piept, care sângerează ușor. El își freacă degetele laolaltă.

– Te-am subestimat, Tawaddud din Casa Gomelez. N-o voi mai face. Ne-ai adus mai aproape de inamicii Marii Misiunii Comune decât am putut eu s-o fac. De asemenea, ai salvat acest sumanguru de la moartea-reală. Primește mulțumirile mele și pe ale ramificației mele.

– Crezusem că cei din neamul vostru nu se tem de moarte.

– Marea Misiune Comună este un război împotriva morții. Un soldat care nu se teme de inamic este un prost. De aceea, îți mulțumesc.

Înclină ușor capul.

Pe neașteptate, Tawaddud este perfect conștientă de sine. Părul îi este încâlcit și plin de praful covorului, iar veșmintele îi sunt sfâșiate. Cât timp a trecut de când a luat masa cu un bărbat fermecător care să nu fie trimis de sora ei? Mult prea mult. Cu excepția faptului că, desigur, ei mănâncă tajini ieftine pe stradă, că bărbatul fermecător este un ucigaș în masă Sobornost, al cărui corp a fost fabricat din materii prime de către nanoboți acum câteva ore, și că unicul motiv pentru prezența lor aici este că fostul ei iubit, hoțul de trupuri, a început să ucidă Consilieri.

Mai este apoi și Abu. *La el mă voi gândi mai târziu*. Cu toate acestea, a întrezărit prin carapacea Sumanguru ceva ce a pus-o pe gânduri. *A fost foarte speriat pe covor*.

– Lord Sumanguru, rostește ea fără grabă, a mai existat… ceva ce am zărit în mintea qarinului.

Sumanguru nu spune nimic.

– Un Nume Secret. Cred că Arcelia îl păstra pentru Alile. Poate să nu aibă nicio legătură cu moartea ei, dar în mod clar era ceva important.

În timp ce rostește cuvintele, Numele îi reverberează din nou în capul care pulsează, ca și cum ar dori să iasă, silabe delicate ca niște zurgălăi, pline de o inocență stranie.

– Povestește-mi despre Nume.

– Crezusem că ai fost informat despre istoria Sirrului.

Sumanguru îngustează ochii.

– Uneori este mai important să auzi cum este spusă o poveste decât povestea în sine.

Tawaddud își lasă bolul jos.

– Numele sunt cuvinte și simboluri pe care noi le-am învățat de la Auni, pentru a controla atharul și a îmblânzi codul-sălbatic. Comenzi străvechi pentru sistemele Sirrului-din-Cer și ale deșertului. Pecețile sunt Nume speciale, unice și de neînlocuit, protecții împotriva codului-sălbatic: doar muhtasibii știu cum să le creeze.

– Iar Alile dorea să ni le dea pentru a putea continua noi înșine Misiunea, fără a mai avea nevoie de mutalibunii voștri, rostește Sumanguru. Oricine nu-i de acord în privința asta e un suspect.

– Vei găsi mulți care nu sunt de acord. Pecețile sunt tot ce ne-a mai rămas de la străbunii noștri. Un simbol al Răcnetului Urgiei, spune Tawaddud. Să vi le dăm vouă în mod direct, să ne subminăm comerțul cu gogoli și economia, să îngăduim mașinilor Sobornost să meargă în deșert în locul mutalibunilor și mercenarilor noștri… mulți au păreri foarte clare în privința asta.

Ochii alburii ai lui Sumanguru nu clipesc.

– Și ce părere are Tawaddud din Casa Gomelez?

Tawaddud pleacă privirea.

– Că trebuie făcută dreptate.

– Interesantă noțiune.

Sumanguru își strânge șaua nasului între degete, apoi clipește și coboară mâna.

– Este posibil ca ucigașului Alilei să nu-i pese de Acorduri, ci să fi dorit Numele pe care l-ai văzut? Știi ce face Numele acela?

Tawaddud clatină din cap.

– Unele Nume pot fi rostite doar în anumite locuri, în anumite momente. Cred că acesta este unul dintre ele.

Sumanguru o sfredelește cu privirea.

– Singurele două motive posibile pentru ca ucigașul să fure qarinul – ori să ne împiedice pe noi să-l avem – sunt acest Nume și posibilitatea ca pasărea să cunoască identitatea ucigașului. Gândește-te cu atenție: ai mai văzut și altceva în mintea qarinului?

Tawaddud înghite un nod.

– Cred că protejezi pe cineva, Tawaddud din Casa Gomelez, rostește Sumanguru cu blândețe. Dacă așa stau lucrurile, fii atentă: indiferent despre cine ar fi vorba, persoana aceea vrea să lupte împotriva Sobornostului. Iar în război te trezești adesea devenind un geamăn al inamicului, ceva la fel de rău ca și lucrul de care te temi.

Se lasă pe spate și privește în sus, spre Tigvă: linii fragile ocultate acum de norii pufoși ai după-amiezii, cu Cioburile ca o draperie în depărtare.

– Câte cunoști despre istoria Sobornostului?

– Nu am întâlnit decât hsien-kue.

– Hsien-kuele sunt un clan mic, obsedat de trecut. Cel mai mult le-

ar plăcea să creeze alt Pământ, un Pământ simulat, pentru toți care au existat vreodată. Le place să privească în urmă. Însă cei mai mulți dintre noi privim înainte. Chiar și atunci când asta implică un preț.

– Ce vrei să spui? întreabă Tawaddud.

– După primul război, am înțeles că asta, se ciocănește el cu degetul în tâmplă, nu era suficient. Arhitectura cognitivă umană nu te poate duce până la capăt în Marea Misiune Comună. Sigur că da, există unele elemente fundamentale despre care chitraguptele spun că sunt universale. Recursiuni, gânduri în interiorul altor gânduri… Baza limbajului, autoreflecția, poate conștiința… Dar multe dintre ele sunt module pe care evoluția le-a conectat ineficient între ele. Un fel de Frankenstein.

– Un ce?

– Uit mereu că nu aveți ficțiune. Nu contează. Ideea este că noi am început să experimentăm. Și am sfârșit prin a avea Dragoni. Făpturi fără conștiință, fără module, doar un motor și un optimizator care se automodifică și evoluează. Nu i-am putut distruge niciodată, ci am putut doar să-i punem în interiorul unor mașini virtuale, să-i restricționăm acolo. Care credeai că este rolul guberniilor? Ele sunt cuști pentru monștri. Tot restul nu-i decât aparență.

– Ești sigur că ar trebui să-mi spui toate astea?

Tawaddud se gândește la bărbatul tânăr în portocaliu, astronomul politic. Este convinsă că nimeni din Sirr n-a auzit niciodată nimic din toate acestea.

– Ești sigură că n-ar trebui s-o fac?

Gura lui Sumanguru zvâcnește.

– Și apoi ce s-a-ntâmplat?

– Ne-am luptat cu ei. Un război care a durat mii de ani, în gubernia Timp Adânc. Ei nu aveau eudaimon, nu aveau glas interior. Inteligență fără scop. Iar noi pierdeam. Până când am început să tăiem și părți din noi. Limbajul corpului… Teoria minții… Empatia… Pentru a ne lupta cu Dragonii, am creat gogoli care erau imagini oglindite ale ticăloșilor. Gogoli ca mine.

Tawaddud se uită la Sumanguru. Zâmbetul lui este rece.

– Da, pot simula perfect drăgălășeniile sociale, dar trebuie să înțelegi că trăsăturile feței îmi sunt mișcate doar de gogoli sclavi. Emoțiile îmi sunt externalizate. Plăcerile și funcțiile mele utilitare private sunt… destul de diferite de ale voastre. Așa că, atunci când îți păstrezi secretele, Tawaddud Gomelez, gândește-te la două lucruri. Persoana pe care o protejezi merită să fie protejată sau a întrecut măsura?

Se apleacă mai mult și izul de lubrifiant de mașină din răsuflarea lui este atât de intens, încât mâncarea tresare în stomacul lui Tawaddud și în gură i se ridică fiere.

– Și vrei cu adevărat să minți pe cineva care ucide dragoni?

Ia bolul de tajini neterminat al lui Tawaddud și înfulecă restul cu plăcere.

Ei așteaptă în tăcere până apare umbra unui covor, care coboară lent în piațetă, purtând-o pe Dunyazad și o formă-gând Pocăit înaltă și spinoasă. Sora lui Tawaddud poartă veșmintele oficiale ale Consiliului, culorile Gomelez, țesături negre și un lanț de aur în păr.

Îi face o reverență lui Sumanguru, încleștându-și mâinile, cu o expresie de oroare pe față.

– Lord Sumanguru, rostește ea, ești grav rănit? Te vom duce imediat la casa Tatălui meu și-ți vom îngriji rănile.

Sumanguru strânge din umeri.

– Carnea se va vindeca, spune el. Dacă nu, va fi tăiată.

Duny face altă reverență și se întoarce către Tawaddud.

– Draga mea soră, rostește ea și o îmbrățișează strâns, scurt, Aunii fie lăudați că ești vie! Apoi îi șuieră la ureche: Tata vrea să te vadă. Poate c-ar fi fost mai bine dac-ai fi fugit iarăși.

Duny se îndepărtează de ea și le zâmbește radios.

– Vă rog, urmați-mă, avem *multe* de discutat.

15
Hoțul și sauna

Cu o zi înainte ca hoțul să plece spre Pământ, Mieli pregătește o masă oortiană. El este în dispoziție bună, ține prelegeri, tot numai zâmbete. La răstimpuri însă, Mieli vede cu coada ochiului ceva diferit pe fața lui. Ceva sălbatic.

Vezi? șoptește pellegrina. Ea a fost acolo pe toată durata pregătirilor ei, privindu-i. *Ai încredere și totul se va rezolva în cele din urmă*.

Mieli o ignoră pe zeiță și continuă să aranjeze masa. Ouă de păianjen în plase mici pentru alimente. Fructe de arbori-pompă, descojite. Bulbi pentru băut. Începuse deja să încălzească sauna.

– Toate astea par cam extravagante, spune hoțul. N-ar trebui mai degrabă să ne pregătim pentru… nu știu… strecurarea pe planeta cea mai păzită din Sistem?

– *Așa* ne pregătim, zice Mieli. Pământul este un loc întunecat, un loc al durerii. Trebuie să ne purificăm.

– Cu siguranță eu pot să depășesc *asta*. De fapt, mă voi purifica la interior.

Înghite parțial conținutul unui bulb și face o grimasă. Mieli i-l smulge din mână.

– Are gust de gudron, comentează hoțul.

– Nu gustul este important, deoarece țelul este onorarea morților. Iar masa va fi abia după saună, așa încât controlează-ți instinctele.

Hoțul o privește.

– Nu știu nimic despre morți, însă cumva abia aștept asta. Mă bucur că ne vedem în sfârșit față în față.

Mieli nu spune nimic. O vede pe pellegrină zâmbind și închide ochii. Chipul zeiței nu dispare.

– Să mergem la saună, zice ea.

Sauna se află într-un modul de stocare din *Perhonen*. În anii de când o slujește pe pellegrină, Mieli a folosit-o doar de câteva ori, fiindcă îi

trezește prea mult dorul de casă. Dar dacă vrei cu adevărat să te purifici, nu poți proceda altfel și nava o reasamblase pentru ocazie.

Este o încăpere din lemn sferică și micuță, cu o bulă mare de apă în centru, ținută locului de o membrană semipermeabilă și de fire *väki*, ca o picătură de ploaie într-o plasă de păianjen gigantică. Iei cu vătraiul pietre fierbinți din coșurile mici încinse și le arunci în bulă. Pietrele creează un val de aburi, se rotesc prin bulă și o fac să danseze ca o făptură vie.

Perhonen conectase modulul cu zona rezidențială principală a navei și chepengul din lemn pare atrăgător. Hoțul îl privește suspicios.

– Deci, cum funcționează? întreabă el.

– Dezbracă-te, spune Mieli.

El ezită.

– Cum?

– Fă-o și gata.

El trage aer în piept, își ferește ochii și se chinuiește să-și scoată jacheta și pantalonii.

– Nu capăt un prosop? o întreabă.

Însă Mieli și-a lăsat deja toga să-i cadă și se află în valul cald de *löyly*.

Hoțul intră șovăielnic. Ochii îi fulgeră peste corpul lui Mieli, apoi se instalează de cealaltă parte a bulei saunei, își vâră picioarele în mânerele din lemn și se așază. Chepengul care se deschide în spațiu de cealaltă parte are geamul din sticlă și chipul hoțului pare foarte tânăr în lumina stelelor și a pietrelor *kiuas* strălucitoare.

– Aruncă niște *löyly*, spune Mieli.

Grijuliu, hoțul ia vătraiul și culege una dintre pietrele cele mai mici din coșul de plasă metalică de pe perete. Rocile *kiuas* sunt prețioase într-o regiune cu gheață de comete și praf, dar asta e una bună, rotundă, neagră și încețoșată de căldură. Hoțul o aruncă în bulă. Dispare cu un fâsâit jalnic.

Mieli oftează, ridică propriul mănunchi de nuiele de arbori-pompă și se lovește ușor pe spinare; cicatricele aripilor o furnică în căldura blândă. Ventuzele frunzelor i se prind plăcut de piele.

– Știam că te dai în vânt după autoflagelare, comentează hoțul, dar nu-mi dădusem seama că ești atât de *literală*.

– Șșș, îl fulgeră Mieli cu privirea.

După aceea ia cu palmele goale o piatră mai mare și o aruncă în bulă. De data aceasta valul de *löyly* o scaldă din cap până în picioare ca lumina dimineții *koto* și-i furnică iarăși pielea. Hoțul scapă un țipăt înăbușit, încearcă să se ascundă de abur, îi întoarce spatele, dar asta agravează și mai mult situația. Se grăbește către chepeng, însă acesta este ferm încuiat.

– Nu-mi spune, mormăie el, este o pedeapsă, așa-i?

– Nu-i o pedeapsă, ci o iertare.

Mieli aruncă în bulă o piatră albastră. O aromă blândă de mentă umple sauna, însă căldura este încă și mai intensă. Lemnul supurează picături chihlimbarii minuscule de rășină, ce se lipesc de pielea ei când se lasă pe spate. Pentru un timp surprinzător de lung, hoțul nu rostește nimic, ci doar răsuflă greoi.

– Așadar, spune ea în cele din urmă, *Perhonen* mi-a zis că avem în sfârșit o țintă și un plan.

Hoțul se gârbovește pe locul lui, cu coatele pe genunchi, și privește piatra din apă până strălucirea ei pălește.

– Să-ncepem cu ținta, de acord? zice el. Tot nu știu exact ce este sau ce face, însă are o legătură cu Erupția. Tigrul a numit-o bijuteria Kaminari.

Tace și aruncă cu grijă o piatră mai mare în bulă. Apa șuieră. Lemnul geme: este tot ce-i desparte de Omul Întunecat. Pe neașteptate, Mieli se simte în mod straniu ca acasă.

– Matjek Chen o are, urmează hoțul, Pellegrina o dorește și noi o vom obține pentru ea. Despre asta-i vorba în esență.

– Și Pământul? întreabă ea.

– Păi, ca să furi ceva de la Chen, trebuie *să devii* el însuși. Atât doar că nu poți să faci asta. Nu avem nicio sursă pentru codurile Fondator ale lui Chen, așa cum a fost Cutia. Ultima dată am încercat să le fur direct de la el, ceea ce n-a mers prea bine. Așa că trebuie să găsim altă cale, iar calea aceea este Pământul. Vezi tu, undeva pe Pământ se află un gogol al lui Matjek Chen. Nu unul ca actualul conducător al Sobornostului, nu un zeu-rege, ci un copil. O poliță de asigurare. Dar care are în el destul din Chen pentru ca noi să-i deducem Codul.

– De unde știi tu asta? întreabă Mieli.

– Eu și Pellegrina ta ne cunoaștem de mult. Am lucrat cândva pentru ea, așa cum faci tu acum, pe vremea când era încă om. La început, a fost un fel de sponsor pentru Fondatori, mai ales pentru Chen. Așa că, înainte de a se băga în patul lui, mi-a cerut să-i investighez trecutul, cu multă atenție. Și am găsit unele chestii interesante. Cât de multe știi despre istoria uploadului?

Mieli nu spune nimic.

– În regulă, zice hoțul. Cred că-i un subiect cam delicat pentru voi, oortienii. Realitatea este că viața de apoi a devenit o afacere prosperă în anii 2060. Pentru o sumă foarte mare de bani, puteai să-ți cumperi un rai – sau un infern, dacă aveai înclinația respectivă. Nu vorbesc despre uploadurile corporatiștilor – viețile lor erau neplăcute, brutale și foarte, foarte lungi –, ci despre cei care-și puteau permite să cumpere un virt personalizat de înaltă fidelitate, care rula pe hardware ultraprotejat cu computerizare reversibilă, acționat de energie geotermală, garantat să funcționeze minimum câteva milenii și construit într-un loc secret

pentru securitate maximă. Chen a avut niște părinți pe care i-am putea numi exagerat de protectori. O vedetă de fii-eu și un manager de fonduri speculative cuantice. Mai bogați decât ne-am putea imagina. După ce Chen a împlinit șapte ani, ei l-au uploadat într-un rai cu asigurare personalizată. Nu i-au spus niciodată despre asta și majoritatea datelor din perioada respectivă s-au pierdut în Colaps, așa că informația aceea utilă a rămas doar în capul meu. Problema este că n-am aflat niciodată unde era raiul acela. Există o probabilitate însemnată să fi supraviețuit Colapsului. Majoritatea lor au supraviețuit, și familiile muhtasib din Sirr le excavează mereu. Din fericire, hsien-kuele sunt obsedate de istorie. Eu le voi păcăli pentru a intra în virturile strămbunilor lor, pe care le rulează în matricea Tigvă din jurul Pământului, și voi vedea ce pot găsi. N-ar trebui să fie greu, pentru că toți se tem de sumanguru.

– Nu toți, spune Mieli.

– Mă rog, oricum hsien-kuele se tem. El se foiește și-și freacă ceafa. Cum procedezi aici ca să te răcorești?

Mieli gesticulează spre celălalt chepeng.

– Vid, rostește ea. Sărutarea Omului Întunecat, așa i se spune. Ar trebui s-o poți suporta câteva secunde.

– Mulțumesc, cred c-o să renunț, replică hoțul.

Mieli îl privește și-i aruncă un zâmbet care spune că s-ar putea ca un plonjon în beznă să nu fie opțional. El continuă grăbit:

– Voi afla unde este ținta, iar între timp tu va trebui să ocupi o poziție de unde să recuperezi pachetul. Sirr angajează mereu mercenari extraplanetari, ceea ce ar trebui să fie o acoperire perfectă pentru tine. Este, de asemenea, modul cel mai bun prin care să obții Peceți. Pământul este un loc straniu și nu te poți deplasa fără protecție din partea tehnologiei pe care o dețin familiile ce conduc Sirr – muhtasibii – fără să fii atacat de naiți sălbatici. Așa că vom avea nevoie de Peceți. După ce obțin informația, facem joncțiunea și-l scoatem pe micul Matjek din raiul lui. El ne va oferi o modalitate de a reconstrui Codurile marelui Matjek și atunci vom fi aproape acolo. Cum îți sună?

– Groaznic de convenabil, zice Mieli. Să dispari în rețelele Sobornost cu o deghizare perfectă. De ce m-aș aștepta să mai aud vreodată de tine?

– O subestimezi pe Joséphine – pellegrina, răspunde hoțul. Mai mult decât oricine, tu ar trebui să știi că ea este foarte pricepută în a găsi stimulente pentru a face ceea ce zice. Nu voi scăpa așa ușor de ea.

– Nu-mi spui totul.

Ia cu degetele o piatră incandescentă și o ridică.

– Te-aș putea face să vorbești.

Hoțul deschide brațele.

– Ai putea.

Brusc, pare obosit.

– Însă n-o vei face. Nu ești genul ăla de persoană.

Ciocănește în peretele din lemn al saunei.

– *Asta* ești tu. Încă ai chestia asta la care te poți întoarce. Nu renunța la ea. Am avut neînțelegeri, dar eu îmi respect promisiunile. Cel puțin asta avem în comun. Am spus c-o voi face pentru tine și o voi face. Tu m-ai scos dintr-o închisoare. Dă-mi voie să te scot pe tine de aici. Dă-mi voie să mă asigur că apuci să pleci spre casă.

Vorbește la fel ca Perhonen, *dar tot ce spune este fie o minciună, fie un vicleșug*, gândește ea. Căldura saunei o înmoaie. *Poate c-ar trebui să-i spun motivul pentru care fac asta*. Apoi își amintește cum a atins el bijuteria lui Sydän când s-au întâlnit pentru prima dată.

– Bine, încuviințează ea încetișor. Vom proceda cum spui tu, dar dacă mă trădezi, *îmi dau cuvântul* că te voi găsi.

Aruncă ultima piatră *kiuas* mare în apă. Hoțul icnește la șuieratul aburului, închide ochii și fuge. Meșterește ceva la zăvorul chepengului. Acesta se deschide, el se strecoară afară și-l trântește în urma lui. Mieli îi întrezărește fugar corpul gol, slab și cu pielea roșie ca racul fiert.

Mieli închide ochii. Ultima dată când a fost aici, era însoțită de Sydän. Poate că nu va trece mult până vor fi din nou împreună aici. *În curând. Chiar dacă va mai dura ceva*.

După aceea deschide ușa spre vid și lasă aerul să țâșnească afară. Aburul îngheață într-un nor scânteietor de cristale de gheață.

Mieli pășește afară, își desface aripile și-l sărută pe Omul Întunecat.

Mă răcoresc în cabina principală. Pielea vascularizată mă furnică și-mi amintește neplăcut cum am fost ars mai întâi de Vânător, apoi de router. În același timp însă senzația este însoțită de o oboseală plăcută, apăsătoare. Mieli mi-a interzis cu strictețe să mănânc orice, așa că înghit câteva ouă de păianjen și beau după ele scârboasa votcă oortiană cu gust de lemn-dulce.

– *N-ar trebui să te atingi deocamdată de nimic*, spune nava.

– Scuze, nu m-am putut abține. O să mă pârăști?

– *Dacă va fi nevoie, voi folosi toată muniția de care pot face rost*, spune nava. *Ea a crezut?*

– Nu totul, dar destul ca să meargă înainte.

– *Ea nu trebuie să știe*.

– O să am grijă de asta. Mieli a făcut mare parte din munca grea de până acum. A venit și rândul meu.

Încerc fructul. Are o aromă bizară, dulceagă, de strugure, dar mai pronunțat.

– În tot cazul, sună ca și cum te-ai pregătit destul de bine. Era în dispoziție receptivă. Sauna n-a fost o idee rea.

Ea a dorit-o, spune nava. *Dar este bine că a ascultat. Cu cât se va termina mai repede, cu atât mai bine*.

– De acord, zic eu. Să sperăm că ea ne va mulțumi mai târziu. Ca să fiu sincer, este improbabil. O parte din mine detestă planul și poate că acesta este motivul real pentru care nu l-am executat data trecută. Acum însă nu am altă opțiune.

– Întotdeauna există opțiuni, Jean, rostește Joséphine, iar tu te specializezi în alegerea celor greșite.

De data aceasta nu poartă corpul lui Mieli. Este doar un spectru în cabina iluminată de Pământ, exact așa cum mi-o amintesc, frumoasă și înaltă, o femeie care ar putea fi abia trecută de patruzeci de ani, dacă n-ar exista indiciile de fragilitate din oase și gât. Inima îmi tresare.

– *Greșit* este un termen foarte decisiv, spun eu. Prefer termenul *neconvențional*.

Îngustez ochii.

– Crezusem că te ascundeai.

– Doar până ai izbutit să reglementezi situația cu bietul Sumanguru, rostește ea și-și aprinde o țigară. M-a amuzat să văd cât de sentimental ești în privința lui Mieli. Te-am mai văzut procedând așa. Te autoconvingi că ții la ei, imediat înainte să-i folosești ca pe niște simple unelte. De aceea noi doi suntem atât de compatibili. Cu mine nu trebuie să te minți singur.

– Crezusem că ești furioasă pe mine.

– Sauna cu o oortiană ar trebui să fie de acum o pedeapsă suficientă, zice ea. Și ai arătat ceva sclipiri din omul pe care-l știam. Continuă așa și te vei bucura nu numai de libertate. Adu-mi bijuteria și Sistemul va fi la picioarele noastre.

– O să-ți aduc bijuteria, dar nu și papucii, îi răspund. N-o să mai fiu niciodată cățelul tău de salon.

Ea râde.

– Ai habar de câte ori am mai purtat noi conversația asta? Nimic nu se schimbă niciodată, Jean – nu pentru cei ca noi. Prețul pe care-l plătești pentru nemurire este să fii de-a pururi cel care ești. De aceea avem nevoie de bijuterie. Ca să schimbăm regulile.

Îmi ridic bulbul spre ea.

– Dragă Joséphine, rostesc eu, ai fost dintotdeauna mai bună ca amantă decât ca filozof. Acum, scuză-mă, dar vreau să-mi termin cina. Iar apoi mă așteaptă o călătorie lungă afară din corp.

Ea își etalează zâmbetul șerpesc.

– Dar nu vei merge singur, Jean, îmi spune. Te voi însoți.

Mieli se simte aproape mulțumită după ce termină masa. Fredonează încetișor, doar pentru ea. Statuile reconstruite din pereți dansează lent după melodia ei.

– Să nu crezi că aș fi atașat de acest corp, spune hoțul, totuși te-ar deranja să-mi spui ce vei face cu el cât timp voi fi plecat?

– O să-l țin departe de vedere, răspunde Mieli.

Amândoi termină mâncarea în tăcere. Desertul este capodopera ei: fructe-de-nori aurii cu lapte de păianjen. Până și hoțul tace o vreme.

– Ce vei face după ce se va termina totul? întreabă el pe neașteptate.

Mieli îl privește.

– A sosit momentul plecării, zice ea.

Comută pe spimescop și gândește pregătirea lansatorului de gândwispuri al lui *Perhonen*. Vor injecta mintea hoțului în rețeaua de comunicații Sobornost, îl vor descărca în formă comprimată în tiparele cerebromaterie ale unui disc delicat, mai subțire decât pelicula unei bule de săpun, propulsat spre Pământ în fața lui *Perhonen*.

– Bine, spune hoțul. Ne vedem pe Pământ. Așteaptă semnalul meu.

– Kuutar și Ilmatar o să vină cu tine, rostește încet Mieli.

– Două zeițe? O să fie cam aglomerație. Deși bănuiesc că sunt necesare pentru a face trebușoara asta.

El închide ochii și dispare. Gândwispul accelerează, împins de laserele navei, și piere în beznă.

16
Tawaddud și Cassar Gomelez

Așa cum obișnuiește în puținele lui ore libere, Cassar Gomelez este în bucătărie.

Printre membrii mai bătrâni ai Consiliului se spune că, dacă n-ar fi urmat meseria familiei sale, Cassar ar fi devenit bucătar-șef în unul dintre cele mai faimoase restaurante ale Ciobului Verde. Aerul este încărcat cu aromele mirodeniilor, atharul este plin cu fragmente de rețete. Servitori djinni pregătesc ingrediente în vase și containere mici, iar Cassar toacă fin legume, cu un cuțit uriaș în mână, cu spinarea lată aplecată peste masă. Mișcările îi sunt delicate și iuți.

Pentru o clipă el nu-și dă seama de prezența celor două fiice ale sale. Apoi pune cuțitul jos, ridică ochii și-și șterge palmele de șorț.

– Tată, spune Tawaddud și face o reverență.

Continuă s-o doară tot corpul, dar cel puțin avusese timp să se schimbe în haine curate și să se aranjeze. Petrecuse o jumătate de oră decizând ce să poarte, pentru ca în cele din urmă să aleagă un veșmânt verde-închis simplu, cu o eșarfă albă în diagonală; și-a acoperit părul cu o plasă și și-a lăsat chipul nefardat.

Cassar o privește, impasibil. Apoi se întoarce, ia ingredientele de pe tocător și le răstoarnă într-o oală uriașă din care ies aburi.

– Văd că fiica mea nu-i rănită. Asta-i bine. Ce face oaspetele nostru? întreabă el fără să se întoarcă, studiind fiertura.

Indiferent care i-ar fi starea de spirit, în glasul lui există întotdeauna o ușoară notă de tristețe.

– Lord Sumanguru se află în convalescență de pe urma rănilor căpătate, spune Dunyazad. Pecețile par să-i fie intacte, în ciuda expunerii la cod-sălbatic și o armă barakah.

– Slavă Aunilor pentru micile bucurii! răspunde Cassar. N-ar fi fost bine să fi pierdut un împuternicit Sobornost într-o urmărire nebună deasupra orașului.

– Soarez se plâng în privința avariilor suferite de navele lor rukh,

iar lordul Salih face scandal pentru distrugerea qarinului și cere… începe Duny.

– Îi putem liniști pe Soarez.

Cassar flutură mâna într-un gest de concediere.

– Acum avem chestiuni mai importante de discutat. Tawaddud.

Inima lui Tawaddud tresare.

– Tânărul lord Nuwas m-a… convins să-ți îngădui să fii implicată în cazul acesta nefericit. Rămâne de văzut dacă a fost sau nu o decizie înțeleaptă. Bun! Dă-mi voie să spun că, deși m-a bucurat să văd că preiei inițiativa și dovedești interes față de afacerile familiei noastre, n-ar fi trebuit să fi recurs la șantaj. Ar fi trebuit să vii întâi la mine. Așa vom proceda pe viitor. Ai înțeles?

– Da.

Rămânând cu spatele la ea, Cassar inspectează containerele care se autoamestecă.

– Nu contează. Tânărul Abu pare să fie destul de vrăjit de tine, iar asta-i util. Ce ai descoperit în investigațiile tale?

Tawaddud inspiră adânc. Se gândise ce va spune, repetându-și din nou și din nou cuvintele.

– Că lady Alile a fost ucisă printr-o posedare, că ucigașul căuta un Nume Secret deținut de ea și că, indiferent care ar fi fost Numele acela, a fost îndeajuns pentru ca un membru al Consiliului să încerce să ne asasineze pe mine și pe lord Sumanguru, rostește ea. Și că nu putem avea încredere în Pocăitul Rumzan. Și s-ar putea ca eu… să-l cunosc pe djinnul care a posedat-o pe Alile. El ne-ar putea conduce spre cel aflat în spatele acestei conspirații.

– Te-am întrebat ce ai descoperit despre *el*, despre Sumanguru.

Tawaddud își privește fix tatăl. Urechile lui ușor clăpăuge i-ar conferi un aspect comic sub boneta albă, dacă expresia feței nu i-ar fi atât de sobră.

– Nu înțeleg. Crezusem că sarcina mea era de a…

– Folosește oportunitatea aceasta pentru a afla tot ce putem utiliza împotriva Sobornostului. Aceea a fost sarcina pe care i-o dădusem inițial lui Dunyazad.

– Dar… Ea n-a…

Dunyazad zâmbește dulce spre Tawaddud, cu o unghie pictată apăsată pe buze.

– Nu ți-am spus, dragă surioară, că acesta nu-i un joc?

Cassar oftează.

– Investigația a fost irelevantă din capul locului. A fost clar de la bun început că masrurii plănuiseră totul. Am chemat un împuternicit Sobornost din motive complet diferite.

Gustă conținutul oalei, folosindu-se de un polonic, și face o

grimasă.

– Mai departe… Pocăitul Rumzan a dispărut. Știam că avea simpatii față de masruri, chiar dacă nu face parte el însuși din Sabia Răzbunării. Convingerea mea este că atacul împotriva voastră l-a avut ca țintă pe lordul Sumanguru – este desigur regretabil că tu ai fost în pericol. Cu toate acestea, qarinul – și secretul pe care crezi tu că l-ai descoperit – nu are nicio legătură cu asta. Bineînțeles, Numele acela poate fi valoros și ar trebui să-l examinezi împreună cu Chaeremon după încheierea crizei actuale. Te întreb însă din nou: ce ai aflat despre Sumanguru?

Tawaddud își mușcă buza.

– Îi este… frică de înălțimi.

Gândurile ei gonesc.

– Iar în Sobornost există creaturi numite Dragoni care nu au bucle de sine. El are extensii pentru capturarea minților în virturi, pentru torturarea lor. Totuși… nu par să-i facă plăcere, deși afirmă contrariul…

Înghite în sec și mintea parcă i se golește complet.

– Mai sunt câteva lucruri pe care pot încerca să mi le reamintesc…

– Asta-i tot? întreabă Cassar, cu mâinile încrucișate la spate. Clatină din cap. Sperasem la mai mult. Poți să comunici toate astea astronomilor politici ai Consiliului. Nouă nu ne sunt de niciun folos. Fiica mea, cred că eu mi-am îndeplinit obligațiile față de Abu Nuwas. De acum înainte vei avea grijă de nevoile medicale ale oaspetelui nostru. După ce se va înzdrăveni, Duny va continua investigația – ea a pregătit deja suficiente piste pe care lordul Sumanguru să le urmeze și care-l vor păstra ocupat multă vreme. Tu poți reveni la activitățile tale printre Banu Sasan. Cel puțin ele dovedesc că ai o inimă bună. Iar lord Nuwas va fi pentru tine un soț perfect.

Tawaddud își stăpânește lacrimile.

– Și lady Alile? Nu-i vom mai căuta pe ucigașii ei?

Cassar pleacă fruntea.

– Alile mi-a fost prietenă și regret moartea ei mai mult decât o pot spune. La momentul cuvenit, îi vom pedepsi pe masruri pentru asta, dar până atunci ea ar fi dorit să continuăm, să ne facem datoria față de Sirr.

„A fost Axolotl“, ar dori ea să strige. „L-aș putea găsi. Ți l-aș putea aduce.“ Dar nu izbutește să pronunțe cuvintele.

Ochii lui Cassar licăresc: o privește pe furiș, după care întoarce capul.

– Văd că nu înțelegi misiunea noastră, responsabilitatea noastră. Când s-a prăbușit Sirr-din-Cer, când oamenii noștri au fost aproape pierduți, un Gomelez a fost cel care i-a călăuzit. Un Gomelez a fost cel care a vorbit cu Aunii și a pus la punct pactul care ne îngăduie să existăm. Povara noastră azi este aceeași: să găsim o cale de

supraviețuire. Răcnetul Urgiei a arătat că Aunii nu iubesc Sobornostul. Când au încercat ultima oară să ne ia mințile, deșertul însuși s-a ridicat împotriva lor. Dar dacă șoaptele de la agenții noștri infiltrați printre mercenari sunt adevărate, atunci lucrurile s-au schimbat. Hsien-kuele sunt blânde, însă nu același lucru se poate spune despre toți ceilalți Fondatori. Unii sunt mult mai puternici și este posibil ca nici chiar Aunii să nu le poată sta împotrivă. De aceea, deocamdată, noi trebuie să găsim o cale prin care să ne îndoim fără a ne rupe… dar fără să renunțăm la ceea ce ne conferă individualitate.

– Și asta-nseamnă să-i lăsăm să-și trimită mașinile în deșert ca să dezgroape suflete? aproape că strigă Tawaddud și glasul i se frânge.

– Asta au cerut ei. Răspunsul nostru depinde de ce ne oferă la schimb. Însă trebuie *să-i cunoaștem* și mă tem că tu nu ești persoana potrivită pentru a-l cunoaște pe acest Sumanguru.

Tawaddud coboară privirea și-și stăpânește lacrimile. Chipul îi este amorțit. Capul și pieptul i se simt pustiite.

– Dacă aș putea explica… murmură ea.

– Asta a fost tot, spune Cassar Gomelez și revine la gătitul său.

Tawaddud și Duny merg pe un coridor cu pilaștri, înapoi spre zona rezidențială. La jumătatea drumului, Tawaddud nu mai poate rezista. Epuizată de oboseală, se lasă să cadă pe o banchetă din piatră și îngăduie luminii purpurii a înserării să-i scalde fața. Ochii o ustură și nu mai are suficientă forță ca să apeleze la un Nume Secret pentru a-i restabili energia. Se simte prea vlăguită ca să se poată mânia așa cum se cuvine. Buzele îi sunt complet amorțite.

– M-ai manipulat, șoptește ea.

– Surioară, spune Dunyazad, *ai vrut* să joci. Nu te lamenta când pierzi. Am încercat să te ajut. Te-am rugat să nu te implici. Nu m-ai ascultat.

Expresia ei devine îngrijorată.

– Și ai fost în pericol. Ai fi putut muri, urmărindu-i în felul acela pe Iuți. Indiferent care ar fi fost ciondănelile noastre, *trebuie* să mă crezi când spun că n-aș fi dorit niciodată să te văd rănită. Le-am mulțumit cu adevărat din inimă Aunilor.

– Sunt convinsă în privința asta. Iar tu chiar ai o mulțime de lucruri pentru care să le fii recunoscătoare. Acum ești fericită? Afurisita de Tawaddud a fost bătută la funduleț și totul este perfect în lume.

– Nu încă.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie încă să fim precaute cu oaspetele nostru, iar mie mi-ar prinde bine ajutorul tău.

– După toate câte ai făcut, încă mai dorești *ajutorul* meu? Ești nebună?

Dunyazad privește soarele care apune.

– Vrei să-ți faci datoria de Gomelez? întreabă ea încetișor. Cred c-ar trebui să dăm uitării micile noastre răzbunări – când Sirr va fi în siguranță, n-avem decât să revenim la ele. Nu ești de acord?

Tawaddud aprobă în tăcere, scrâșnind din dinți.

– Fii atentă! Am luat deja legătura cu hsien-kuele, în numele Tatei. În mod bizar, ele n-au părut foarte îngrijorate de faptul că trimisul lor ar fi în pericol. Așa cum ți-am spus, aici există politici despre care noi nu avem habar. Sau timp… uneori descoperi că unele comunități Sobornost au intrat în Timp Adânc, că au sărit înainte o generație în decursul a numai câteva zile și au uitat despre ce era vorba în negocierile anterioare. Zâmbește cunoscător. Desigur, uneori poate fi în avantajul lor să afirme asta.

Scoate din faldurile robei o cutiuță pe care i-o întinde lui Tawaddud.

– Ar trebui să mergi și să stai de vorbă cu Sumanguru, să te uiți la rănile lui. Când îl tratezi, inserează-i asta sub piele, într-un loc unde să nu fie vizibilă. Preferabil aproape de creier. Studiile pe care le-am întreprins asupra sobortehnologiei după Răcnetul Urgiei n-au fost complet lipsite de roade. După ce ai făcut-o, nu mai trebuie să-ți faci griji despre ce va urma.

Dunyazad deschide cutia. La interior se află un obiect minuscul, ca un ciob de sticlă, ținut delicat între fălci metalice.

– Ce rol are?

– Cum am spus, nu mai trebuie să-ți faci griji despre asta.

– De ce n-o faci chiar tu?

– Pentru că el are încredere în tine. Și te-ai dovedit o doctoriță capabilă, chiar dacă nu ai însușiri de politiciană.

Duny atinge brațul lui Tawaddud.

– Știu că-i greu de crezut, dar în seara asta ai reușit un progres important cu Tata. Cu timpul, el va ajunge să te vadă așa cum te văd și eu: ca pe o Gomelez. O membră a familiei noastre.

Tawaddud închide ochii.

– Vrei să faci doar asta pentru mine, te rog? întreabă Duny. Sau dacă nu pentru mine, atunci pentru Mama?

Încet, Tawaddud aprobă din cap. Duny o sărută pe frunte.

– Mulțumesc. După aceea, poți să te duci să te culci.

Ridică apoi un inel djinn la ureche și se încruntă.

– Sau poate că nu. Se pare că Abu Nuwas a sosit aici ca să te vadă.

– Am venit imediat ce am auzit, spune Abu când Tawaddud îl primește în camera de rendez-vous.

Ea își aplicase puțin machiaj, în grabă, dar îl spălase aproape imediat: fața obosită îi strălucea pe sub stratul subțire de fard. Cu toate

acestea, calmul încăperii și un chip prietenos o fac să se simtă mai bine.

Se așază amândoi pe perne. Tawaddud aprinde două lumânări pe masă. Ochiul de alamă al lui Abu scânteiază în lumina lor caldă.

– Cum ai aflat? întreabă ea.

– O urmărire de mare viteză peste Nălucă? zice Abu, clatinând din cap. Nu-i tocmai un secret. Mă bucur că ești teafără.

Se întinde peste masă și o prinde de mână.

– N-am știut că va fi ceva atât de periculos. Mă simt groaznic pentru că te-am pus într-o asemenea postură. Una este să caut încrederea tatălui tău și alta să-ți risc viața pentru a o obține…

Clatină iarăși din cap.

– Crede-mă, cunosc prețul viselor.

– Ei bine, se pare că implicarea mea în astfel de chestiuni periculoase s-a încheiat, replică Tawaddud și-și retrage mâna. Tata nici măcar nu crede că merit să fiu privită în ochi. Și…

Încearcă să-și stăvilească lacrimile, însă ele o podidesc oricum.

– Ce este? zice Abu. Mie-mi poți spune. Știu că sunt un străin, dar sunt aici, dacă asta te poate ajuta.

El înțelege. Tawaddud își șterge lacrimile pe mânecă.

– Este stupid. Totul este stupid. Eu am găsit ceva, în qarinul Alilei, și cred că știu cine a ucis-o, dar n-am nicio dovadă. Nu-i pot spune Tatei, fiindcă nu mă va crede niciodată.

Abu o atinge pe umăr.

– Dacă… dacă vrei, poți să-mi spui mie. M-aș putea duce la tatăl tău, să vorbesc din nou cu el. Mă va asculta.

Vocea îi este blândă. Tawaddud își reamintește focul din cortul medical, flacăra atotmistuitoare dinlăuntrul ei. În lumina pâlpâitoare, o urmă a sa sclipește în ochiul lui omenesc. Un fior de gheață îi străbate șira spinării. Scutură din cap. *Ce prostie! Sunt pur și simplu obosită*.

– Mulțumesc, dar nu, rostește ea cu glas tare. Ai făcut destule, iar odată ce tata a luat o decizie, doar mama l-ar mai fi putut face să se răzgândească.

Abu își ferește ochii.

– Cum vrei… Deci… Cum rămâne cu noi?

– Nu știu, Abu. Sunt obosită.

– Sigur că da. Ar trebui să te las să te odihnești. Se scoală. Am o propunere: haide să cinăm mâine în palatul meu. Ridică o mână. Fără niciun fel de obligații: tu mi-ai arătat lumea ta și vreau să-ți arăt și eu lumea mea.

Tawaddud încuviințează din cap.

– Mi-ar face plăcere.

– Grozav! Știi, aseară n-am apucat să-mi termin povestea. Poate că-ți va fi de folos. Își freacă ochiul din alamă. După ce mutalibunii au obținut ce doriseră, m-au abandonat în deșert ca să mor și să nu mai

pot conduce pe nimeni la ceea ce găsiseră ei. Eram complet singur în deșertul codului-sălbatic, în Orașele Iuți. Acolo existau case ale căror ferestre erau ochi, automobile-dihănii, mașini ce păreau umane însă nu erau și… lucruri încă și mai rele. Eu însă am revenit pe jos acasă. Am supraviețuit. Am crezut de o sută de ori că voi muri, dar am continuat. Aveam o destinație și ea m-a ținut în viață, indiferent cât de teribil ar fi fost totul. Nici tu n-ar trebui să renunți în privința tatălui tău. Poate că încă-i poți arăta cine ești. Te voi ajuta, dacă vei fi de acord să-mi îngădui. Nu trebuie să umbli singură prin deșert.

Tawaddud se simte cuprinsă de căldură.

– Mulțumesc, spune ea.

La ușă, îl sărută. Buzele lui sunt reci, însă o strânge puternic în brațe.

Abu zâmbește când ea se desprinde în cele din urmă.

– Ne vedem mâine.

– Ce-a fost oare? întreabă Tawaddud.

– Ce vrei să spui?

– Ce te-a împins să continui?

Abu surâde.

– Răzbunarea, spune el. Ce altceva? Noapte bună, Tawaddud.

După ce Abu pleacă, Tawaddud ia cutia lui Duny.

Răzbunare.

Răcnetul Urgiei. Ea avea opt ani. Pe cer erau munți. Nori din cristal, piramide din diamant, care acopereau toate crâmpeiele de albastru. Tunete îndepărtate. Zbierete, țipete speriate purtate până sus pe Ciob. Fascicule albe ce coborau de pe boltă. Ea râsese încântată când le văzuse.

– Mamă! strigase. Uită-te, plouă cu lumină!

Mama ei privise îngrozită cerul Sobornost. După steaua nebuniei, ea nu mai fusese aceeași persoană, ci fusese predispusă la tăceri și coșmaruri. Tawaddud crezuse că minunăția de pe cer o va face să râdă iarăși.

Dar mama nu râsese, ci fugise pe balcon și sărise în gol.

Lumânările pâlpâie în vântul de afară. Ea închide fereastra, își ia trusa medicală și se duce să-l vadă pe Sumanguru.

Apartamentele pentru oaspeți se află în Turnul Șofranului, cel mai înalt dintre cele cinci turnuri orizontale din palatul Gomelez, din vârful căruia se vede o panoramă magnifică a Sirrului. Tawaddud alege o scară lungă și spiralată de la odăile ei, care o poartă în jurul zonelor rezidențiale principale ale palatului și suie pe lângă învelișul curbat al Ciobului. Aerul serii și mișcarea îi limpezesc mintea. Hăt dedesubt, Sirrul este o mare de lumini aurii care-i reamintește de

celălalt Sirr, pe care Abu i l-a arătat în athar. Descoperă că-i duce dorul. *Cel puțin din toate astea a ieșit și ceva bun*.

Sumanguru deschide ușa. Poartă pantaloni albi și o cămașă simplă din garderoba pentru oaspeți, care ies în evidență pe pielea lui întunecată; îl fac să arate ca un cablar, cu excepția cicatricelor. O privește plin de curiozitate pe Tawaddud.

– Nu mă așteptam să te văd atât de curând, rostește el. Ai să-mi spui ceva?

Tawaddud pleacă ochii.

– Lord Sumanguru, doream să mă asigur că nu există postefecte după arma barakah sau după expunerea Peceților tale, ca să nu mai amintesc de rănile suferite. Tatăl meu este îngrijorat de starea oaspetelui său.

– Eu nu sunt exagerat de îngrijorat de acest corp, totuși nu pot refuza un gest de ospitalitate. Intră, te rog.

La cererea lui Tawaddud, Sumanguru se așază și-și scoate cămașa. Corpul îi este spân și neted, cu mușchii imposibil de perfecți. Pieptul îi este acoperit de nenumărate răni micuțe, însă majoritatea par să se vindece deja, mai iute decât la orice uman standard. În athar, Pecețile lui sunt încă intacte. Privind mai îndeaproape, ea poate distinge sub pielea lui o rețea de noduri, mașinării complexe pe care atharul nu știe cum să le reprezinte.

– N-am știut că te pricepi la medicină, spune Sumanguru.

– Mă pricep la multe, replică ea și-i atinge gâtul gros; în partea stângă a spatelui are o tăietură profundă, pe care ar trebui s-o poată folosi. Ai aici un fragment de ac pe care ar trebui să-l extrag, ca să evităm infecția cauzată de codul-sălbatic. S-ar putea să usture nițel.

– Durerea este irelevantă. Dă-i drumul.

Tawaddud ia un scalpel din trusa medicală. *Un ucigaș de Dragoni. Asta ești în realitate, Sumanguru din Ramificația Turcoaz?* Apasă pe carnea lui fermă, pregătindu-se să facă incizia. El se încordează sub atingere.

De ce te temeai să zbori?

Tawaddud lasă scalpelul. Nu, Duny. Nu voi juca jocul tău. Nu în felul ăsta.

– Dacă trebuie să o faci, fă-o, spune Sumanguru. Dacă va trebui să mor, mai bine să mă omoare o fată drăguță.

Tawaddud se retrage un pas.

– Lord Sumanguru, eu…

Sumanguru se răsucește. Ține în mână cutiuța pe care i-a dat-o Duny, deschisă. Nestemata minusculă scânteiază înăuntru.

– Frumos, rostește el. Tehnologie zoku. De unde o ai?

O întoarce, cu o expresie de curiozitate în ochi.

Tawaddud are doar o idee foarte vagă despre zoku – o civilizație îndepărtată, cu obiceiuri străvechi, care a purtat cândva un soi de

război cu Sobornostul. Ce legătură ar fi putut avea Duny cu ei?

Se mai retrage un pas și înalță încet scalpelul, cu inima bubuind. *De ce nu pot face nimic ca lumea?*

Sumanguru se scoală în picioare.

– Liniștește-te, spune el. Nu-ți voi face niciun rău. Mai devreme am încercat doar să te sperii. M-am speriat și eu. Știu că știi cine a omorât-o pe Alile.

– Cine ești tu? șuieră Tawaddud.

Sumanguru zâmbește.

– Întrebarea mai bună este cine ești *tu* de fapt, Tawaddud Gomelez. Și cred că nu ești o persoană care ar face rău unui oaspete din casa tatălui tău. El te-a trimis?

– Nu.

Tawaddud își simte fața amorțită. Își umezește buzele, însă nu le poate percepe. Gândurile năvălesc iute spre ea, ca șerpi-himeră în deșert, mușcând. *Dunyazad. Rumzan i-a raportat probabil că noi am găsit qarinul. Și ea știa de unde poate face rost de o armă barakah.*

Scalpelul zăngăne pe podea. Sumanguru expiră lent.

– Așa mai merge, rostește el.

Se privesc unul pe celălalt în tăcere pentru o vreme. Sumanguru se așază și-și reazemă coatele pe genunchi.

– Sora ta a fost, nu-i așa? întreabă el încet.

O senzație de greață crește treptat în stomacul lui Tawaddud.

– Nu eu ar fi trebuit să-ți fiu călăuză, ci ea. De aceea Iuții nu m-au atins.

– Crezi că tatăl tău știe?

Tawaddud clatină din cap.

– El este Cassar Gomelez. După moartea mamei mele, nu i-a mai păsat de nimic altceva decât de Sirr. A lucrat jumătate din viață la Acorduri. Și nu i-ar fi făcut niciodată rău lui lady Alile.

– Pare logic, zice Sumanguru. Pământul a fost de ceva timp un… măr al discordiei între noi și zoku. Noi i-am respins în Războiul Protocolului și am venit aici. Ar fi fost în mod clar în interesul lor să ne restricționeze pe cât posibil accesul la gogolii de aici. De aceea este posibil să se fi folosit de sora ta pentru a scăpa de Alile.

– Și atacul din volieră?

– Bănuiesc că o îngrijora posibilitatea ca un anchetator Sobornost să se apropie prea mult de ea. Acela este și motivul pentru care a dorit ca tu să instalezi o poliță de asigurare.

Aruncă cutiuța spre Tawaddud.

– Fără îndoială, se va fi autodistrus deja. Păcat: aș fi putut încerca să aflu de la care zoku provenea.

Tawaddud închide ochii, strâns.

– Nu mă pot duce la Tata fără dovezi.

– Mai există cineva din Consiliu în care să ai încredere?

Abu. Însă Duny a dorit să fac cunoștință cu el. Ăsta-i ultimul lucru pe care ea mi-l va lua vreodată.

Clatină din cap.

Sumanguru zâmbește.

– În cazul acesta, bănuiesc că eu rămân singura opțiune.

– Cu tot respectul, lord Sumanguru, nu am încredere în tine.

– Și nici n-ar trebui să ai. Dar asta nu înseamnă că nu ne-am putea ajuta reciproc. Dacă îl găsim pe djinnul care a ucis-o pe Alile, poate că reușim să asociem crima cu sora ta.

Zaybak a-ncercat să mă prevină. El ar fi înțeles. Sau cel puțin Zaybakul care a fost Tawaddud ar fi înțeles.

O certitudine înghețată pune stăpânire pe Tawaddud. Își amintește povești vechi, despre pacturi cu diavolul, despre personaje întunecate care le ofereau inocenților orice ar fi dorit, în schimbul sufletului lor. Dintotdeauna ea le considerase doar niște moduri istețe prin care hoții de trupuri își relaxau victimele.

Există însă și alte povești, în care sora pe care n-o iubește nimeni salvează situația până la urmă.

– Se numește Axolotl, spune ea.

– Cel din poveștile pentru copii. Înțeleg. Așadar, cum îl prindem? Cred că am ceva care l-ar ține întemnițat, dar mai întâi trebuie să-l găsim.

Ridică un obiect mic, care seamănă cu un glonț.

Tawaddud își atinge tâmplele. Împletirea lasă întotdeauna o urmă.

– L-am găsit deja, răspunde ea. O parte din el este în mine. Trebuie doar să găsim o cale prin care să vorbim cu partea aceea. Există un loc numit Palatul Poveștilor. Cineva de acolo ne va ajuta. Dar va trebui să mergem în seara asta.

– Cum plănuiești să ne furișăm de aici?

Tawaddud surâde amar.

– Asta-i partea cea mai simplă, lord Sumanguru. Eu sunt *foarte* pricepută să mă furișez de sub ochii tatei. Dar s-ar putea să nu-ți placă.

– Ce vrei să spui?

– Înțeleg că nu ești prea încântat de înălțimi.

17
Mieli și Pământul

Sydän dorea să meargă pe Pământ. La momentul acela, Mieli nu putea înțelege motivul.

Ele abia se întâlniseră, pe când construiau o Lucrare Măreață. Cei care ajungeau la majorat în Koto Hiljainen ieșeau în beznă și modelau gheața cu *väki*, construiau habitate noi sau pur și simplu Lucrări Mărețe de plăcerea de a o face, doar pentru a arăta că se putea clădi ceva valoros din materiile prime de care minților diamantine nu le mai păsa, degete mijlocii uriașe din gheață ridicate spre zeii ipocriți ai Sistemului Interior.

Bunica o trimisese pe Sydän să lucreze cu ea, Sydän cu ochi strălucitori din koto Kirkkaat Kutojat. Programare extremă, spunea ea, o tradiție străveche (ceea ce însemna că obișnuiau s-o facă țărânarii): două minți ce lucrau laolaltă – una modelând și una privind, monitorizând, corectând. La început, lui Mieli i s-a părut o insultă. Apoi însă a descoperit că cealaltă fată era mult mai pricepută decât ea în urmărirea străbunilor aberanți ce evadau pe căile înghețate ca fononi sau configurații de electricitate spectrală, dând peste cap tiparele de creștere, lăsând în urmă țurțuri de forma unor idoli ai fertilității.

La început ele au modelat gheața doar pentru a se obișnui cu ea, au țesut unele din agregările mai mici de bulgări din gheață în castele de jucărie și forme monstruoase. După aceea i-au lăsat chiar pe străbuni să anime unul dintre ele, pe care-l numiseră minotaur, iar când micuța Varpu a venit să le viziteze, au lăsat-o să fie urmărită de monstrul zimțat și cu mișcări lente printr-un labirint realizat de ele, iar fetița țipase de încântare. În cele din urmă însă, începuse să apară Marea Idee a ceea ce doreau ele *cu adevărat* să facă.

I-au spus Lanțul. O sută de sfere din gheață, laborios lucrate, împodobite cu desene strălucitoare, care-ți atrăgeau privirea și te amețeau când pluteai printre ele. Toate legate laolaltă prin fibre

cuantice jupiteriene incasabile și dansând lent în puțul gravitațional al masei de mărimea Lunii, căreia ei îi spuneau Pohja. Structura terțiară pe care o modelaseră după cea a unei proteine găsea minime locale pentru funcția Lagrange a Lanțului, astfel încât se autoplia în forme complexe, creaturi din mituri, flori și fractali.

Era o muncă înceată. Bezna exista mereu imediat dincolo de epiderma epidermelor lor secundare și pereții din gheață ai grădiniței pe care o construise Mieli. Ea o ilumina cu o soletă și o umplea cu plante ce prosperau în imponderabilitate și care-i reaminteau de grădina Bunicii. Sydän spunea că era o slăbiciune și trăia în epiderma ei secundară, un ecosistem minuscul, cu alge și nano respiratorii ce curgeau prin tuburi în jurul corpului ei, cu fața strălucind de independență pătimașă când traversa Lanțul aflat în creștere. Era necesară multă așteptare: așteptau Lanțul să se plieze, așteptau *väki* din gheață să crească și să termine sarcinile pe care i le cântau.

Iar în timp ce așteptau, vorbeau între ele.

– Nu vreau să fiu o fantomă în gheață ca strămbunii, a spus Sydän. Există locuri mai bune. Pe când eram mică, în koto-ul nostru a sosit un ambasador jupiterian. Nu era decât o sămânță, care trebuia plantată. Noi i-am adus hrană și el ne-a oferit vise drept cadouri. Visele acelea arătau locuri în care ești cu adevărat nemuritor sau în care trăiești mai multe vieți în același timp. Nu-mi pasă de spusele bătrânilor. Nu-mi pasă de cunoașterea a cincizeci de nume pentru gheață. Eu vreau să trăiesc. Vreau să văd Sistemul Interior. Vreau să văd orașele de pe cerul lui Venus. Vreau să văd Pământul.

În koto-ul lui Mieli, copiii spuneau povești despre Pământ. Locul arderii, locul durerii, unde *tuonetarii* leagă morții damnați cu funii din vipere și-i biciuiesc cu lanțuri din fier, unde bei ape întunecate și uiți cine ești. Unde a crescut Copacul cel Mare și a fost tăiat. Unde cei din koto-ul ei trăiau până îi lua Ilmatar.

Mieli prefera poveștile despre Seppo, megaconstructorul care a cântat o navă stelară din gheață și a navigat spre altă galaxie pentru a-și găsi iubirea, pe Fiica Păianjenului, sau despre Lemmi, hoțul care a furat una dintre cele douăsprezece vieți ale lui Kuutar, a mâncat-o, a plesnit și a devenit primul dintre Sorii cei Mici. Poveștile despre Pământ îi provocau întotdeauna coșmaruri, vise agitate în care se târa pe malurile unui râu negru, cu corpul turtit de mâna grea a gravitației, cu chipul zgâriindu-se de prundișul aspru, convinsă că *tuonetarii* erau imediat înapoia ei, dar fără puterea de a fugi sau zbura.

– De ce dorești să mergi tocmai *acolo?* a întrebat ea.

Sydän a râs.

– Pun prinsoare că tu crezi toate poveștile, așa-i? Bătrânii le-au născocit. Îmi dau seama că *tu* le iei în serios. La urma urmelor, trebuie să fii mai bună decât toți, în toate, pentru că tu nu ești din Oort. Pentru

că tu ești copila-tribut, care ne-a fost dată spre creștere. Întotdeauna convertiții sunt credincioșii cei mai fervenți.

– Nu am voie să vorbesc despre asta, a zis Mieli.

– Un străbun mi-a dat o carte, una dintre cele cu adevărat vechi, de pe Pământ, a spus Sydän. A fost odată un copil crescut de maimuțe pre-sapiente. El le-a devenit rege. Întotdeauna m-am gândit că așa trebuie să te simți tu, cu toate astea. Mai inteligentă, mai bună, mai puternică… Mai frumoasă.

– Eu nu vreau să fiu regină.

– Nu trebuie să fii nimic din ce nu vrei să fii, a zis Sydän. Și nu trebuie nici să crezi tot ce-ți spun ei.

– Dar de ce Pământul? Ce se află acolo?

– Nu știu. Tu nu vrei să afli? Ce poate fi atât de teribil, încât să-l ascundă în povești de coșmaruri?

– Asta-i erezie, a spus Mieli.

– Nu, a zis Sydän. Erezie este să stai aici cu mine, la o secundă-lumină de toate celelalte suflete vii, să mă devorezi din priviri și să nu faci nimic în privința asta.

A sărutat-o apoi pe Mieli, moliciune caldă și neașteptată sub epiderma secundară, rece și lunecoasă, s-a îndepărtat și a râs înaintea expresiei ei uimite.

– Haide, regina maimuțelor, i-a zis. Lanțul nu se va lega singur!

În cele din urmă, Mieli a urmat-o pe Sydän, dar ele n-au ajuns niciodată pe Pământ.

Ea se întreabă ce ar fi crezut acum Sydän despre ea, în timp ce privește Pământul din carlinga pilotului. Globul albastru este acoperit cu o plasă de păianjen formată din umbre, cuțite negre ascuțite pe fundal alb și azuriu. Liniile negre sunt proiectate de Tigvă, un cadru de arce argintii care se întinde în jurul planetei și creează pe orbite geostaționare o formă ovală cu diametrul de peste o sută de mii de kilometri.

În structura argintie există goluri, astfel încât seamănă cu două mâini scheletice, ce se închid lent în jurul unui glob ocular. Acolo unde se unesc două sau mai multe arce există bucle hexagonale, care strălucesc de lumină și activitate, fluxuri de gândwisp, raioane și oblaste, câteva nave mercenare.

De la unul din poli, sârma subțire a Drumului de Argint se întinde spre Lună, unde mașini Sobornost ronțăie crusta satelitului, transportând materia care să fie transformată într-o cușcă pentru Pământ.

Sfântă Kuutar, gândește Mieli. *Fă-mă să nu mai văd asta*.

Sobornostul o construia încet de aproape douăzeci de ani. De ce ar fi făcut-o, dacă nu pentru a se păzi de ceva rău dinăuntru? Băncile de

date ale navei nu au nicio informație despre scopul Tigvei; speculația uzuală din Sistemul Interior este că hsien-kuele au creat-o ca grilă de senzori, pentru a spori fidelitatea virturilor lor străbune.

– Nu ar trebui să fii aici, îi spune străvechea zeiță a Oortului. Locul acesta este interzis.

– *Nu-s decât un bolovan*, zice ea, refuzând să se roage, refuzând să-i ceară metacortexului să dezactiveze regiunile din creierul ei care clocotesc de teroare religioasă. *Nu-s decât apă, pietre și ruine*.

Ea se gândește la călătorie, la saună, la mâncarea oortiană, la toate eforturile ei de a se pregăti pentru asta. Va trebui să fie Mieli, o mercenară oortiană eretică, venită să-și caute norocul în deșertul codului-sălbatic, în solda familiilor muhtasibe din Sirr. În loc de așa ceva, se simte ca un copil care tocmai s-a trezit dintr-un coșmar și descoperă că este real.

– *În ultima oră*, spune nava, *nemurirea mi-a fost oferită de opt mii de ori. Detest să negociez cu vasilevii. Am reușit să obțin totuși o orbită și o stație de andocare la unul dintre nodurile mercenarilor. Aceștia se autointitulează Compania Ursuleților care Fac Picnic pe Marginea Drumului, dacă poți să crezi așa ceva… Ești bine?*

– N-am crezut că va fi atât de greu, spune Mieli. N-am mai fost de mulți ani în Oort. Am luptat în Războiul Protocolului. Am văzut găuri negre devorând sateliți. Am văzut o Singularitate pe Venus. Slujesc o zeiță care conduce o gubernie. Și totuși, simt că n-ar trebui să fiu aici, ca și cum *tuonetarii* mă vor înhăța dacă vom merge acolo. Inspiră adânc. De ce simt toate astea?

– *Pentru că tu ești tot Mieli*, zice nava, *fiica lui Karhu al koto-ului Hiljainen, iubita lui Sydän, care cunoaște cântecele Oortului. Iar dacă vom face asta bine, așa vei fi mereu.*

Mieli zâmbește.

– Ai dreptate, spune ea. Și cel puțin o să ajung să-i spun lui Sydän că eu am ajuns aici prima.

Perhonen plutește în lungul uneia dintre nervurile Tigvei. Este o bandă nesfârșită de fețe Sobornost, înconjurate de strălucirea prafului constructor, precum cel mai mare curcubeu din lume. Compartimentul de andocare mercenar este gura deschisă a unui vast chip hsien-ku. Mieli retrage aripile navei și plutește înăuntru.

În spimescop apare imaginea agentului de contact al Companiei Ursuleților care Fac Picnic pe Marginea Drumului. Este o creatură rotofeie, care seamănă cu un urs, un ursomorf cu extensii Sobornost vizibile. Țepi de diamant îi ies din spinare și cap ca niște țurțuri. Dar ochii îi sunt foarte umani și albaștri, cu o privire de suspiciune.

– Ce vrei? întreabă el.

– Tu ce crezi? replică Mieli. Vreau să merg în deșertul codului-sălbatic, ca să-i vânez pe morți.

18
Hoțul și Tigva

O întâlnesc pe Hsien-Ku Generația 432, Ramificația Ecuațiilor de Ordinul al V-lea Renașterea Timpurie, într-o cafenea vieneză din anii 1990. Respectându-mi natura și rolul, nu mă ating de prăjitura cu cremă Pădurea Neagră, deși arată delicios. Mă mulțumesc să păstrez expresia încruntată și profesională a sumangurului.

Pe de altă parte, ea își mănâncă propriul *gâteau* cu poftă: o femeie scundă și banală într-o rochie de epocă, cu o umbră de surâs pe chipul rotund, care emite sunete apreciative în timp ce savurează ciocolata. O aștept să termine. Își șterge buzele cu un șervețel.

– Cafea? întreabă după aceea.

– Aș prefera să rămân concentrat asupra problemei curente, îi răspund.

– Perfect. Lord Sumanguru, cu toată sinceritatea, am ezitat să vorbesc cu tine, deoarece vizita aceasta este cumva neregulamentară. Noi nu am primit niciun fel de actualizări ale Planului care ar necesita o trecere în revistă a operațiunii noastre.

Iau o linguriță cu mâinile mele mari și negre și o îndoi puțin. Hsien-kua schițează o grimasă.

– Planul nu poate să țină seama de toți inamicii Marii Misiuni Comune.

Metalul moale se răsucește, modelat, fără îndoială, de mașina fizică a simulării străbunului.

Ridic lingurița.

– Este un virt bun. Ajunge până la nivel cuantic, așa-i?

În ochii hsien-kuei apare brusc panica.

– Noi simplificăm lucrurile oriunde este posibil, răspunde ea grăbit. Nu există elemente cuantice inutile. Toate mințile sunt strict clasice. De câte ori este necesar să efectuăm corecții cuantice, o facem doar în experimentele din secolele al douăzecilea și al douăzeci și unulea, iar atunci ne asigurăm că rulăm clasic toate aspectele cuantice, în mașini

virtuale din sandbox. Te asigur, lord Sumanguru, că aici nu există nicio contaminare.

– M-ai înțeles greșit. Așez pe masă linguriță răsucită. Eu și frații mei vă felicităm. Am găsit întruparea ca fiind… utilă pentru interogarea inamicilor Misiunii.

O expresie vagă de teamă îi licărește în ochi. Este lesne de înțeles de ce am ales deghizarea aceasta data trecută. Principala mea îngrijorare era că chenii îi anunțaseră pe ceilalți că acest cod Fondator specific era compromis… dar asta ar fi afectat iluzia infailibilității Fondatorilor, menținută cu multă grijă.

– Cu certitudine însă, rostește ea, nu te aștepți să găsești așa ceva aici.

– Există temerea că operațiunea voastră s-a apropiat prea mult de carne, că mare parte din ea este asociată materiei.

– N-a fost opțiunea noastră, spune hsien-kua. Felul cum am interpretat noi Misiunea este la fel de valid precum al celorlalți Fondatori… și necesită din partea noastră recuperarea sufletelor pierdute ale Pământului

– Atunci de ce n-ați făcut-o deja?

– Cu ani în urmă a *existat* o tentativă mai energică de scanare și uploadare a biosferei Pământului, dar s-a soldat prin eșec.

– Absurd! De ce ar fi ridicat probleme un asemenea mediu planetar? Mai ales, ținând seama de genul de resurse pe care Planul le-a amplasat aici.

– Din cauza codului-sălbatic, spune hsien-kua stânjenită. După Colaps, acolo s-a întâmplat ceva. Un fel de mini-Singularitate. Nu la scara Erupției, ci mai degrabă o fuzionare a noosferei cu biosfera nativă, care a dat naștere la ceea ce băștinașii numesc cod-sălbatic, un cod complex care se automodifică. El este răspândit în materia Pământului și foarte greu de eliminat. Deși imagerii noștri sunt capabili de reconstruiri parțiale, majoritatea minților-cheie se află în raiurile upload.

– La care voi aveți acces prin intermediul *comerțului*, nu-i așa?

– În linii mari, da, întrucât facem comerț cu băștinașii. Este un proces lent, dar noi suntem arheologi. S-a dovedit mai eficient decât tentativele noastre anterioare.

– Abordarea soft, spun eu. Copyclanul tău face cinste reputației sale.

– Vom găsi o cale de contracarare a efectelor codului-sălbatic. Dacă Planul intenționa să ne asigure mai multe resurse…

– …ați fi găsit altă modalitate de a le irosi. Deja conversația noastră mi-a oferit destule pentru a prezenta problema Primilor. Cu toate acestea, poate că există ceva ce ai putea face pentru a ne ajuta pe amândoi. Înțeleg că deții… arhive detaliate ale trecutului nostru

glorios.

– Așa cum dictează felul cum interpretăm noi Misiunea, obiectivul nostru este de a da viață tuturor celor care au trăit pe Pământ înainte de ridicarea fedorovismului. Necesită un studiu detaliat al materiei și arhivelor istorice, ca arheologie mintală.

– Nu-mi pasă cum interpretați voi Misiunea. Eu vreau acces la virturile străbunilor. Acces complet.

– Sunt convinsă că înțelegi că trebuie să urmez Planul pentru a-ți obține așa ceva. Altfel unde am ajunge?

– Rigoarea cu care respecți legea este admirabilă, dar nu și înțeleaptă.

Îi arunc un surâs sumanguru, un rânjet de tigru.

– Ce vrei să spui?

– Aplecarea asupra erudiției vă poate distrage de la evenimente importante. Pellegrine și vasilevi. Există tensiuni serioase. Îndeajuns de serioase pentru ca noi să le observăm.

Ea își așază propria linguriță pe farfurie cu un clinchet nervos. Își caută probabil prin Bibliotecă momente de mai multă încredere în sine.

– Au existat, de asemenea, unele… nereguli cu Experimentul pe care-l investighez.

– Asta a fost cu secole în urmă în cadrul nostru temporal, protestează ea.

– Crimele săvârșite împotriva Misiunii nu se prescriu niciodată.

– Înțeleg, aprobă ea. Poate că s-ar putea aranja o perioadă limitată de acces.

– Perfect.

Gust prăjitura cu cremă.

– Este excelentă, dar mă silesc să fac o grimasă. Ar fi păcat să arunc la Dragoni o asemenea creație minunată.

Virtul străbun al Tigvei, unde hsien-kuele Sobornostului fac istoria, este un puzzle gigantic, fragmente din trecut lipite laolaltă cu simulări. Hsien-kuele observă și măsoară, caută memoriile gogolilor cumpărați de la negustorii de suflete din Sirr sau furați din Oubliette și rulează ansamble de simulări pentru a găsi istorii care se potrivesc cu observațiile. Valorile medii ale posibilelor succesiuni de evenimente sunt reprezentate, selectate și modificate până se conformează cu ceea ce cred hsien-kuele că ar trebui să fie istoria.

Interfața este copleșitoare la început. Sunt un spectru imaterial într-o lume cvadridimensională. Dețin viziunea unui zeu și un simț nou care-mi permit să mă deplasez înainte și înapoi prin timp. Detest aspectul ei acorporal – eu am nevoie *să ating* obiecte –, dar aici nu există întrupări, ci doar indiferența privirii proceselor care se derulează în creierele gogolilor. Hsien-kuele trișează cât pot: în ciuda acuzațiilor

mele, nu totul este simulat până la nivel molecular sau chiar celular pentru a îngădui echivalență fizică reală.

Ce cred gogolii de aici despre existența lor? Lumi întregi sunt create, șterse și rescrise, doar pentru a se potrivi unei informații istorice nou-descoperite. Doar cei care au existat cu adevărat au dreptul să trăiască. Ceilalți nu sunt decât schițe, șterse atunci când nu mai sunt necesare. Bieți bastarzi.

Pentru a evita atenția, merg până la un colț obscur din Britania secolului al VII-lea – un câmp mocirlos sub perdele de ploaie –, înainte de a o lăsa pe Joséphine să iasă. Ea sparge mașina fizicii cu ușurința exersată a unui Fondator și-și creează un chip din picăturile de ploaie.

– Ei bine, Jean, acum știi planul, spune ea după aceea. Ți l-aș fi spus până la urmă, dar unei părticele din mine îi place când mă scoți din sărite. Întrebarea este: ai curaj să-l execuți de data asta?

– Nu mi-ai spus niciodată care este *motivul* planului. De ce dorește Chen atât de mult să aibă un gogol străvechi al său?

Ea zâmbește.

– Nu dorim toți să fim iarăși copii?

– Mie îmi place să fiu adult. Spune-mi.

Femeia-ploaie râde.

– Vei mai avea nevoie de câteva secole înainte să fii adult.

Îmi spune apoi ce a văzut în virtul lui Matjek Chen, pe o plajă.

– Așadar, inocență, rostesc eu când Joséphine termină.

– Asta trebuie să furi, dar nu în felul cum procedezi de obicei, replică ea.

Înghit în sec. O parte din mine raționează deja: este vorba despre Matjek Chen, mărețul lord monstru al Sistemului, și nu există nimic ce să pot face pe care el să nu-l fi făcut deja de o mie de ori.

Și eu vreau să fiu liber.

– Vorbim sau furăm? întreb eu.

Ea mă sărută pe obraz cu buze umede, apoi dispare în ploaie ca pisica de Cheshire, pleacă să facă rău hsien-kuelor, să preia controlul sistemelor Tigvei.

Îmi privesc reflexia în băltoaca de la picioare. Ea mă privește la rândul ei și ochii îi sunt acuzatori. *Abis. Monștri. Genul ăsta de chestii.*

Sunt însă mai priceput ca hoț decât ca filozof și oricum e prea târziu pentru așa ceva. Trebuie să-l găsesc pe Matjek Chen și trebuie să încep de undeva. Iar unicul lucru pe care mi-l amintesc este înghițitorul de flăcări din Paris.

Chen venise pe malurile Senei ca să-l privească pe înghițitorul de flăcări, iar Jean le Flambeur venise ca să-l privească pe el.

Este seară, în văzduh se simte fiorul pătrunzător al toamnei și

Notre-Dame se ridică de cealaltă parte a fluviului ca un gigantic păianjen din piatră, pitică totuși pe lângă turlele argintii ale lui Cité Nouvelle din cer. Înghițitorul de flăcări este un brazilian bătrân, cu pieptul gol, ai cărui mușchi par mănunchiuri de frânghii. Lumina flăcărilor unei duzini de torțe ce se învârtesc pe o roată de metal joacă pe pielea lui maro-închis. El ia o torță, lasă mult capul pe spate și-și strecoară încet torța printre buze. O pală uriașă de văpaie aidoma răbufnirii unui furnal izbucnește afară, iar obrajii și gâtlejul înghițitorului de flăcări strălucesc ca un felinar.

Chen privește, fascinat, cum bătrânul linge aerul cu limbi licăritoare de roșu și portocaliu. Ochi intenși, păr prematur grizonant, răvășit de vânt. Tatăl fedorovismului ca tânăr bărbat.

Tânărul Jean se află în partea opusă a mulțimii de spectatori și-l privește. El se află aici din partea lui Joséphine Pellegrini. Intru în capul lui. Este un gogol pustiu, o simplă părticică a mulțimii, dar memoriile revin pe măsură ce-i urmăresc mișcările.

Când înghițitorul de flăcări termină spectacolul, mă duc la el.

– Îți place circul, monsieur Chen? îl întreb.

El mă privește pătrunzător.

– Îi prefer pe înghițitorii de flăcări clovnilor, îmi răspunde.

Fac o plecăciune scurtă.

– Îmi place să mă consider mai degrabă un scamator. Dar poate că te pot face să râzi.

El surâde rece.

– Mă îndoiesc.

– Reprezint pe cineva care a devenit interesat de… activitățile tale. O persoană bogată. Are o propunere pentru tine.

– N-a fost amuzant, spune el și se întoarce să plece.

– Știu că tu ai fost înapoia evenimentelor din Porțile Iridescente ale Raiului, zic eu. Nici acelea n-au fost amuzante.

Îmi aruncă o privire atât de rece, încât chiar și peste secole îmi simt măruntaiele transformându-se în gheață. Flutur grăbit din mână.

– Nu te teme, nu intenționez să te dau pe mâna poliției. Așa ceva ar fi o impolitețe profesională. Ascultă-mă. Permite-mi cel puțin să-ți ofer ceva de băut.

– Nu beau, spune el.

– Atunci te poți uita la mine cum beau. Știu locul cel mai potrivit.

Îl duc într-un bar numit Caveau de lângă Palais Royal, la câțiva pași de o străduță îngustă cu ferestre pustii. Coborâm cele câteva trepte ale scării în barul de la demisol și eu comand un mojito barmanului cu țeasta rasă din San Francisco. Chen mă privește. Căutătura lui este intensă și observ cu destul respect cum încearcă să pătrundă prin păienjenișul de agenți pe care l-am țesut în jurul lui.

– Persoana care m-a angajat este curioasă de ce faci asta? spun eu.

El zâmbește șters.

– Pur și simplu nu-mi place cum este lumea. Este prea greu de crezut?

– Înțeleg că nu ți-a plăcut nici Raiul.

Fedoroviștii recuperau minți din tabere software black box și coordonau atacuri de drone faberate, pilotate de la distanță de activiști din toată lumea. Păcat că mințile eliberate au preluat infrastructura Shenzenului și au distrus-o. Viruși de computer vii, înnebuniți de durere, capabili să pătrundă în orice sistem de control automat și să se autocopieze.

– Raiul n-a fost decât un început, spune el.

– Fedorov a intuit că toate astea se vor întâmpla. Următoarea revoluție va fi împotriva morții. Mie nu-mi place moartea. Crezusem că cel puțin în privința asta ne vom înțelege, monsieur le Flambeur.

Arcuiesc sprâncenele. În mod clar, este mai bine informat decât crezusem. Întrucât are de partea lui nenumărați sclavi eliberați, beneficiază desigur de unele avantaje.

– Am destule probleme cu evitarea poliției, ca să nu mai zic de a morții. Nu mă interesează ideologia. Ceea ce fac nu-i decât un joc.

– Pentru mine nu-i un joc.

Dar ce este? Ce anume l-a schimbat? Ce l-a făcut ceea ce este? Perlele Marthei Wayne. Unchiul Ben. Indiferent ce ar fi, nu voi afla răspunsul aici.

Mi-ar plăcea să pot vedea în interiorul echipamentului lui, în șapca primitivă de upload pe care o poartă și care-i sincronizează versiunile în cloud. Însă datele acelea sunt pierdute pentru totdeauna în Colaps. *Haide, tinere Jean, ești capabil de mai multe*.

– Persoana care m-a angajat înțelege asta și de aceea se oferă să te ajute. Echipamente… Bani… Îți stă la dispoziție pentru orice ai avea nevoie.

– Și care este prețul?

Zâmbesc.

– Nemurirea, bineînțeles.

Îmi las sinele din trecut și pe chen să bea și să contemple lumea care va veni. Din păcate, drumul ăsta nu merge nicăieri. Trebuie să existe altceva ce găsisem înainte, ceva care mă convinsese că pe Pământ exista un gogol pierdut al lui Matjek Chen. Materializez în virt un gogol nescris și-i cer barmanului un cocktail „Screwdriver“. Întruparea și alcoolul se simt minunat, dar nu oferă răspunsuri.

O atingere pe mânecă. O mască de lemn mă privește, pictată în culori spălăcite, un monstru care rânjește. Este însă mai puțin amenințătoare când vezi că persoana care o poartă este o fetiță într-o

rochie murdară, acoperită cu pete de funingine, desculță.

Clipesc repede din ochi.

– Ce…

Ea ridică un deget spre gura din lemn.

– Șșș, spune fetița.

Comut din gogolul temporar în vederea 4D. Ea este tot acolo, o prezență inexplicabilă. În patru dimensiuni apare sub forma unui lanț infinit de imagini oglindă, un șarpe. Îmi face semn s-o urmez.

– Te voi ajuta, îmi zice, dacă o să-mi spui o poveste.

– Cine ești?

– O soră. O mamă. O zeiță. O prințesă. O regină. Spune-mi o poveste și te voi duce la ceea ce cauți.

– Ce fel de poveste?

– O poveste adevărată.

Pe Marte mi-am lăsat o pistă de memorie care este declanșată de prezența mea. Poate că asta-i ceva similar. În cazul acesta, este mai bine să mă conformez.

Ochii ei de chihlimbar strălucesc plini de curiozitate îndărătul măștii.

– Este o poveste destul de lungă, zic eu, dar cred că avem timp.

Comand alt cocktail și încep.

– Ca întotdeauna, înainte ca eu și războmintea să tragem unul în altul, eu încerc să discutăm nițel.

– Mulțumesc, spune ea când se termină.

Glasul îi este abia un murmur, vânt suflând prin horn. Apoi lumea se schimbă și rămân singur cu trei fantome.

Un bărbat cu piele întunecată, barbă ferchezuită și costum stă înapoia unui birou și privește un cuplu de tineri. Un bărbat tânăr și chipeș, cu păr blond și des, în blugi și tricou, o femeie asiatică micuță, care nu poate sta locului. Ea atinge întruna antebrațul tânărului.

Bărbatul dinapoia biroului le zâmbește. Don Luis Perenna, Corporația Jannah, reprezentant de vânzări, director. Un antreprenor care a venit cu alt model de afaceri pentru hiperbogați. Bănuiesc că și eu făceam la fel, până am cunoscut-o pe Joséphine.

El îi privește înțelegător.

– Și eu am copii, le spune. Un băiat și o fată. Ei sunt deja în program. Nu vă pot spune cât de liniștit mă simt în fiecare seară. Vechiul coșmar al oricărui părinte. Se spune că după ce ai un copil, toate nopțile sunt pline de temeri. Noi vrem să vă ajutăm să înfruntați frica aceea, să smulgeți colții morții.

– Tot nu sunt foarte convins, spune bărbatul, Bojan Chen, tatăl lui Matjek Chen. Sunt multe aspecte filozofice…

– Înțeleg, bineînțeles, încuviințează Perenna. Există filozofie –

înțelepciune iubitoare – și există *iubire*. În Jannah pe noi ne interesează mai mult aceasta din urmă.

– Am discutat deja despre asta, rostește ferm femeia.

Strânsoarea degetelor ei pe antebrațul lui Bojan se întețește. Senzorii din cameră sunt destul de buni pentru a putea vedea cum i se depliază în minte procesele luării deciziei. Perenna i-a prins în gheare.

– Bine, spune tânărul. Să vedem…

Ecranele prezintă structuri ce seamănă cu buncăre subterane.

– Energia este atât geotermică, cât și de fuziune. Există o caracteristică unică de backup. Locul este secret.

La naiba! Va trebui să recitesc cu mai multă atenție arhivele Jannah.

– Putem garanta securitate absolută. Va supraviețui chiar și impactului unui asteroid. Tactul ceasului intern va fi lent în mod prestabilit, cu sincronizări periodice…

Am avut dreptate. Undeva pe Pământ *există* îngropat un gogol secret al lui Matjek Chen. Aceasta va fi cheia operațiunii. Aceasta și hoții de trupuri. Îi scriu lui Mieli un mesaj codificat și-l expediez prin rețeaua gândwispuri Sobornost.

Virtul încremenește.

– Ce descoperire interesantă, spune Hsien-Ku Ecuații de Ordinul al V-lea. Extraordinar! O adevărată realizare științifică din partea copyclanului tău.

– Ce vrei? rostesc în mârâitul lui Sumanguru.

– Mă asiguram doar că ai găsit ceea ce căutai. Nu mi-am putut imagina așa ceva. Cum ai dat peste ea? Un fragment nou din viețile Chenilor.

– Nu te-aș sfătui să intervii, îi spun.

Cățeaua m-a manipulat.

Ea încuviințează politicos.

– Bineînțeles că nu. Ți-aș cere totuși o favoare.

Am înțeles: va fi un joc al favorurilor. Problema cu planificarea centrală este că sfârșești de fiecare dată pierzând sincronizarea cu ea și există moduri alternative de a face lucrurile. Ar fi trebuit să fi știut. Hsien-kuele se află suficient de departe de gubernia Timpului Adânc, pentru ca să joace rapid și flexibil cu Planul.

– Există o mică problemă ce necesită atenție în tărâmul cărnii Sirr, iar ajutorul tău ar fi foarte apreciat…

19
Tawaddud în Palatul Poveștilor

Cobor ca un păianjen pe Ciobul Gomelez din Sirr, urmat de codul-sălbatic al deșertului. Deșertul seamănă cu un oraș în timpul nopții, plin de linii și configurații vag strălucitoare în care ochiul se pierde. Așa că rămân cu privirea concentrată pe Tawaddud Gomelez, care coboară la câțiva metri deasupra mea, cu corpul suplu acoperit complet de veșminte negre Pecetluite, găsind cu iscusință prize pentru mâini și picioare. Bănuiesc că înveți câte ceva când crești într-un oraș vertical.

Îmi place panorama și ăsta-i cam singurul lucru bun în privința acestei părți din misiune. Cât despre înălțimi, nu poate fi mult mai rău decât atât. Pe partea dinspre deșert, Ciobul este o suprafață netedă și perfect verticală; doar ocazionalele crăpături din cerebromateria veche și moartă oferă prize. Abia mă agăț de ea cu ghimpii micuți din palme și tălpile desculțe, îmbrățișând-o ca un amant, străduindu-mă să ignor sutele de metri de hău de sub noi.

Pe hârtie, planul nu suna deloc rău: evitarea gărzilor Pocăite ale lui Cassar Gomelez, prin coborârea pe exteriorul Zidului, acolo unde djinnilor nu le place să meargă, purtând echipament mutalibun care să ne protejeze de vântul codului-sălbatic. În realitate este mult mai greu. În ciuda țesăturii groase, în câmpul meu vizual au apărut deja scântei micuțe ce arată cod-sălbatic care se străduiește să mi se infiltreze în creier.

– Ar fi trebuit să fi furat un nenorocit de covor zburător, mormăi eu pentru a patra oară.

Însă Tawaddud nici n-a vrut să audă de așa ceva, pentru că ne-ar fi dat de gol imediat.

Scosese însă o fiertură de la femeia-păianjen din Banu Sasan, pe care mă silise s-o beau – un fluid amar, verzui și lipicios, care introdusese naniți necunoscuți și funcționali în corpul meu compilat de Sobornost. Nu înțeleg *cu adevărat* tehnologia Sirr, dacă îi poți spune

așa: crearea de forme geometrice și cuvinte care determină stări mentale ce activează în athar – denumirea lor pentru spimescop – comenzi străvechi și ascunse care realizează prin inginerie inversă interfața creier-computer a vechii nanotehnologii. Mai există apoi Numele Secrete, ce par să pătrundă încă și mai profund și care au o legătură cu codul-sălbatic.

– *Ce dracu' faci, Jean?*

Glasul lui *Perhonen*, care-mi răsună în minte, aproape că mă face să scap priza. Pentru o clipă mă legăn deasupra abisului ținându-mă doar într-o mână. Coarda care mă leagă de Tawaddud se întinde la maximum. Ea privește în jos, dar îi semnalez că totul este în regulă.

– Mai încet, fir-ar a naibii, îi spun navei. Unde-ai fost?

– *A durat ceva până când pellegrina mi-a obținut acces la sistemele de comunicații ale Tigvei.*

– Bun, deci ea a fost ocupată. Dar Mieli?

– *Și-a consolidat ferm identitatea de mercenară.*

– Perfect. Nu suntem singurii porniți după jannah, dar cel puțin deocamdată planul a funcționat. Simt că cineva o să angajeze în curând *o mulțime* de mercenari. Dacă ea se va putea alătura grupului potrivit, vom fi în stare să acționăm.

– *Și… chestia cealaltă?*

– De aceea joc rolul unui păianjen acum.

– *Jean, știi că nu-mi place asta. Iar acum îi faci sărmanei fete promisiuni pe care nu le poți respecta.*

– Eu îmi respect întotdeauna promisiunile, o știi prea bine…

– *Nu te duce acolo.*

– Nu-i momentul cel mai potrivit să ne pierdem curajul. Am avut o înțelegere, mai ții minte?

– *Atât timp cât îți respecți partea din învoială. Apropo, pellegrina spune că și în Tigvă se înregistrează multe activități neobișnuite. Hsien-kuele se pregătesc să întreprindă ceva, iar așa ceva este greu de făcut în mod discret. S-ar putea să fiu nevoită să…*

Brusc, glasul navei dispare. Înjur în barbă. Însă acum am ajuns prea departe ca să mai dăm înapoi. Îi semnalez din nou lui Tawaddud. Până jos mai sunt două sute de metri. Corpul îmi este asaltat de dureri și crampe, de parcă aș avea gripă. Când l-am materializat din sistemele Tigvei, n-am putut să includ niciuna dintre extensiile serioase din corpul Sobornost primit de la pellegrină, care continuă să fie în stază la bordul lui *Perhonen*. Iar codul-sălbatic îmi afectează serios măruntaiele. Sper că pot supraviețui atât cât va fi necesar să termin treaba.

Apoi va trebui ca ruta mea de evadare să funcționeze.

Tawaddud smucește de coardă. Sub noi se află ceva ce seamănă cu o galerie de observare, neluminată.

Instrumentul meu cuantic sfârâie și moare, schimbându-și forma în

timp ce tai prin sticla ei Pecetluită. Înjur și-l arunc cu un țipăt scurt. Dispare în bezna de dedesubt, răsucindu-se și sfârâind ca un artificiu în timp ce cade.

– Încearcă asta, zice Tawaddud și-mi înmânează o sculă de modă veche: un diamant atașat de un compas din metal.

Diamantele nu au nicio valoare în Sirr: copiii ies și le adună din locurile unde s-au prăbușit navele Sobornost în timpul Răcnetului Urgiei. Simt o oarecare plăcere să folosesc ceva ce o mie de gogoli au utilizat probabil ca instrument ascuțit pentru pătrunderea prin efracție. După câteva clipe de muncă, înlătur cu grijă un disc de sticlă și ne strecurăm înăuntru.

Este un palat aflat în construcție, pustiu și tăcut. Tawaddud pornește înainte, până ajunge la o platformă care se extinde deasupra altui hău care coboară în fundul Ciobului: o groapă căscată și ticsită de sârme djinne.

– Cum o s-ajungem jos? întreb eu.

Tawaddud mă privește cu seriozitate.

– Ai încredere în mine, lord Sumanguru?

Ochii ei sunt negri și frumoși în noapte. A trecut prin multe. Ca și mine, a evadat dintr-o închisoare și a sfârșit în alta. Urmărește ceva care-i va scăpa mereu. Vrea să facă ceea ce se cuvine.

Nava are dreptate. O voi abandona.

– *Fă ce faci tu cel mai bine.*

Așa că încuviințez încet din cap și zâmbesc.

– Atunci dă-mi mâna.

Îmi strânge degetele cu o forță neașteptată. După aceea pășește în abis, trăgându-mă cu ea.

Urlu și încerc să mă prind de ceva, dar este prea târziu. Cădem accelerat prin întuneric. O aud pe Tawaddud râzând. Brusc, în jurul nostru apare o pâlpâire chihlimbarie și căderea devine o coborâre lină.

– Plasa îngerilor, icnesc eu.

Tawaddud plutește lângă mine și flutură din brațe.

– Da! râde ea. Numai Ciobul Ugarte mai are una complet funcțională. Acolo trăiesc cei mai bogați negustori de gogoli. Aici însă trebuie să știi unde să te uiți.

Închid ochii pe când cădem, purtați de străvechii îngeri păzitori ai Sirrului-din-Cer, și-i țin închiși până ajungem jos.

După coborâre, ei iau ultimul tren până la baza Ciobului Uzeda.

Tawaddud stă vizavi de Sumanguru și se ține de un mâner de deasupra capului. Luminile orașului sclipesc în ochelarii lui athar, reflexii ce dansează în ritmul roților pe șine. Și-a ales unii rotunzi, albaștri, asortați la culorile echipamentului mutalibun.

– Mă dor ochii de la spimescopul ăsta stricat al tău, zice el, dar cred

că suntem urmăriți.

Tawaddud se uită pe lângă el și blestemă în șoaptă. Trei djinni sunt pe urmele lor, șerpi colorați alcătuiți din poligoane, care se învolburează printre pasagerii din vagon, mișcându-se mai iute decât o poate face un om, deplasându-se pe sârmele djinn de deasupra trenului. Lipsiți de forme-gând, ei vor vedea relativ puțin în lumea fizică, așa că este necesară o deghizare în athar.

Tawaddud alege un cuplu din tren, o femeie zveltă care gesticulează animat spre partenerul ei, vorbind despre un nou șip djinn pentru servitorul lor. În șoaptă, ea rostește Numele Secret al lui Al-Musawwir, Croitorul Formelor, duplicând în athar propria ei formă și pe a lui Sumanguru, suprapunându-le peste cuplu. Apoi așteaptă și, desigur, când cuplul coboară la următoarea stație, doi djinni îi urmează, lăsându-l pe al treilea să zăbovească în vagon. După câteva clipe dispare și el.

–Super, zice Sumanguru.

Ciobul Uzeda, singurul fragment din Sirr care n-a fost complet populat, este acoperit de schele și folii de plastic, un semn al proiectelor de construcție aflate în desfășurare pentru a repara pagubele cauzate cu doi ani în urmă de o infecție majoră de cod-sălbatic. Tawaddud își reamintește structurile uriașe ce se materializaseră brusc, un cod-sălbatic adus din deșert de un tren cu suflete contaminat, un copac de safir care suia pe ciob. Creștea atât de repede, încât îl puteai practic vedea, înconjurat de o volbură de djinni sălbatici în athar.

Pe măsură ce se apropie de scheletul întunecat de la orizont, inima ei bate mai iute. *Duny. Duny. Fac ceea ce trebuie. Tata trebuie să afle adevărul*. Se gândește la nopțile lungi de vinovăție, la senzația că ceva era greșit. *Poate că a fost ea de la bun început. Dorea să mă simt neînsemnată, ca să nu-i stau în cale.*

Strânge în palmă glonțul-minte Sobornost pe care-l ține în buzunar. *Va emula partea din creierul tău în care va intra fragmentul*, i-a spus Sumanguru. *Este ca un șip djinn, atât doar că el nu poate ieși*. Un lucru foarte micuț, metal rece, de mărimea vârfului degetului ei.

Încearcă să se gândească la glasul calm al lui Kafur, la felul cum a luat-o el din Cetatea Morților. *El mă va ajuta. Totul va fi bine*. Kafur a învățat-o că totul se vindecă.

Aici există diferențe mari de nivel, coborâri bruște sub șinele de tren supraterane și puțuri care se cască pe verticală, suind spre Ciob. Coboară apoi ochii către Marea Gară de Nord, de unde a pornit infecția. Sălile și arcadele lungi și scunde încă poartă semnele bătăliei pe care muhtasibii și Pocăiții au purtat-o pentru a restricționa infecția, nervuri de metal și sticlă brăzdate de cicatrice.

Chiar dacă durează o vreme până vor dispărea cicatricele.

Ei coboară la ultima stație, înghesuindu-se pe lângă cablari și muncitori care revin din schimburi de noapte de la situri. Tawaddud coboară pe o scară în spirală spre nivelurile inferioare. Nu se vede niciun semn de Pocăiți, iar atharul de aici este atât de rarefiat și defect, încât djinnilor le-ar fi greu oricum să-i urmărească. Probabil că Duny clocotește pe undeva de furie.

În arcade există semne strălucitoare ce apar când ei intră în rămășițele Gării de Nord. Este greu să se facă auziți din cauza zăngănitului trenurilor de deasupra. Peste tot se simte iz de ozon și aerul pare dens. Brusc, în fața lor se deschide ca pupila unui ochi gigantic un tunel vechi pentru trenurile cu suflete.

Înăuntru terenul este neregulat și Tawaddud aproape că se taie în șina din diamant. În depărtare se aud huruituri și mormăituri. Printre Banu Sasan umblă vorba că aici codul-sălbatic n-a fost complet înfrânt, că progeniturile sale continuă să trăiască în ruine.

– Când ai menționat „palate", zice Sumanguru, nu mă gândisem tocmai la așa ceva.

– Șșș, zice Tawaddud.

Înaintea lor strălucește un semn pe perete, un cerc simplu cu două puncte în dreptul ochilor. Un chip. Tawaddud rostește Numele pe care l-a învățat de la Kafur, cu mult timp în urmă, și o ușă se deschide, dezvăluind un coridor lung, vag iluminat în roșu, care răsună de muzică și șoapte îndepărtate.

Tawaddud îi întinde lui Sumanguru o mască albă și-și pune ea însăși alta pe față.

– Bun-venit în Palatul Poveștilor.

Palatul se schimbase, așa cum face mereu. Este un labirint de pasaje slab luminate, care se deschid pe neașteptate în săli, când ocolești un colț.

O sală are pereți albi uriași pe care dansează umbre, chiar dacă nu se vede nicio sursă aparentă de lumină, pete de cerneală cu păr țepos și membre lungi, care fug când Tawaddud încearcă să le atingă. Altă sală gigantică este brăzdată din toate părțile de sârme de cupru și zumzăie de electricitate statică, astfel încât Tawaddud se simte apăsată ca înaintea unei furtuni cu tunete și fulgere, iar tot părul de pe cap i se zbârlește și pârâie. O galerie are pereții din catifea neagră și pe plafon ard mii de lumânări răsturnate, care urmează gesturile unui bărbat îmbrăcat în costum negru, mănuși albe și tutu de balerină, un dans lent de lumină și flăcări. Atharul abundă în djinni care țes iluzii.

O femeie delicată cu păr negru, tuns băiețește, cu o mască roșie, nu albă, se apropie de ei și face o plecăciune scurtă.

– Se pare că n-ai mai fost niciodată în Palat, se adresează ea lui

Sumanguru. Cu ce te putem servi? Care-i preferința ta? Corpuri pentru djinni, povești pentru carne.

Îl privește pe gogolul Sobornost din creștet până în tălpi, ținând o mână în șold și atingându-și buzele cu un deget al celeilalte mâini.

– Lordului Umeri-largi s-ar putea să-i placă cinemaul sau poveștile cu detectivi. Cât despre tine…

Clipește scurt.

– Tawaddud?

– Emina, surâde Tawaddud dinapoia măștii, am venit să-l văd pe Kafur.

Emina o apucă de mână și o trage printr-o perdea din catifea, într-o odăiță cu pereți goi.

– Da' știu că ai ceva tupeu să vii aici, cățea afurisită! șuieră ea.

– Emina, eu…

– Când Pocăiții au venit după tine, noi a trebuit să fugim și să ne ascundem. Eu m-am dus în Cetatea Morților. Am fost ghul pentru o vreme. Știi ce-nseamnă asta? Bineînțeles că nu știi, domnișorică Tawaddud care a venit să se joace de-a sclava întrupată, până când distracția s-a terminat și a sosit momentul să se întoarcă la tăticul ei.

Ridică brațele cu un gest de dezgust.

– Și el cine-i? O jucărie nouă? Miroase a Sobornost. Avem masruri aici, știi bine. Totuși, de ce ți-ar păsa ție, când acum locuiești în palatul tău?

– N-a fost chiar așa. Ascultă-mă, te rog.

Emina inspiră adânc, cu un suspin.

– Ba chiar așa a fost. Fată prostuță. Pleacă acum. Valea!

Își șterge ochii și arată spre coridor.

– Emine, te rog. Am nevoie de ajutorul lui Kafur. Îl caut pe Axolotl. Am sobori, pot plăti…

Emina o privește pieziș.

– Așa deci. Axolotl. În sfârșit! Te-ai săturat de lorzii mutalibuni cu bărbățiile vlăguite, așa-i?

Încrucișează brațele peste piept.

– Ia spune, ce-i ăsta: alt joc de prefăcătorie sau ceva mai mult?

Lacrimi podidesc ochii lui Tawaddud.

– Este ceva mai mult, șoptește ea.

Își șterge ochii cu mâneca.

Emina o privește o clipă. După aceea, o îmbrățișează.

– Gata, Tawa, gata, e-n regulă. Arăți groaznic. Nu-nrăutăți și mai mult situația. Mătușa Emina va aranja totul. Te va duce la Kafur și, dacă prostul ăla nu te va ajuta, va răspunde înaintea mea.

O bate ușor pe Tawaddud pe spinare.

– Axolotl a fost pe aici, dar nu recent. Se spune că s-ar fi alăturat masrurilor, că atacă trenuri cu suflete, că luptă împotriva

Sobornostului.

Îl privește încruntată pe Sumanguru.

– Ar trebui să fii atentă cu cine te-nsoțești.

– Emina, eu… îmi pare rău de tot pentru ce s-a-ntâmplat. N-am vrut să pricinuiesc necazuri nimănui. Locul ăsta a fost bun pentru mine. Te rog, spune-le lui Zuweyla și Marjana, și Ghanim, și tuturor că…

Ochii Eminei fulgeră.

– Nu-ți face griji în privința asta. Aveai nevoie de o bătăiță la fund, asta-i tot. Toți dorim povestea prințului djinn, iar dacă tu l-ai găsit pe al tău, cu atât mai bine. Haide acum să mergem și să-l căutăm pe Kafur.

Se încruntă.

– S-a cam schimbat de când l-ai văzut ultima dată.

Kafur îi primește într-un spațiu cavernos, stând așezat turcește pe podea, sub arcada unei căi ferate – probabil că aici se află undeva sub Gară. Kafur poartă o robă familiară, cu mâneci lungi și glugă, dar este mai gârbovit și deformat decât și-l reamintea Tawaddud. Chipul îi este ascuns îndărătul unei măști roșii. Este flancat de două forme-gând djinn, una cu piele cu solzi de șarpe scânteietori, argintii, cealaltă – o sculptură zveltă din gheață.

Am lipsit mult timp, își spune Tawaddud.

– Apropie-te, rostește Kafur.

Glasul i s-a schimbat, este mai ascuțit, în tremolo, amestecat cu sunetul clopotelor, câtuși de puțin omenesc.

– N-am crezut că te voi mai revedea vreodată. Ce buclă a sinelui frumoasă! Apropie-te.

Înaintea lui Kafur sunt perne dispuse în semicerc. Tawaddud îngenunchează pe una dintre ele.

– Maestre, spune ea, am venit să cer o favoare.

– O favoare? Tawaddud, care acum trăiește în lumea palatelor, a înalților lorzi muhtasibi și a puternicului Sobornost, se întoarce în lumea poveștilor și secretelor, iar primul lucru pe care i-l cere lui Kafur este o favoare? Nu ai un sărut pentru mine, în amintirea vremurilor de odinioară?

Kafur își dă gluga pe spate și-și îndepărtează masca.

– Codul-sălbatic n-a fost blând cu mine. Nimeni nu scapă de Nimicitoarea Plăcerilor.

Chipul lui este o ciudățenie puhavă ca o aglomerare de ciuperci, purpurie și albastră, cu fisuri ce i se cască în obraji, din care supurează fluide albicioase. Creaturi minuscule se mișcă și ciripesc în găvanele goale ale ochilor: insecte himeră cu carapace iridescente, care ies și intră iuți prin crevase și se târăsc peste ruina feței lui Kafur. El atinge cu o mânecă brodată rana neagră unde îi fuseseră cândva buzele.

Tawaddud simte că i se întoarce stomacul pe dos.

– Așadar, ce spui? Dacă vrei, poți să-nchizi ochii.

Sumanguru se scoală și ridică un pumn.

– Poate că-ți voi da *eu* un sărut, mârâie el.

Tawaddud își pune o mână pe brațul lui.

– Este palatul lui, rostește ea calm. Îi voi plăti prețul cerut.

– Nu pot s-accept asta.

– Aș fi crezut că nu-ți pasă prea mult de cele ce face carnea cu carnea.

– Asta-i altceva, zice Sumanguru, privindu-l fix pe Kafur.

– Știu ce fac, spune Tawaddud și rostește Numele Secret al lui Al-Jabbar cel Irezistibil.

Este posibil să te împletești cu forța, mai ales cu un djinn. Este unul dintre lucrurile interzise, însă ea este prea furioasă pentru a se gândi la consecințe. Leagă bucla sinelui djinnului femeie-șarpe în propria buclă de sine, utilizând Numele. Apoi îl sărută pe Kafur, ca femeie djinn, cu limba transformată în fogleți, foc și venin, aspirând aerul din plămânii lui până îl lasă horcăind și icnind.

Când se retrage și-și șterge propriile buze cu dosul palmei, formagând djinn emite un răcnet furios și se evaporă în văzduh. Împletirea forțată aduce o durere de cap îngrozitoare, dar ea încleștează dinții.

– Trebuie neapărat să-ți mai antrenezi rezistența, îi spune lui Kafur, dacă vrei să faci schimb de sărutări în loc de povești.

Kafur o privește pentru o clipă, apoi izbucnește în râs, un sunet ascuțit, ca de greier.

– Un sărut pentru care merită să mori, de acord!

Își pune masca înapoi pe chip.

– Și acum, draga mea Tawaddud, ce vrei tu de la bătrânul Kafur?

Tawaddud înghite un nod.

– M-ai învățat că împletirea lasă întotdeauna o urmă. Vreau să contactez un djinn, pe Zaybak, cunoscut, de asemenea, ca Axolotl, în a cărui criptă m-ai găsit. Vreau să-l găsesc în mintea mea. Dacă te-am slujit bine, te rog, ajută-mă să fac asta.

– M-ai slujit într-adevăr bine.

Mâinile lui Kafur se mișcă sinuos și iute înăuntrul mânecilor lui lungi.

– În același timp însă i-ai adus pe Pocăiți în casa mea. Ceea ce-mi ceri nu-i puțin lucru. Vrei să refac ce a fost desfăcut. Vrei să arunc un năvod în athar pentru a-l prinde pe tatăl hoților de trupuri și să ți-l aduc ca pe un gogol din deșert într-un șip. Tu ce-mi vei da în schimb?

– Tatăl meu va…

– Ah! Tatăl tău. Un bărbat bogat, un bărbat puternic, cu mulți gogoli, multe palate, mulți prieteni. Însă aici, pentru noi, moneda

uzuală a Sirrului-din-zi nu are valoare. O știi prea bine: monedele noastre sunt Numele și poveștile. Îi poți oferi lui Kafur vreuna dintre ele, Tawaddud din Casa Gomelez, care a învățat de la el tot ce știe? Îmi poți spune un Nume pe care să nu-l cunosc? Sau îmi poți spune o poveste pe care să n-o mai fi auzit până acum, așa cum cer întotdeauna Aunii?

Ea se gândește la Numele pe care i l-a spus qarinul și Numele acela i se ridică pe buze. Apoi însă Sumanguru rostește:

– Ce zici despre o poveste din stele?

– Interesant, zice Kafur. Ar fi cu adevărat o bijuterie rară.

Sumanguru își scoate ochelarii athar.

– Aceasta este o poveste pe care am auzit-o de la o navă spațială, dar jur că-i adevărată, spune el. Odată ca niciodată au fost două fete pe nume Mieli și Sydän, care au plecat spre un oraș zburător de pe Venus, ca să poată trăi de-a pururi.

20
Povestea lui Mieli și Sydän

Mieli își lipește fața de carcasa invizibilă a orașului zburător și-și privește iubita care dansează pe cer.

Zeișorii venusieni sunt forme dezbrăcate, cu piei cretoase pe fundalul norilor de acid sulfuric, iar Sydän este minusculă lângă ei cu aripile împrumutate. Mieli se uită cum zeișorii tabără asupra ei și o urmăresc, o silesc într-un picaj spiralat și știe că ea râde, sălbatic și sonor, distrându-se de minune.

– Haide, Mieli! strigă ea. Fac pariu că nu mă poți prinde!

Ar dura numai o clipită ca să fie alături de ea, să-i îngăduie orașului să-i dea o epidermă secundară și suficientă putere pentru ca aripile ei să supraviețuiască vântului venusian, totuși Mieli o lasă pe Sydän să se bucure singură de toate. În plus, ea continuă să se simtă *îngreunată*, legată de pământ, în ciuda fogleților utilitari din Amtor City, care-i susțin corpul precum o mână spectrală și blândă. Deocamdată nu vrea să zboare. Sau cel puțin așa-și spune.

O apucă vertijul când privește peisajul aspru de bazalt de dedesubt, cu straniile lui fisuri, făgașe și vulcani în formă de căpușe, gândindu-se la vânturile ce urlă afară cu viteze de cinci sute de kilometri pe oră, la căldura pârjolitoare de sub plafonul de nori mânioși, care fac ca întreaga planetă să semene cu o vastă oală sub presiune. Lui Mieli nu-i sunt străine ambienturile letale, deoarece și-a petrecut majoritatea vieții în costume de vid, însă Omul Întunecat al spațiului cosmic nu este furios pe tine, ci doar indiferent. Venus este personal, iar Mieli nu este pregătită să întâlnească planeta… nu încă.

– *Termină cu strâmbăturile*, rostește *Perhonen* în mintea ei. *Ieși. Zboară. Joacă-te. Am parcurs cale lungă până aici. Să ne bucurăm.*

În glasul navei se simte iritare.

– Liniște, zice Mieli. Vreau să privesc zorii.

În Amtor City, zorii durează o eternitate; ochiul soarelui portocaliu și roșu pictează norii groși, lăptoși, în culori pe care ea nu le-a văzut

niciodată în Oort, pe tărâmul gheții și zăpezii murdare. Orașul călărește vânturile fierbinți de la terminator, întrecându-se în cursă cu lumina zilei: o bulă de piatră cuantică și diamant, care are la interior un oraș cu turnuri de basm – peste tot turle înalte de tensegritate și fuioare răsucite din vată de zahăr. O civilizație care dansează pe respirația lui Venus, la cincizeci de kilometri deasupra suprafeței.

Bulele de observație din perimetrul orașului asigură o vedere perfectă și Mieli este mulțumită să stea acolo și să privească, bucurându-se de una singură. Solitudinea este o senzație ciudată după călătorie, după atâta timp petrecut laolaltă în carcasa subțire a navei-păianjen, la ore-lumină de centura Kuiper, făcând surf luni de zile pe varietatea topologică a Magistralei.

Dar poate că nu-i suficient să privească zorii. Poate că ar trebui să plece…

– Hei, fată din Oort! Nu vrei o piersică?

Glasul o face să tresară. Este un băiat, pe bancheta de alături, de vreo șaisprezece ani, cu piele neagră ce pare arămie în lumina zorilor venusieni. Poartă haine din cărțile de povești: blugi și tricou, largi pe corpul lui slăbănog. Părul îi este rar și sur, dar ochii îi sunt tineri și albaștri, sfredelitori. Stă cu genunchii ridicați, cu mâinile încrucișate la ceafă, lăsat pe spate. Alături are un rucsac.

– De unde știi că vin din Oort? întreabă Mieli.

– Ah, păi, îți dai seama după cum arăți.

Tânărul își freacă bărbia.

– Ca și cum planeta ar fi prea mare pentru tine. Vrei o piersică?

Scotocește în rucsac, scoate un glob auriu și i-l aruncă. Ea aproape că nu izbutește să-l prindă, neobișnuită cu arcele parabolice rapide din gravitație. Se îmbujorează la față.

– Nu-i prea mare, zice Mieli, dar nu-s obișnuită cu gravitația asta.

Pornește spre banchetă, perfect conștientă de legănatul ei; simte întruna că-i gata să cadă dintr-o clipă în alta prin podea și pășește cu grijă, ca și cum aceasta ar fi făcută din sticlă subțire. Băiatul împinge rucsacul într-o parte și ea se așază lângă el, recunoscătoare.

– Atunci de ce nu ești acolo, afară, zburând în văzduh? Așa ți-ar fi mai ușor.

Mieli mușcă din piersică. Este dulce și moale, ușor amăruie, ca aerul venusian.

– Tu de ce nu zbori? replică ea.

– Păi, zice băiatul, în primul rând pentru că tu ești aici. Fata cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată, complet singură în orașul zeilor. Își mușcă ușor buza. Sau poate pentru că nu-mi place zborul.

Mieli stă pe banchetă lângă băiat și termină de mâncat piersica, în tăcere. Ține sâmburele fructului în gură. Suprafața lui este aspră și-și imaginează că așa s-ar simți și *venera firma* de dedesubt, dacă ar putea

s-o atingă cu limba. Bazalt neregulat, aer lipicios, aproape lichid și acid amar.

– Acolo, afară, este… femeia mea, spune ea.

Se simte bine să vorbească cu cineva care nu-i nici Sydän, nici *Perhonen*.

– Noi două am sosit aici ieri. Totul mi se pare foarte ciudat. Ei îi place. Mie nu.

– Nici măcar nu mă gândisem că oortienii vin atât de departe, până în Sistemul Interior. Sigur că da, nu mă plâng…

Pentru o clipă, ea dorește să-și spună povestea cuiva. *Ne-am întâlnit pe când construiam chestii uriașe și ne-am îndrăgostit. Am luptat într-un război, triburi împotriva triburilor. Toți ne-au crezut moarte. De aceea Sydän a hotărât să pretindem că suntem moarte.*

Însă privirea din ochii băiatului este prea intensă.

– Este o poveste lungă, spune Mieli cu glas tare. De unde ai știut că nu eram una dintre *ei*?

Arată către formele cu aripi albe din nori, acum aproape invizibile în depărtare.

– Din cauza piersicii, răspunde băiatul. Ei nu mănâncă. Oricum, nu așa cum ai făcut tu.

Surâde larg.

– Este aproape simbolic. Paris i-a dăruit fructul celei mai frumoase zeițe.

– *Complimentează bine*, spune *Perhonen*. *Aproape chiar mai bine decât Sydän*.

– Ai fost de acord că nu sunt o zeiță, îi atrage Mieli atenția.

– Ești acceptabilă. Până o găsesc pe cea adevărată.

– N-a sunat ca un compliment.

– Scuze, spune băiatul. Am vorbit literal. Mă aflu aici pentru seism. Pentru prăbușirea orașului. Pentru apariția zeilor Sobornostului.

– *Despre ce vorbește?* îi șoptește Mieli lui *Perhonen*.

– *Habar n-am*, răspunde nava.

Băiatul îi zărește confuzia.

– Știi ce este un seism Bekenstein? întreabă el.

– Nu. Dar poate că ar trebui să aflu.

– Este ceva ce se întâmplă cu toate Orașele-vânt. De aceea vin toți aici. Pelerini și postumani, monștri și zeișori, din Centură și Oubliette, ba chiar și zoku, de la Jupiter și Saturn. Ei sosesc aici pentru a fi luați de Sobornost, pentru a se dărui Marii Misiuni Comune. Orașul se prăbușește. Mașinile Sobornost îl iau și-l colapsează la scară Planck. Apare o singularitate. Densitatea informației depășește cu mult scara Bekenstein. Obții o gaură neagră atât de mică, încât nu-i stabilă, așa că explodează, dedesubtul crustei. Este un spectacol de lumini fantastic. Și se va petrece aici, în curând.

În ochii băiatului apare o privire melancolică.

– Zeița va veni după cutremur, pentru a-și strânge copiii, pentru a absorbi radiațiile Hawking. Eu mă aflu aici ca s-o întâlnesc. Și ca să-i dau o piersică de nemurire.

Mieli se ridică. Continuă să-și simtă corpul atât de greu, încât pare învelit în plumb, dar nu-i pasă.

– Ea nu mi-a spus asta, rostește apoi încet.

– *Ea nu mi-a spus asta!* urlă spre *Perhonen*. *Nici tu nu mi-ai spus!*

– *N-am vrut să intervin*, protestează nava. *Am crezut că-ți va spune ea.*

– Mulțumesc, rostește Mieli încet către băiat. Sper să-ți găsești zeița.

– O s-o găsesc cu siguranță, încuviințează el.

Însă Mieli deja aleargă, spre marginea orașului, spre nori și spre căderea de cincizeci de kilometri.

Deschide brațele, desface aripile și sare.

Sydän transformă totul într-o urmărire, așa cum obișnuiau ele să facă în Lanțul din Oort. Întotdeauna se sfârșește la fel și Mieli nu mai este furioasă până când Sydän îi îngăduie s-o prindă.

Ele fac dragoste pentru prima dată pe Venus într-o bulă cuantică deasupra Craterului Cleopatra, pe versanții lui Maxwell Montes, și termină istovite, scăldându-se în lumina de culoarea mierii a norilor, încolăcite una în jurul celeilalte. Mieli urmărește cu vârfurile degetelor liniile argintii ale cicatricelor unde fuseseră aripile lui Sydän. Cealaltă se înfioară de plăcere, apoi se foiește ușor în brațele ei.

– Uite, spune Sydän arătând în sus, de aici se poate vedea o gubernie.

Așa este: un luceafăr de seară strălucitor. Un ochi diamantin pe boltă, una dintre locuințele zeilor Sobornost: o sferă artificială de dimensiunea vechiului Pământ, construită din carbon extras din soare, care poartă gânduri mai mari decât suma omenirii.

– Nu te emoționează? urmează Sydän. Cât de departe am venit noi?

Mieli simte doar un fior. Îi atinge obrazul.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Mi-e frică de locul ăsta, răspunde Mieli. Nu trebuia să fi venit aici. Făurarii solari ne-au povestit despre polisurile jupiteriene și despre planeta roșie unde ei beau vin și ascultă muzică veche de pe Pământ. De ce am venit noi aici?

Sydän se întoarce cu spatele și-și strânge genunchii la piept. Își ia lănțișorul cu nestemate – făurit după prima lor Lucrare Măreață – și începe să-l înfășoare în jurul antebrațului stâng.

– Știi bine de ce, îi răspunde.

– De ce vrei să fii o zeiță?

Sydän o privește și buzele ei sunt o linie aspră în beznă, dar nu rostește nimic.

– Vrei să te prăbușești odată cu orașul, zice Mieli. Un pelerin mi-a spus-o. Să fii un gând în mintea orașului când va muri.

– Este un vis, da? zice Sydän. Este visul meu. Kirkkaat Kutojat se cred atât de buni… Haideți să construim cu toții punți de gheață către stele, să fim liberi. Perfect! Grozav! Dar noi *murim*. Noi murim și devenim fantome. Străbunii nu sunt totuna cu noi, nu tocmai, ci doar umbre și amintiri și oase din gheață. Eu nu vreau asta. Niciodată.

O atinge pe Mieli imediat deasupra inimii cu mâna ei înlănțuită.

– Am putea s-o facem împreună.

Mieli clatină încet din cap.

– Ai avut dreptate, spune ea. Toată viața mi-au spus că sunt specială. Copila-tribut, animăluțul favorit al Bunicii. Dar nimic din toate astea nu-i la fel de special pe cât este sinele care-i cu tine. Eu vreau să fiu asta, doar asta, pentru o vreme. Teama să n-o pierd este cea care o face specială. Dacă ar fi fost pentru vecie, n-ar fi contat atât de mult.

Sydän privește către Amtor City: o bulă chihlimbarie îndepărtată în cer, ca un glob cu zăpadă.

– Voi rămâne cu tine, rostește ea după un timp, îți promit. La naiba! Încă sunt fraieră în privința asta.

Își șterge ochii.

– Deci… Ne vom mulțumi atunci cu atracțiile turistice. Ce părere ai despre privirea unei minți transumane care are un orgasm Hawking? De la mare distanță.

Mieli surâde. O scaldă un val cald de ușurare.

– Pun prinsoare că le spui asta tuturor fetelor, zice ea.

– *Continui să cred că de pe orbită ar fi cel mai bine să privești asta*, mormăie *Perhonen*. *Preferabil, de pe o orbită marțiană*.

– Șșș. Va începe dintr-o clipă în alta, spune Mieli, simțind fiori de surescitare.

Fulgi de date plutesc de-a curmezișul câmpului ei vizual, suprapuși peste peisajul amenințător al lui Lakshmi Planum. Întreaga suprafață de bazalt clocotește de mișcare: fiarele von Neumann zboară în toate direcțiile, urcând în fugă stâncile abrupte de la baza lui Maxwell Montes. În pâcla de culoarea sângelui a unei dimineți venusiene, seamănă cu furnici negre ce se mișcă în roiuri cuprinse de panică.

– *Ia privește!*

Nava îi transmite lui Mieli un flux vizual de pe orbită: Amtor City este ochiul unui maelstrom, o spirală alb-albastră care respectă perfect raportul de aur.

– *Mieli, acolo jos sunt munți gânditori. Fluxul de date te amețește chiar și de la înălțimea asta. Dacă voi înnebuni sau voi transcende spontan în următoarele cinci minute, o să dau vina pe tine.*

– Gura! Noi ne simțim minunat.

Mieli strânge puternic mâna lui Sydän: cerebromateria costumului ei reacționează instantaneu și se topește, astfel că ea îi ține degetele calde.

Amândouă poartă costume grele din piatră vie, iar un fascicul laser de pe orbită le alimentează cu energie bula cuantică protectoare, care în clipa de față pretextează că este un element hiperdens din capătul foarte îndepărtat al tabelului periodic al elementelor. Ospitalitatea Sobornostului se extinde chiar și asupra celor care încă nu și-au predat mințile.

– *Dacă întreabă cineva, eu o să-mi vâr capul în nisip și-o să mă rog ca peste patru minute să mai am un om drept căpitan*, șoptește *Perhonen* și dispare. Absența ei este un șoc mic și dur pentru Mieli, dar nu are timp să-și facă griji în privința aceea, deoarece lumea explodează.

O mână gigantică prinde un pumn de rocă și bazalt de mărimea unui satelit din mijlocul platoului Lakshmi și-l *strânge*. Un fulger de lumină, abia filtrat de bula cuantică, apoi se zărește un crater rotitor, un vârtej tot mai mare de piatră și praf, absorbit de un punct incandescent, care este singularitatea nou-născută.

Amtor City plonjează drept în ea, o stea căzătoare.

O pâlnie de praf se ridică la cer, eclipsând puțina lumină solară cu nuanțe sângerii. Munții Maxwell se cutremură ca niște animale muribunde. Mieli simte vibrațiile în oase, icnește încet și Sydän o strânge mai tare de mână. *Băiatul cu păr sur avea dreptate. Acesta este tărâmul giganților*.

Vârtejul crește și începe să strălucească pe măsură ce roca și praful devin plasmă albă, fierbinte. Din locul de unde privesc ele, pare ca și cum un burghiu strălucitor pătrunde prin învelișul lui Venus, dezvelind sub crustă straturi mișcătoare, complexe, de computroniu. Bula cuantică se luptă să țină pasul cu bombardamentul care are loc pe tot spectrul electromagnetic și comută pe tomografie cu neutrini. Bazaltul și lava devin transparente ca sticla, astfel că demența spirală devine vizibilă în jurul epicentrului Bekenstein, unde zeii-gânduri au străpuns țesătura continuumului spațio-temporal.

Mieli este vag conștientă de faptul că aceasta este mai degrabă o caricatură decât o reprezentare fidelă a evenimentelor reale, dar nu-i pasă, ci privește cum forme elaborate se materializează în jurul găurii negre nou-născute și-și dorește pentru o secundă să fi avut simțurile accelerate ale gogolilor Sobornost.

Micul zeu este acum înconjurat de o cochilie multifațetată și complexă. Pământul de sub tălpile lor nu se mai cutremură, ci mai degrabă zumzăie și dinții lui Mieli clănțănesc, în ciuda încercării bulei cuantice de a amortiza rezonanțele.

– Dintr-o clipă în alta, șoptește Sydän.

Mieli o sărută apăsat, contopind temporar costumele lor din cerebromaterie în unul singur.

– Mulțumesc, rostește ea.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai arătat asta.

– Cu plăcere, zice Sydän. Și… iartă-mă. Am nevoie de ea pentru vecie.

Strânge mâna lui Mieli atât de puternic, încât aproape că o doare. După aceea îi dă drumul, face un pas înainte, în exteriorul bulei cuantice, și începe să alerge. Mieli încearcă s-o prindă de braț. În degete îi rămâne doar lănțișorul cu nestemate.

Pentru o clipă, Sydän se întoarce să privească îndărăt. Se clatină în vântul informațional și chipul i se învolburează în albul omniprezent ca frișca turnată în cafea.

Mieli urlă, însă sunetul este prea neînsemnat pe lângă glasul atotcuprinzător al orașului muribund.

Seismul sosește. De câteva minute, gaura neagră oscilase în pragul instabilității, menținută cu dificultate de mașinăriile răscolitoare de tip Higgs din jur, cu modurile superthread captive în orizontul ei de evenimente, calculând furios vreme de o eternitate artificială. Explodează, zbierând toate gândurile pe care le-a gândit în propriul infern privat, și masa unui munte este convertită instantaneu în radiații Hawking.

Bula cuantică geme, devine opacă și se disipează, dar costumul cuantic al lui Mieli rezistă sub impactul undei de șoc a exploziei. Bazalt i se dezintegrează sub tălpi. Focul alb o pisează între barosul presiunii și nicovala de rocă.

Ultimul lucru pe care-l vede înainte de beznă este fluxul vizual al lui *Perhonen* de pe orbită: o crevasă învăpăiată care se deschide în fața lui Lakshmi ca un rânjet batjocoritor.

– *Acesta a fost, de departe, lucrul cel mai prostesc pe care te-am văzut vreodată făcându-l*, spune *Perhonen*.

Mieli plutește într-un ocean de euforie blândă; în fața ochilor îi dansează forme albastre liniștitoare. Însă dedesubtul răcorii se ascunde durere fierbinte, care-i pulsează abia simțit în oase.

– *Nu-ncerca să te miști. Ești într-un hal fără de hal. Fracturi deschise, un plămân perforat, hemoragii interne. Am purjat nanomedele costumului, fiindcă au suferit mutații. Probabil că în clipa asta transformă un bolovan într-un ficat*.

– Unde-i Sydän? întreabă ea.

– *Nu-i departe*.

– Arată-mi.

– *Chiar n-ar trebui să…*

– Arată-mi!

Este târâtă înapoi la roca dură și rece a realității. Durerea o inundă și se simte ametită, dar cel puțin poate să vadă. Zace pe spate, cu membrele răschirate, pe un edificiu de bazalt neregulat. Este aproape complet întuneric: praful rotitor de pe cer blochează strălucirea plafonului de nori. Formele întunecate ale fiarelor von Neumann se târăsc lent, grijuliu, prin peisaj. Lakshmi Planitia nu mai există; în locul ei se află un crater imposibil de neted, dintr-un material divin pe care Mieli nu-l poate numi.

Se ridică încet în capul oaselor și-l vede pe băiatul cu păr sur, care o privește.

El nu poartă costum cuantic sau altă formă de protecție vizibilă, ci stă pe bazaltul fierbinte, lăsat ușor pe spate.

– Ți-ai găsit zeița? întreabă ea, aproape râzând înaintea absurdității imaginii.

– Da, spune băiatul, dar se pare că tu ai pierdut-o pe a ta.

Mieli închide ochii.

– Și de ce ți-ar păsa ție?

– N-am fost complet cinstit cu tine. Nu sunt un pelerin. Ai putea spune că fac parte din… management. Și mă interesează toți cei care trec pe aici, indiferent dacă decid sau nu să ni se alăture.

– Mi-a dat drumul la mână, rostește Mieli. N-a vrut ca eu să vin. N-o pot urma.

– Nici n-am crezut că o vei face. În ciuda reputației noastre, noi respectăm asta. Sau, oricum, unii dintre noi o respectă.

Se apropie de Mieli, îi întinde o mână și o ajută să se ridice. Ea reușește să se scoale, beneficiind și de susținerea costumului.

– Uită-te la tine. Nu-i acceptabil. Vezi, asta se-ntâmplă când porți carne și vii aici.

Brusc, costumul este inundat cu o senzație de răcoare, nanomede proaspete, Sobornost. Durerile se transformă în furnicături generalizate prin tot corpul.

– Ca să fiu cinstit, nici prietena ta n-a fost complet sinceră cu tine, spune băiatul. Discuta de multă vreme cu una dintre surorile mele despre venirea aici.

– Și ce pot eu face?

– Nu renunța, zice băiatul. Am învățat asta cu mult timp în urmă. Dacă realitatea nu-i ceea ce dorești tu să fie, schimb-o. N-ar trebui să accepți nimic orbește, nici moartea, nici nemurirea. Dacă nu vrei să te alături ei, te poți duce la sora mea și s-o ceri înapoi. Te avertizez însă că te va costa.

Mieli inspiră adânc. Ceva îi hârâie în plămâni. Observă că ține în mână lănțișorul lui Sydän, ca pe o bucățică din Oort, făcută din nestemate și cântece.

– Mă voi duce, rostește ea. Spune-mi doar unde o pot găsi. Și totuși, de ce faci tu asta?

– Din dragoste, spune el.

– Dragoste pentru cine?

– Pentru nimeni, răspunde băiatul. Vreau doar să știu cum e să o simți.

După trei zile Mieli găsește templul pe câmpia metalică, în umbra vulcanului.

Membrele o ard de oboseală. De acum mușchii și oasele i s-au vindecat aproape complet și armura din piatră cuantică este de ajutor, însă foamea și setea îi rod măruntaiele și trebuie să se străduiască realmente pentru a face orice pas.

Templul este un labirint din piatră, un vălmășag aparent de blocuri de construcție paralelipipedice negre și cioburi abandonate de un copil gigantic. Când ea intră, totul explodează într-o galerie complicată în care poduri de piatră și poteci duc în toate direcțiile. *Perhonen* îi șoptește că întregul loc este proiecția unui obiect mai mare, multidimensional, o umbră solidificată în piatră. În roca neagră, ea vede marcaje de flori argintii, așa cum i-a spus băiatul cu păr sur, și le urmează.

După multe cotituri și zigzaguri, Mieli găsește singularitatea din centru.

Este un obiect micuț, o steluță care plutește într-o incintă cilindrică. Radiațiile ei Hawking sunt atât de puternice, încât îi inundă costumul cuantic. Când se apropie, învelișurile exterioare ale costumului se evaporă.

– *Ar trebui să te întorci!* îi strigă *Perhonen* în minte.

Mieli mai face un pas și rămâne în pielea goală. Radiațiile ce transportă gândurile zeiței o devorează. Carnea se preschimbă în rugăciune. Ea ridică mâinile. Degetele îi iau foc. Durerea este atât de intensă, încât nu are cuvinte ca s-o definească. Iar apoi nu mai rămân defel cuvinte sau gânduri, ci doar roșu arzător…

…care devine murmurul discret al unei fântâni clipocitoare. Este întuneric. Cerul de deasupra este o mantie din catifea presărată de punctulețe minuscule. Cu excepția sunetelor dinspre fântână, în jur este tăcere adâncă. Aerul se simte umed și proaspăt.

O femeie stă așezată pe treptele ce suie la fântână. Poartă o rochie albă și diamante în jurul gâtului. Părul îi este o volbură castaniu-aurie de bucle. Chipul nu-i este nici tânăr, nici bătrân. Citește o carte. Când Mieli se apropie, ea ridică privirea.

– Vrei puțin vin? o întreabă.

Mieli ezită, apoi clatină din cap. Zeița nu-i deloc așa cum și-a

închipuit ea că ar fi zeițele: nu este o făptură translucidă de lumină sau o coloană Titanică de foc, ci o femeie. Îi poate vedea porii pielii, îi poate simți parfumul.

Se întinde după prezența confortabilă a lui *Perhonen*, însă nu găsește nimic, doar o senzație rece pe spinare, o absență în minte.

– Cum dorești. Pentru că veni vorba, ospitalitatea mea nu se extinde la mașinăriile micuțe, așa cum e nava ta, spune zeița. Însă tu – vino, te rog, și ia loc.

– Prefer să stau în picioare, spune Mieli.

– Ah, curajul! Îmi place asta. Ce dorești, copilă? Eu îmbrățișez toate sufletele care vin la mine, dar nu toate recurg la asemenea măsuri pentru a mă vedea.

– O vreau înapoi.

Zeița o studiază în tăcere, cu un zâmbet vag pe buze.

– Bineînțeles, zice ea. Nu ți-a fost deloc ușor: prea multe pierderi într-o viață prea scurtă. Să crești ca o străină pe tărâmul gheții tăcute și a aripilor de vid.

Suspină.

– Ce ai dori să fac? Nu sunt un duh zoku, care ți-ar putea studia voința și ar face tot ce-i mai bun pentru tine. Sau să-ți diminuez durerea pierderii sau poate să te duc la Biblioteca mea de gogoli, unde să-ți iei rămas-bun așa cum se cuvine. Sau să creez un raion și să rulez un virt al celui mai bun viitor posibil pe care voi două l-ați fi putut avea împreună. Eu nu sunt însă nimic din toate astea. Ceea ce vrei de la mine este al meu. Eu sunt Joséphine Pellegrini. Sunt un avatar al guberniei mele și nu fac cadouri gratuite. De aceea întrebarea este: Ce-mi vei da tu, fetițo? Ce vei oferi tu ca s-o capeți înapoi pe Sydän a ta?

– Totul, spune Mieli. Totul, mai puțin moartea.

21
Tawaddud și Axolotl

Sumanguru încheie povestea. Îl privește pe Kafur în tăcere. Ochii îi ard prin fantele oculare ale măștii.

– Ei bine? rostește Tawaddud. Ai mai auzit povestea asta?

– Accept plata, zice Kafur, deși aș dori tare mult să aud sfârșitul. Poate că lordul Cicatrizat l-a păstrat pentru mai târziu?

– Poveștile adevărate nu se sfârșesc întotdeauna, spune Sumanguru.

– Adevărate cuvinte, recunoaște Kafur, ridicându-se. Tawaddud, draga mea copilă, rugămintea ta nu-i ușor de satisfăcut. Zaybak Axolotl a plecat în deșert și se află departe de atingerea atharului. Pentru împletire, ai nevoie de athar, care să poarte gândurile și să contopească mințile. Însă bătrânul Kafur este iscusit, Kafur este înțelept și știe cum să călărească pe vântul codului-sălbatic.

Chicotește încet.

– Ce vrei să spui? întreabă Tawaddud.

– Există multe lucruri pe care nu i le-am arătat micuței Tawaddud. Dacă dorești ca glasul să-ți ajungă în deșert, trebuie să lași deșertul să vină la tine.

Imagini ale Alilei fulgeră în ochii lui Tawaddud.

– Asta ai făcut tu?

– Este adevărat, Kafur a băut prea mult din vinul tare al poveștilor. Însă poveștile sosesc din deșert și acolo trebuie să mergi tu pentru a găsi un sfârșit la povestea ta.

– Despre ce vorbește? șoptește Sumanguru.

– Dacă vreau să ajung la Axolotl, trebuie să mă expun codului-sălbatic, zice Tawaddud.

Gogolul Sobornost o atinge pe umăr.

– Este nebun. Să plecăm de-aici. Vom găsi altă cale.

– Am în șipuri djinni ai deșertului care mănâncă cod-sălbatic, rostește Tawaddud încet și-și atinge trusa medicală. I-am folosit când i-am tratat pe Banu Sasan. Am putea reuși, dacă o facem iute. Iar

Pecețile din corpul meu sunt puternice, create de tatăl meu. Am putea reuși.

Sumanguru face ochii mari.

– Dar…

– Este decizia mea, spune Tawaddud și înaintează un pas. O voi face, se adresează ea lui Kafur.

Maestrul Palatului Poveștilor se apleacă scurt.

– Bătrânul Kafur este bucuros, spune el, că sub masca fiicei lui Gomelez ai rămas Tawaddud a lui.

Adânc în măruntaiele Palatului se află o încăpere plină cu sarcofage. Ele sunt Pecetluite, împodobite cu spirale aurii și înfloriturі ce strălucesc puternic pe piatra întunecată.

Kafur ridică cu greu capacul unuia dintre ele. O interfață athar fulgeră și se materializează deasupra sa. Interiorul are forma unui corp omenesc și este plin cu apă, iar alături se găsește un echipament respiratoriu cu un tub negru ca un cordon ombilical.

– Ca să asculți, ai nevoie de tăcere, spune Kafur.

Tawaddud lasă trusa jos și scoate trei șipuri.

– Mai întâi acesta, apoi acesta, apoi acesta, îi explică femeia lui Sumanguru.

Îi cere să repete Numele pe care trebuie să le rostească.

– Este o nebunie, zice el. Nu-i nevoie să faci asta. Este magie neagră. Te las doar cinci minute, apoi te scot. Te pot duce la Stație, te putem curăți…

Tawaddud îi arată capcana-mintală Sobornost.

– Lord Sumanguru, voi aveți magia voastră, iar eu o am pe a mea.

Își descheie roba și salopeta mutalibun și le lasă să cadă pe jos. Frigul care radiază dinspre sarcofag îi înfioară pielea dezgolită și ea se înfioară.

Kafur ia un șip de sticlă transparentă, plin cu nisip.

– Dă-i drumul, zice Tawaddud.

Kafur deschide șipul și-i toarnă conținutul peste ea. Nisipul curge pe pielea ei ca o mângâiere. Când o atinge, începe să strălucească. Parcă simte mâinile de ceață din grădina ei, cu mult timp în urmă.

Tawaddud se întinde în sarcofag și-și apasă pe față masca respiratorie. Într-o clipă, apa capătă temperatura corpului. Apoi capacul se trântește, închizându-se, și ea rămâne singură cu deșertul.

La început se simte grea și simultan lipsită de greutate, plutind în tăcere. După o vreme încep glasurile: o mie de șoapte, în graiuri pe care nu le înțelege, uscate și moi ca frunzele fremătând. *La asta se referea Abu? Vocile deșertului?*

Apoi sosesc luminile. Este ca și cum ar privi celălalt Sirr pe care i l-a

arătat Abu, atât doar că ea vede întreaga lume. Tawaddud plutește în centrul unei galaxii, o vastă pânză de păianjen de lumini, punctulețe strălucitoare unite între ele prin fire ce descriu bucle și spirale și se împletesc.

Zaybak, șoptește ea, *vino la mine*.

Glasul i se alătură corului de murmure din jur și cuvintele îi sunt repetate, un ecou al unui ecou al unui ecou în plasa strălucitoare.

Ceva răspunde și inima ei tresare. Tentacule de lumină șerpuiesc și se curbează în jur. Tawaddud ridică ochii și vede plutind deasupra o creatură strălucitoare, ca într-un ocean, un kraken de lumină care o privește cu ochi curioși, de copil. Unul dintre tentaculele sale o atinge, în treacăt, și ea simte un dor teribil. Apoi dispare, gonind în discontinuitățile rețelei ca un fuior de fum.

– *Zaybak, unde ești?* strigă ea din nou.

De data asta răspunde altceva. Un banc de creaturi alungite, ca niște șerpi, care se mișcă precum șfichiuri de bice, fără ochi, însă cu dinți teribil de ascuțiți. I se împletesc printre picioare, reci, alunecoși și strânși. *Djinni sălbatici, care simt miros de corp*. Tawaddud strigă un Nume Secret, dar acesta nu are putere aici; creaturile se împrăștie de lângă ea, totuși continuă să dea târcoale, așteptând.

– *Zaybak!*

Acum sunt și mai mulți djinni, făpturi ce seamănă cu lanțuri, toruri și bucle stranii, care se autoînghit, se îndesesc în jurul ei, flămânzi de întrupare, apropiindu-se cu fiecare ocol. Ea încearcă să-și simtă corpul, încearcă să dea de capacul sarcofagului, ca să-i poată striga pe Kafur și Sumanguru, să poată ieși. Dar nu are glas, nu are trup.

Un vânt sosește, risipind creaturile din deșert, suflând prin ea, în ea și în jurul ei, o atingere, o sărutare și o voce toate la un loc și, brusc, Tawaddud își reamintește aburii ridicându-se din criptele Cetății Morților, după ploaie.

– *Axolotl.*

– Tawaddud.

– *Mi-ai lipsit*.

– Mi-ai lipsit să fiu tu.

O pauză.

– De ce te afli aici?

– *Alile. Arată-mi de ce*.

– Regret. Rușine.

– *Arată-mi.*

– O călătorie prin deșert, în căutarea scopului. Grădini de basm în care trăiesc Aunii. Extaz și pustietate.

Întoarcere în oraș. Masruri, așa sunt numiți djinnii insurgenți care vorbesc despre protejarea deșertului. Cuvintele lor sună a adevăr. Ei

spun că sunt săbiile Aunilor, a căror misiune este de a scăpa deșertul de mașinile Sobornost. Ei promit mântuire. Bătălii. Curaj. Înțeles.

Vine un muhtasib. El susține că lucrurile se schimbă. Sirrul va da nume mașinilor Sobornost, pentru ca Aunii să nu le distrugă. Nu va mai exista deșert. Nu vor mai exista povești. El spune că noi putem opri asta. El ni-i va da pe trădătorii Sirrului, dacă noi îi vom da poveștile noastre.

– *De aceea a murit așadar Alile.*

– Ea n-a murit! Dacă știi secretul, deșertul nu ucide. Șoptește-le secretul Prințului florilor și-i iei cu tine în deșert. Ei devin o poveste, ca noi, ca Aunii, care va trăi veșnic în codul-sălbatic. Ea este aici, Tawaddud. Sirr însuși poate fi aici. Fără Sobornost. Tu poți să fii aici. Vino cu mine. Lasă-mă să-ți spun din nou secretul. Este minunat și strălucitor. Noi putem fi împreună pentru veșnicie.

– *Pentru veșnicie. Un bărbat negru a spus o poveste. Două femei pe Venus: una din ele n-a dorit veșnicia*.

– Noi nu trebuie să fim povestea aceea. Noi suntem Zaybak și Tawaddud.

O pauză.

– *Eu sunt Tawaddud. Eu sunt acum altă poveste. Nu asta mi-ai spus chiar tu? Tu ești prea bătrân și puternic. Ai avut dreptate. Eu vreau să fiu Tawaddud*.

– Îmi pare rău. Este atât de ușor să fim ce-am fost.

– *Știu. E-n regulă. Spune-mi însă: ce a cerut muhtasibul la schimb?*

– Un Nume. Un Nume Secret pe care-l știa Alile.

– *Tu i l-ai dat?*

– Nu. Rușine. Trădare. A fost un șiretlic. Alile mi-a spus. Muhtasibul lucra pentru Sobornost. Ea îl cunoștea. Am fugit cu ea în deșert, ca să păstrăm secretul în siguranță.

– *De ce ar fi vrut Sobornostul să-i facă rău Alilei? Ea urma să le dea ce-și doreau.*

– Ea cunoștea secretul Jannahului Tunului. Ei îl doreau mai mult decât doreau sufletele.

– *Cine a fost? Cine a fost muhtasibul care te-a trădat?*

– Un șarpe de foc.

– *Abu Nuwas.*

Numele mușcă adânc. Aproape că o smulge din împletire, însă vastitatea moale din jurul ei care este Axolotl o trage înapoi.

– *Trebuie să le spunem.*

– Într-adevăr *ești* mai puternică acum. Ar trebui să vii cu mine. Ce-ți pasă de secrete, de Sobornost și Sirr? Ce ți-au dăruit ei vreodată?

– *Dă-mi drumul.*

– Vino cu mine!

– *Nu pot. Nu mă sili.*

– Vino!

– *Nu*, spune Tawaddud, apoi deschide ochii și închide capcana-mintală Sobornost în jurul lui Axolotl.

Capacul sarcofagului se ridică. Ea iese din apă ca un prunc nounăscut, tușind. O dor ochii. Pielea o furnică și o simte uscată și încinsă. Își atinge fața și simte muchii dure sub piele. Lasă să-i scape un suspin slab.

Mâini calde o ating pe umeri. Un glas șoptește Nume Secrete. Vederea cod-sălbatic încă n-a părăsit-o și, brusc, pielea îi pâlpâie de djinni micuți, triunghiuri flămânde ce înghit cod-sălbatic. Atingerea lor este ca apă răcoroasă, turnată peste tot corpul. După aceea ei îi acoperă capul și frigul o face să icnească. Durează însă numai o clipă. Ea se întoarce să-și vadă medicul…

…și vede un șarpe învăpăiat.

Abu Nuwas surâde trist. Stă în incinta sarcofagelor, ține o armă barakah și este flancat de forme-gând djinni masive, nori de fum negru spinos. Sumanguru se zbate în strânsoarea lor. Alături se află Rumzan Pocăitul, cu mâini subțiratice încrucișate înaintea unei fețe lipsite de față.

– Mulțumesc, rostește el și ridică dispozitivul Sobornost care plutește în sarcofag. O capcană-mintală? N-am crezut că vei merge așa departe, Tawaddud, dar eforturile tale sunt foarte apreciate. Îl căutam de mult timp pe individul ăsta.

– Ticălosule! șuieră Tawaddud. Unde-i Kafur? Se ridică în picioare și strânge din dinți din cauza frigului. Ăsta-i Palatul lui. Nu te va lăsa să scapi cu asta.

O tuse horcăită. Kafur așază o robă în jurul umerilor lui Tawaddud. Ea tresare sub atingerea sa.

– Îmi pare foarte rău, micuțo. Bătrânului Kafur i s-a oferit un preț mai bun. Iar lordul Nuwas a fost dintotdeauna un client foarte bun.

– Haideți acum, zice Abu. Noaptea abia a început. Și ți-am promis o cină în palatul meu, nu-i așa?

22
Povestea pelegrinei și a chenului

Îl găsește pe stăpânul Universului pe plajă, aruncând pietre în apă. Poartă chipul unui copil. Aceasta este o amintire veche. Oare el i-a ales-o? Acesta nu-i locul unde s-au cunoscut ei. Și este foarte diferit de virturile lui obișnuite, spații abstracte de limbaj și puritate.

– Este foarte frumos, spune ea.

Băiatul ridică privirea, cu ochii mari, fără să se teamă, dar fără vreun semn de recunoaștere.

Care este jocul lui Matjek? Ea a avut nevoie de foarte mult timp să se pregătească. Să-și cerceteze Biblioteca, să găsească o amintire despre cine fusese ea când s-au întâlnit prima dată: o femeie de o sută de ani cu haine albe, dar care nu arăta mai bătrână de patruzeci de ani, cu numai o urmă de fragilitate în pas, cu pălărie și ochelari de soare ce-i ascundeau țesuturile cicatricelor, cu inele din aur pe degete arămii.

– N-ar trebui să stau de vorbă cu străinii, spune băiatul.

Ea îngenunchează pe nisip lângă el.

– Sper că nu sunt o străină pentru tine, Matjek, îi spune.

Băiatul o privește și fruntea i se încrețește de concentrare.

– De unde-mi cunoști numele? o întreabă.

– Sunt foarte bătrână, răspunde ea. Știu multe nume.

Care este jocul lui Matjek aici? Vântul o trage de pălărie și nisipul este cald sub tălpile desculțe. Planctonul se aprinde în urmele pașilor ei, ca stelele.

– Ce faci, Matjek? șoptește ea.

Brusc, vârsta revine în ochii lui.

– Încerc să găsesc ceva, îi răspunde. Ceva ce am pierdut cu mult timp în urmă.

– Este o boală, nu-i așa? întreabă ea. Încercarea de a te agăța de lucruri pierdute.

El o privește cu umor crud în ochi.

– Da. Da, așa-i.

Scurmă nisipul cu un băț.

– Știu de ce te găsești aici. Ei vă omoară, nu-i așa?

– Da, zice ea. Anton și Hsien n-au avut niciodată încredere în mine. Dar putem discuta despre asta și mai târziu. Este un virt foarte frumos.

Se gândește că-i mai bine să-l complimenteze când este într-o dispoziție așa posacă.

Băiatul Matjek se ridică și azvârle o piatră în apă. Piatra ricoșează de câteva ori pe valuri, după care dispare.

– Nu-i *îndeajuns*, rostește el cu furie în glas, vechea furie a lui Matjek față de tot ce nu-i în regulă cu lumea. Nu te pot ajuta. Nu pot să intervin acum. Suntem prea slabi pentru a risca un război civil la scară largă. Zoku privesc și așteaptă. Știu că ei par slabi, dar nu uita ce a făcut Kaminari. Noi trebuie să menținem iluzia că suntem mai puternici decât ei. N-o să risc un război civil doar pentru a salva câțiva dintre voi.

– Dar ce faci aici? Te înfofolești în memorii? Nu-i stilul tău.

El râde.

– Inocenții moștenesc Împărăția Cerurilor. Ai fi crezut că inocența este cheia bijuteriei Kaminari? Și când te gândești că am considerat mereu că religia creștină este ridicolă. Crede-mă, dacă voi găsi aici ceea ce caut, totul se va schimba. Până atunci, îți cer să supraviețuiești. Oricum la asta te pricepi cel mai bine, nu-i așa?

– M-ai lăsa să mor? Așa mă răsplătești pentru toți anii ăștia? Ai fi de acord să devin o fantomă, doar pentru că este *convenabil*?

Virtul se dizolvă în jurul lor. Matjek își asumă aspectul Prim, glasul unui miliard de gogoli, Metasinele, păstrătorul Planului, Tatăl Dragonilor.

– Pentru a realiza Planul, aș sacrifica toți gogolii Sobornost și toate mințile conștiente din Sistem. Dar tu n-ai înțeles niciodată asta, nu-i așa?

Vocea lui este straniu de blândă. În alte virturi, alte pellegrine și cheni poartă aceeași conversație. Cât de simplu ar fi dacă ea ar putea să-i partajeze realmente mintea, să vadă ce se întâmplă în capul lui! Dar în direcția aceea se află Dragoni.

Ca atare, ea râde.

– Se pare că ai devenit sclavul propriilor tale ficțiuni convenabile. Minunat! De fapt, ai fost mereu un visător. De ce nu ne visezi o lume nouă, o lume fără Dragoni, entropie și zoku? Anunță-mă când va sosi.

În virturile de dedesubt, din poziția lor zeiască de pe firmament, ei privesc celelalte rezultate. Violență. Iubire. Dar în principal, furie.

– Să nu mai vii niciodată la mine. Știu ce ai încercat să faci cu Experimentul și cu hoțul. Ești pe cont propriu. Sunt sigur că te vei descurca minunat.

Ea se retrage, retezând legătura dintre templul ei și gubernia lui.

– N-ai vrut niciodată să te maturizezi, îi spune ea.

23
Tawaddud și hoțul

Abu și Rumzan îi duc la o galerie de observare aproape de vârful Ciobului Ugarte. Pereții și podelele palatului său sunt albe și gol-goluțe. Fără ochelari athar, Tawaddud nu vede decât pâlpâiri ale lucrurilor invizibile: mandale dense și forme geometrice care decorează toate suprafețele. Prin fereastra mare se zărește panorama nocturnă a Sirrului, dominată de flacără aurie a Stației. Ea o privește fix, până i se pare că se va prăbuși, purtând și restul lumii ei.

– Tatăl meu știe că suntem aici, rostește ea. Ești terminat.

– Dragă Tawaddud, spune Abu Nuwas, poate că ești în stare să-ți minți clienții djinni, însă eu văd perfect prin tine. Își atinge ușor ochiul din alamă. Literalmente!

Mișcă arma din mână, ațintind-o spre Sumanguru.

– Poate că vei fi interesată să afli că el nu este Sumanguru de Ramificația Turcoaz. Înapoia feței lui urâte este ascuns altcineva: un hoț și un mincinos, pe nume Jean le Flambeur.

Tawaddud se uită la Sumanguru. Celălalt chip pe care ea îl întrezărise anterior este acum complet vizibil îndărătul cicatricelor, ochi intenși, un surâs sardonic. Arcuiește sprâncenele și strânge din umeri.

– Îmi recunosc vinovăția.

– Ce vom face cu tine? Bănuiesc că nu contează. La urma urmelor, în preajma codului-sălbatic din deșert se petrec mereu accidente. Și avem timp să discutăm despre asta. Vă rog, luați loc. Mai așteptăm pe cineva, care trebuie să ni se alăture.

Face un gest și apar scaune fogleți, forme curbe și transparente, ce plutesc în aer. El se afundă într-unul, picior peste picior. Tawaddud se așază încetișor, cu fața la negustorul de gogoli.

– De ce? întreabă ea.

– Ți-am spus: răzbunare. Din cauză că urăsc locul ăsta. Din cauza celor ce mi-au făcut Alile și prietenii ei. Da, ea m-a cumpărat de la

împletitor. M-a folosit să-l găsesc pe Jannahul Tunului, după care m-a abandonat în deșert să mor. I-am spus Numele care-l deschidea și ea l-a luat.

Abu strânge capcana-mintală din mână, încleștând-o în pumn.

– Ei bine, am supraviețuit. M-am întors. M-am dus mai întâi la un templu de upload, dar hsien-kuele nu puteau inversa ceea ce-mi fusese făcut, să spele deșertul, decât după ce aveau să recâștige Pământul. Am găsit alte căi prin care să le slujesc. Au fost stăpâni mai buni decât Alile și mult mai generoși. Însă nu-i vorba doar despre mine, Tawaddud. Ai văzut tu însăți totul. Sirr este un putregai: creează monștri ce supraviețuiesc și se hrănesc cu suflete. Noi trăim în țărână, pe când alții din Sistem construiesc castele din diamant și trăiesc veșnic. Iubiții tăi Banu Sasan nu merită mai mult?

Nu-i așa, gândește Tawaddud, amintindu-și cuvintele lui Axolotl, însă rămâne tăcută.

– Acordurile nu înseamnă nimic. Au fost convenabile pentru Sobornost, atât și nimic mai mult. Au fost arse de Auni, dar acum sunt gata: care crezi că-i rolul Tigvei? Când prietenul tău de aici – aruncă în sus glonțul-minte și-l prinde – îmi va spune ce vreau să știu, nu va mai fi nevoie ca hsien-kuele s-o ia încetișor. Pământul va fi uploadat și eu îmi voi căpăta răsplata. Voi fi din nou întreg. Zâmbește trist. Regret că nu pot spune că-mi pare rău.

Spune-le minciuni pe care vor să le audă.

– N-o să mai recapeți nimic, spune Tawaddud. Niciodată n-o să poți recăpăta ce ți-a luat ea. Dar poți găsi un substituent. Crede-mă, o știu. Fără Axolotl, eram pustiită pe dinăuntru, eram pierdută. Apoi însă te-am întâlnit pe tine.

Abu o privește, ochiul uman îi scânteiază, gura îi este o linie strălucitoare. Apoi începe să râdă.

– Pentru o clipă, te-am crezut. Ai atins într-adevăr ceva despre care crezusem că nu mai exista în mine, mărturisește el, apoi clatină din cap. Însă tu n-ai făcut altceva decât să mă folosești pentru a-ți manipula tatăl. Hoțul de trupuri ți-a spus bine. Ești realmente târfa lui Axolotl. De ce crezi că m-ai interesat atât de mult de la bun început? Pentru că așa îți spun toți. Când a fugit de mine, tu ai fost calea evidentă pentru a ajunge la el, slăbiciunea lui. Așa că renunță la expresia asta de tristețe. Amândoi am căpătat ce am dorit. Ajunge însă! Cred că a sosit și celălalt oaspete al meu.

O ușă se deschide și intră o hsien-ku în uniformă neagră. Ea încuviințează scurt din cap spre Sumanguru.

– Lord Sumanguru… sau ar trebui să spun Jean le Flambeur? Îmi cer scuze pentru mica întârziere. Ramificația mea se mândrește pentru punctualitate.

Mă uit cum Abu Nuwas îi întinde capcana-mintală hsien-kuei. Tawaddud este palidă ca moartea și tremură. *Biata fată. Mă voi recompensa cumva pentru asta. Promit.*

Atât doar că partea cea mai rea abia va urma.

– Îți datorăm mulțumiri, le Flambeur, în primul rând pentru că ne-ai alertat asupra existenței unui gogol Chen primordial, spune hsien-kua. Va fi o monedă de schimb excelentă pentru a nu ne sta în cârcă în timp ce vom acționa împotriva surorii noastre, despre care cred că-i actuala ta patroană, nu? Poate că ar fi o oportunitate ca să ne oferi talentele tale.

Rulez mintal opțiunile. Un glas sugerează că poate nu-i o idee prea grozavă să-mi modific loialitatea față de Joséphine în clipa asta. Trebuie să mă gândesc însă la Mieli și la datoria pe care o am față de ea… și mă îndoiesc că hsien-kuele ar putea face ceva în privința zăvoarelor din mintea mea.

– O să reflectez, spun eu.

Tawaddud holbează ochii la mine.

– Abia acum îndrăznim să acționăm deschis: obținerea gogolului este mult mai importantă decât relația noastră cu Sirrul. Ne vom întoarce după ce vom termina cu sora noastră, cu ajutorul fraților vasilevi. Iar atunci nu va mai fi nevoie să dansăm după poftele negustorilor de gogoli. Vom face Pământul să trăiască din nou.

– Omorându-l din nou, spun eu.

– Cuvinte rostite de carne. Poate că tocmai asta o atrage pe sora noastră. Care-i răspunsul tău? Ne vei sluji? Dacă răspunsul este negativ, ți-ai depășit durata de viață utilă.

– Cum crezi c-o să mă prindeți? surâd eu, gândindu-mă la ruta de evadare prestabilită.

– Ah, dar asta nu-i treaba noastră. Noi suntem cărturare. Întâmplător însă, fratele nostru Inginerul a creat un gogol specific pentru a te prinde. Ar fi trebuit să fi pornit deja spre noi. Mi se pare că se numește Vânătorul. Sashei i-a plăcut întotdeauna melodrama.

Rahat!

Abu Nuwas gesticulează cu arma.

– N-am putea trece la treabă, te rog? Mercenarii mei sunt pregătiți.

Djinnul Rumzan pâlpâie febril alături de el.

– Sigur că da, încuviințează hsien-kua.

Ridică glonțul-minte între degete delicate. Nu-i un spectacol, așa cum am oferit eu în volieră; în plus, eu recursesem doar la o cacealma pentru a o îndemna pe Tawaddud să se împletească cu pasărea. Acum este realitate.

– Ce faci cu el? șoptește Tawaddud.

– Chirurgie mentală, rostesc eu printre dinții încleștați. Îl vor tortura. Încearcă să-i obțină Numele din minte. Nu-i așa?

– Regretabil, dar inevitabil, spune hsien-kua cu o expresie tristă pe fața ei lătăreață. Așa cum sunt majoritatea lucrurilor.

Pot doar să-mi imaginez tumultul dinăuntru. Mii de iterații ale fragmentului de Axolotl, care sunt create, torturate și distruse – o senzație mult prea familiară pentru mine.

Tawaddud începe să țipe. Leșină pe pardoseală, zvâcnind, smulgându-și părul din cap. *Bineînțeles. Ea simte totul prin împletire*. Abu Nuwas îi aruncă o privire, apoi ferește ochii.

– Pentru niște cărturare, sunteți niște ticăloase și jumătate, îi spun hsien-kuei.

– Ți-l dau! strigă Tawaddud. Oprește-te! Ți-l dau!

Lumea îi este alcătuită din agonie. Partea Axolotl din mintea ei pâlpâie și moare, pâlpâie și moare, ca un ac încins vârât în creierul ei din nou și din nou și din nou.

– Ți-l dau! se aude zbierând.

Durerea încetează. *Îmi pare rău, îmi pare atât de rău*, șoptește Axolotl hăt departe.

Ea își șterge stropii de scuipat și mucozitățile de pe față, apoi inspiră adânc. După aceea strigă Numele lui Al-Jabbar Irezistibilul și devine Rumzan Pocăitul.

Îmi acopăr urechile când Tawaddud strigă Numele. De acum am o idee destul de precisă despre cum funcționează. Este un fel de compresie fractală extremă, o buclă autoreferențială în interiorul unei povești, care silește creierul-țintă s-o itereze complet, inițializând în interiorul ei o minte nouă. Nu știu cum este posibil. Simpla codificare a unor imagini în asemenea hărți dinamice necesită o putere de calcul enormă, iar ceva similar aplicat unei minți omenești pare cu certitudine desprins din tărâmul transumanului.

Indiferent cum ar funcționa, o face rapid. Rumzan – sau Tawaddud – izbește fulgerător cu patru degete formă-gând prin beregata hsien-kuei într-o jerbă stacojie. Abu Nuwas este îndeajuns de rapid ca să tragă cu arma barakah înainte ca făptura să se întoarcă spre el. Explodează în pulbere albă, inertă. Tawaddud mai răcnește o dată și rămâne nemișcată. Glonțul-minte se rostogolește pe podea. Mă arunc pe jos și-l înhață.

Dar hsien-kuele sunt greu de ucis, iar moartea acesteia este ca tăierea unei unghii. Când moare, corpul gogolului scuipă Numele smuls din mintea lui Axolotl. El pâlpâie în athar și răsună în aer. Ochii lui Abu Nuwas sticlesc când îl soarbe.

Mâna cu arma îi tremură, iar eu ridic trupul nemișcat al lui Tawaddud și o iau la fugă. Scântei îmi zboară în ochi când solicit corpul Sobornost la limitele sale. Cu Tawaddud pe umăr, izbesc cât pot

de tare în fereastra galeriei cu instrumentul diamantin primit de la ea. Durerea mi se propagă prin braț, dar sticla se sparge ca gheața. Ținând-o pe Tawaddud, sar prin fragmente, în neantul dinapoia lor.

Anti-Numele îmi reverberează în urechi, pe când cădem spre noaptea albastră și aurie a Sirrului, aflată mult dedesubt. Frumusețea ei îmi taie răsuflarea.

Dar pălește prin comparație cu strălucirea chihlimbarie caldă a străvechii plase a îngerilor, care ne prinde în cele din urmă într-o îmbrățișare moale.

Tawaddud își simte capul de parcă ar fi un șip de djinn spart. Zace întinsă pe o suprafață rece, dură. O doare absolut tot corpul.

Deschide ochii și vede gura neagră a unei arme barakah. Sumanguru – Jean le Flambeur – o îndreaptă spre fața ei. Îi surâde cu tristețe.

– Să știi că n-am nimic personal cu tine, îi spune. Cred că știi ce-nseamnă să dorești să fii bun. Din păcate, nu dețin întotdeauna luxul de a-mi urma dorința aceasta până la capăt.

– Ce faci? Unde suntem acum?

– O să te rog să vorbești cu foarte multă grijă. Dacă aud începutul unui Nume, voi fi nevoit să trag. Șmecheria aia cu Numele și cu Rumzan a fost excelentă. Ca sfat pentru viitor, este o idee foarte bună să ataci Fondatori întrupați. Îi derutează de fiecare dată. Ne aflăm într-un templu vechi pentru upload de lângă Stație; peste câteva clipe, voi avea nevoie de niște lățime de bandă de Tigvă.

Tawaddud înghite în sec. Își simte gâtul foarte uscat.

– Cine ești tu? Ce dorești? De ce faci asta?

– Vreau să știi că-mi pare foarte rău. Nu meriți nimic din toate astea.

– De ce… de ce-ți ceri scuze? Lasă-mă pur și simplu să plec.

– Vezi tu, asta a fost greșeala mea. Am venit pe Pământ ca să găsesc două lucruri. Unul dintre ele era Jannahul Tunului, dar ar fi fost prea greu să-l descopăr. Eu sunt hoț, nu arheolog. De aceea m-am asigurat că hsien-kuele știau că acolo exista ceva ce-și doreau cu disperare; avea să fie mai ușor să-l fur de la ele, după ce-l găseau. Ele au crezut că am scăpat ceva, că am expediat un mesaj neglijent. Un surâs îi flutură pe buze. N-am crezut că vor folosi un agent local, ca Nuwas, totuși trebuie să recunosc că nu înțelegeam cu adevărat Sirrul. A fost o bonificație că ele m-au trimis realmente aici, să merg după Axolotl.

Tawaddud se simte pustiită și vlăguită. Închide ochii. În cap mai există un ecou slab al lui Axolotl, undeva foarte îndepărtat.

– Am avut încredere în tine, șoptește ea.

– Ți-am spus, zice le Flambeur, că n-ar trebui să ai. Gata acum. Nu mai vorbi. Am niște treabă cu prietenul tău, după care am plecat.

Răsucește glonțul-minte între degete cu iscusința unui scamator.

– Ce dracu' vrei? șoptește Axolotl.

– Vreau secretul pe care-l ai de la Auni. De fapt, de aceea am venit aici. Algoritmul pentru transformarea minților în povești. Același pe care l-ai folosit tu pentru a-i crea pe toți ceilalți hoți de trupuri. Dar ai grijă! Dacă mai încerci un singur șiretlic, doamna Tawaddud va deveni zgomot în codul-sălbatic. Ori s-ar putea să decid să folosesc tactici hsien-kue, fiindcă și eu pot face chirurgie mintală. Alegerea îți aparține.

– Lasă-l să tragă, vorbește Axolotl în mintea lui Tawaddud. Lasă-l să tragă. Încă putem fi împreună.

– E prea târziu, spune Tawaddud. A fost întotdeauna prea târziu.

Când se termină, mă plec în fața amândurora. Apoi mă cuplez la sistemele de comunicații ale Tigvei din templul pentru upload. Raza de scanare coboară din domul templului ca o cascadă de foc alb, purificator. Părăsesc Sirrul într-o rafală de neutrini modulați. Într-o clipită sunt în vechiul meu corp, în cabina principală. Îmi întind membrele; mă simt straniu după zilele petrecute în trupul masiv al lui Sumanguru.

– *Ești un ticălos și jumătate, Jean*, spune nava.

– Știu, însă uneori asta-i necesar.

Îi transmit algoritmul – o imagine bizară pe care Axolotl mi-a întipărit-o în minte, codificată în ceea ce bănuiesc că este un pavaj Penrose recursiv.

– Dă-i-l pellegrinei și spune-i să-l testeze pe câțiva gogoli din sistemele Tigvei. Eu l-am văzut acționând, totuși, să fim absolut singuri. Și cred că va necesita *foarte multă* putere de calcul.

– *Am înțeles, să trăiți! Altceva?*

– Am vești bune și vești rele. Vestea bună este că totul e pregătit, atât timp cât Mieli intră în jannahul acela. A ajuns în flota lui Abu Nuwas?

– *Da*.

– Bine.

Îmi strâng șaua nasului între degete.

– Aș bea ceva.

– *De ce am impresia că nu-mi va plăcea vestea rea?*

– Mda, așa-i. Inspir adânc. Sosește Vânătorul.

Tawaddud stă mult timp singură în templul pentru upload, cu glonțul-minte. Când o găsesc Pocăiții, ea ține arma barakah lipită de frunte. Ei i-o iau. Când adoarme în celula ei, Tawaddud nu-și mai poate aminti dacă intenționa să apese trăgaciul.

24
Mieli și trenul cu suflete

Din cer, Mieli privește înaintarea trenului cu suflete. Este un vierme din argint care scânteiază sub soare. Curentul de aer vertical o înalță puțin și, dacă n-ar exista flecăreala constantă a ursomorfei Stanka, aproape că s-ar simți fericită.

– …și dup-aia ne-au atacat cu niște *tancuri* reanimate, dacă poți să crezi așa ceva, drone vechi pe care le dezgropaseră din cine știe ce bază militară, și Tara le-a detonat într-o succesiune care a scris pe cer MUIE, sărmanii amărâți…

Deși poate să înțeleagă motivul pentru care grupware-ul Companiei Ursuleților care Fac Picnic pe Marginea Drumului i-a grupat laolaltă ca echipă de luptă, Mieli își dorește uneori ca rezultatul să fi fost altul.

Trenul este aerodinamic și dotat cu tehnologie exclusiv analogă, produs de făurari din Sirr, pentru a oferi codului-sălbatic cât mai puține posibilități de infectare. Codul-sălbatic atacă oricum, dar nanotehnologia străveche are nevoie de mai mult timp pentru a pătrunde în mașinării simple decât în cerebromaterie sau în sisteme complexe. Mieli însăși este acoperită în armură Pecetluită: cuvinte ce-i curg pe piele și pe față. Ele fac ca aripile să-i semene cu paginile unei cărți.

– Asculți, oortiano? întreabă Stanka. Am zis că sper s-avem parte de ceva acțiune azi.

Mercenara ursomorfă este o imagine teribilă cu extensiile ei spinoase vizibile, călare pe acoperișul trenului. Are dreptate. Se apropie de regiunea Urgiei, unde acum douăzeci de ani s-au prăbușit multe nave Sobornost. Aici au existat câteva atacuri ale djinnilor anti-Sobornost și Mieli nu știe exact la ce să se aștepte. A trecut deja prin câteva încăierări, care au fost deocamdată rapide și confuze. Spre deosebire de Sirr, djinnii sălbatici din deșert pot fi vești și puternici, ca niște furtuni vii.

Deșertul codului-sălbatic o derutează. Privit din înălțime, pe lungimi de undă vizibile, seamănă într-adevăr cu un deșert: munți, văi și, ici-colo, câte un pâlc de clădiri abandonate. Dar în spimescop, sau în ceea ce oamenii din Sirr numesc athar, parcă ai privi suprafața Soarelui. Formațiuni aerovore ca niște protuberanțe, naniți minusculi ce se mișcă după tipare complexe. Materie asamblată în configurații mari, nenaturale, de către forțe invizibile. Mieli văzuse un petic de deșert acoperit de chipuri mici zâmbitoare, asamblate cu grijă din fire de nisip individuale, care se propaga prin peisaj ca o inundație.

– Uneori este ca în interiorul viselor puilor mei, i-a spus Stanka când au vorbit despre asta. Până la urmă te obișnuiești.

Neamul ei fusese lovit cumplit de Războiul Protocolului; Stanka își lăsase puii adormiți în habitatul din asteroidul lor. În timp ce hibernau, ea încerca să le asigure o viață mai bună, ca mercenară.

Deșertul îngreunează multe lucruri, inclusiv comunicațiile. Mieli abia poate păstra contactul cu *Perhonen* prin conexiunea neutrino. Nava este amarată în tabăra Ursuleților din Tigvă și încearcă să ia legătura cu hoțul și să avanseze prin sistemele Sobornost complexe cu ajutorul pellegrinei pe care hoțul se pare că a izbutit s-o introducă în structura hsien-ku din cer.

Mieli nu știe pentru cine lucrează ei – una dintre familiile muhtasibe din Sirr –, dar nu contează atât timp cât li se asigură Peceți. Sufletele, stocate în șipuri produse în Sirr și transportate cu trenurile, îi aparțin de asemenea. Extrase din jannahurile ascunse de sub deșert și din hardware-ul din Orașele Sălbatice, ele sunt fie vândute Sobornostului, fie puse la muncă, ca sclavi djinni, în oraș, pentru a-și câștiga libertatea.

Ea se roagă în fiecare seară lui Kuutar și Ilmatar, cerându-le iertare pentru că participă la ceva atât de murdar. Într-o seară a întrebat-o pe Stanka cum putea să reziste.

– E simplu, a zis ursoaica. Mă gândesc la pui.

Când se apropie de o vale dintre două nave Sobornost gigantice – oblaste care seamănă acum mai degrabă cu niște munți, acoperite de copaci ciudați, contorsionați, și tufișuri –, Mieli coboară în survol.

– Ar trebui să încetinim, îi spune lui Stanka. Aici există foarte multe oportunități pentru ambuscade.

– Nu fi proastă. Mă-ndoiesc că vom zări măcar o himeră, după bătaia pe care le-am tras-o ultima dată…

În deșert scrie ceva, cu litere uriașe. Când le privește, Mieli simte o furnicătură înapoia frunții. O alarmă i se declanșează în cap. *Hoți de trupuri*. Își instruiește metacortexul să anuleze mesajul din nisip și să se pregătească pentru luptă.

– Ce crezi că-i asta? îi transmite lui Stanka.

Ursomorfa cere ajutor de la cercetare-recunoaștere și lansează doi Iuți din ranița ei. Tzzrk și Rabkh țâșnesc înainte. Companiile de mercenari folosesc creaturile cu viață accelerată drept cercetași și călăuze native. Folosirea timpului-rapid ușurează comunicarea lui Stanka cu ei.

– …regina șerpoaică… îi murmură Stanka la ureche.

Glasul îi sună ciudat. Apoi ursomorfa se ridică pe labele din spate și trage cu tunul ei greu spre linia ferată din față.

Bubuitul armelor se amestecă cu gemetele metalului contorsionat. Un gheizer de nisip și sfărâmături erupe înaintea trenului. Momentul de inerție al uriașului vehicul argintiu îl poartă prin ploaia de pietre și praf și, pentru o clipă, Mieli crede că va reuși s-o străbată. Apoi se răsucește, lent, împins în sus de șinele rupte ca un bici din argint care s-a frânt. Vagoanele se rostogolesc unele peste altele, ricoșează din versanții văii, ridică praf. Sfârșesc prin a se opri în dezordine, aidoma jucăriilor unui copil azvârlite cât colo. Ursoaica zbiară cuvinte ininteligibile în urechile lui Mieli.

Mieli își activează sistemele de luptă și coboară în picaj, în aceeași clipă în care o furtună djinn de praf și safir scânteietor curge în jos pe flancul vechii nave oblast. *Sunt plătită ca să protejez încărcătura. Să sperăm că întăririle vor ajunge la timp*.

Ea trage software de atac spre furtună, fără niciun efect. Își activează fără chef tunul multifuncțional – cu o infecție de cod-sălbatic, va izbuti să lanseze doar câteva proiectile – și trage încărcături de plasmă quark-gluon în calea vijeliei. Praf, nisip și naniți fuzionează într-o ploaie de sticlă ascuțită.

O mulțime de animale himeră dinlăuntrul furtunii roiește peste tren, creaturi zvelte ca niște feline, cu carapace de safir strălucitor și gheare foarte ascuțite. Mieli îi trimite pe Iuți să ceară întăriri de la Ursuleți și aterizează, brutal. Lansează o rafală de particule cuantice care retează ca o seceră primul roi de feline din safir. După aceea arma i se încinge. O aruncă și trece la lupta corp la corp cu o lamă cuantică. Își rulează la maximum microventilatoarele din aripi, pentru a dispersa viforul de fogleți care clocotește în jurul ei.

Apoi Stanka vine spre ea dintre ruinele trenului.

Lovitura unei labe cu gheare din diamant o azvârle pe Mieli în lături ca pe o păpușă din cârpe și-i zdrențuiește o aripă. După care ursomorfa sare asupra ei, o țintuiește la pământ și colții amplificați îi caută beregata. Mușchii ei amplificați cuantic urlă, când își strânge picioarele sub corpul masiv al ursoaicei și izbește cu toată forța. În ochii ursomorfei se citește o expresie de surprindere, când este propulsată prin aer.

Mieli se rostogolește, prinde tunul multifuncțional, apasă trăgaciul și murmură o rugăciune. Arma îi mai oferă o singură salvă. Un fascicul

laser cu raze X retează jumătate din trunchiul ursoaicei, iar restul plouă în bucățele peste ea.

Apoi navele rukh și Ursuleții sunt acolo și alungă furtuna.

Tabăra mercenarilor este un pâlc de clădiri-bule temporare, Pecetluite de muhtasibi, între zona Urgiei și Zid, la câțiva kilometri de Sirr. În seara bătăliei trenului, Mieli este dusă la comandant. Odyne este o femeie scheletic de slabă din Centură, care trăiește într-un exoschelet ca o meduză, ce pare mult mai voluminos din cauza straturilor groase de material Pecetluit din jur. În interiorul căștii ca un glob, fața ei îi amintește lui Mieli de peștii din lacul sferic al Bunicii din Oort.

Odyne este împreună cu un bărbat pântecos de vârstă mijlocie, în veșminte Sirr bogate, și se ridică pentru a o întâmpina pe Mieli când intră. Înapoia lor stă de pază un mercenar cu armură grea, în straie mutalibune.

– Ia loc, te rog, spune Odyne.

Mieli a fost supusă unui proces de *debugging* amănunțit de către muhtasibul de luptă al companiei și pielea încă o furnică. Odyne își întrepătrunde degetele-tentacule și o privește.

– Te-ai descurcat bine, Mieli, rostește ea. Ba chiar într-atât de bine, încât aș dori să te prezint angajatorului nostru, lordul Salih din Casa Soarez.

Bărbatul o salută pe Mieli cu o încuviințare abia perceptibilă a capului.

– Primește mulțumirile mele, spune el pe un ton frivol. Înțeleg că ai jucat un rol important în protejarea bunurilor mele. O femeie-războinic – cu adevărat remarcabil. Mama mea ar aproba așa ceva.

– O camaradă a murit pentru bunurile tale, zice Mieli. O moarte-reală: cópiile de rezervă nu funcționează aici. A lăsat pui în urmă. Sunt sigură că ei ți-ar aprecia recunoștința mai mult decât mine.

Când se va termina totul, gândește ea, *mă voi asigura că ei sunt bine.*

Odyne flutură din mână.

– Da, foarte nobil din partea ta, Mieli. Compania își protejează membrii, nu te teme, iar lordul Salih a fost foarte generos. L-am chemat însă astăzi, aici, din cu totul alt motiv.

Salih arcuiește sprâncenele.

– Regret să te informez că aranjamentul nostru ia sfârșit, spune Odyne.

– Poftim? izbucnește Salih. Încalci prevederile contractului!

Odyne oftează.

– Avem motive să credem că domeniul în care suntem angajați în prezent va înceta să fie profitabil în foarte scurt timp. După cum îți amintești, contractul nostru include protejarea persoanei tale de orice pericol care te-ar putea afecta pe tine sau Sirrul, din partea deșertului

sau a Sobornostului. S-ar putea să fii surprins că, strict interpretată, clauza aceasta dictează anumite acțiuni drastice din partea noastră. Mieli, te rog, omoară-l pe lordul Salih și asigură-te că-i distrugi complet creierul.

Mieli ezită. O astfel de acțiune ar fi dezonorantă. Totuși, Mieli care a devenit ea aici nu ar ezita, iar acesta este un ins care face comerț cu gogoli…

Capul lordului Salih dispare într-o explozie de flăcări.

– Prea lent, rostește Odyne; o armă cuantică zoku îi plutește lângă cap. Va trebui să fii mai rapidă în slujba noului tău angajator.

– Dragă Odyne, scuză-mă, dar apreciez ezitarea dinaintea executării angajatorului ei ca fiind o calitate pozitivă, rostește mercenarul și-și coboară gluga pe spate. Un ochi de alamă o fixează pe Mieli. Vei avea destule oportunități pentru a-ți demonstra talentele acolo unde vom merge.

– Mieli este una dintre războinicele mele cele mai bune, spune Odyne. Deși pare într-adevăr să aibă o zi mai relaxată.

– Mă numesc Abu Nuwas, rostește bărbatul cu ochi de alamă. Încântat de cunoștință.

Mercenarii navighează peste deșertul codului-sălbatic în nave rukh, vehicule uriașe menținute în văzduh de o mulțime de stoluri de păsări himeră care formează nori albaștri gigantici. Ursuleților li s-au alăturat cel puțin alte zece companii, iar războinicii postumani de la bordul navelor sunt de ordinul miilor.

Unii dintre ei zboară în propriile glisoare și alte nave analoge personalizate pentru dificultățile din deșert. Cele două galioane amiral ale lui Abu Nuwas, *Munkar* și *Nakir*, sunt înconjurate de un halo de Iuți. Umbrele lor gonesc dedesubt prin deșert, în timp ce soarele apune.

Mieli stă pe puntea lui *Nakir* alături de Odyne, Nuwas și ceilalți comandanți ai mercenarilor. Luminile Orașelor Iuți dansează în depărtare, iar suprafața mării întunecate care a fost cândva Mediterana are o strălucire verzuie misterioasă. Au pierdut deja câteva nave din cauza unor furtuni bruște de djinni, alungate de muhtasibii lui Nuwas, dar flota își continuă înaintarea.

– *Mieli?* se aude pe neașteptate glasul lui *Perhonen*.

– *Slavă lui Kuutar*, șoptește Mieli. *Unde-ai fost?*

– *În contact cu hoțul. El știe cum să ajungă la jannah. Dar același lucru îl știe și un bărbat pe nume Abu Nuwas.*

Nava o pune pe Mieli la curent cu activitățile hoțului în Sirr. Un conflict cu hsien-kuele și cu autoritățile locale și pricinuirea de necazuri unei fete.

– *De ce nu mă miră?*

– *El credea că tu vei fi într-o poziție din care…*

– *De data asta o să-l omor cu-adevărat*, spune Mieli. *Abu Nuwas are cu el o-ntreagă armată. Este imposibil să mă strecor neobservată în jannahul pe care-l excavează pentru a pune mâna pe gogolul nostru.*

– *El a zis c-o să te enervezi.*

– *Ei bine, a avut dreptate. Nemernicul!*

– *Se pare că a obținut din Sirr celălalt lucru de care avea nevoie. Spune că acum totul depinde de tine.*

Mieli suspină.

– *Bineînțeles. Îmi poți furniza imagini ale regiunii curente?*

– *Totul este foarte bizar acolo. Pe Vechiul Pământ, acum ai fi zburat peste Turcia. Există multe locuri bune în care să îngropi ceva.*

– *Indiferent ce ar fi, nu va rămâne îngropat multă vreme*, spune Mieli.

– *Ce vei face? Îmi pare rău pentru situația în care te afli, Mieli, aș fi vrut să te pot ajuta mai mult. Sunt în contact cu pellegrina, care a întreprins ceva în Tigvă…*

Mieli blestemă încetișor. Nu așa trebuia să se desfășoare evenimentele. Hoțul n-ar fi trebuit să se implice în politica locală, ci doar să obțină coordonatele jannahului. După aceea rămânea doar ca ea să se furișeze afară din unitate, să recupereze gogolul și să-l expedieze sus, la *Perhonen*.

– *Lasă-mă să vorbesc cu el*, zice Mieli.

– *Detest s-o recunosc*, spune hoțul, *dar n-a mers cum mă așteptam. Am fost păcălit de un negustor chior de un ochi. Dacă apreciezi că situația de acolo este prea dificilă, am putea recurge la un compromis. Există posibilitatea să folosim ce am obținut eu, să intrăm mai direct în mintea lui Chen…*

– *Dar pentru asta tot ai avea nevoie de codurile Fondatorilor.*

– *Da, cred că da*, aprobă hoțul. *Și nu dispunem de mult timp. Se pare că în curând va începe un război total între hsien-kue, vasilevi și pellegrine.*

– *Război*, repetă Mieli.

– *La naiba*, mormăie hoțul. *Abia acum îți văd fluxul de date. Acum ai avea nevoie de o întreagă armată ca să ajungi la jannah. Abandonează, Mieli. A fost vina mea, am dat-o în bară. Vom găsi altă modalitate.*

– *O armată*, șoptește ea.

– *Ce-ai zis?*

Mieli îl ignoră pe hoț, închide ochii și se roagă la pellegrine.

25
Tawaddud și Consiliul

În ziua următoare, înainte de a fi adusă înaintea Consiliului, Dunyazad o vizitează în celula ei, o odăiță cubică minusculă, unde aerul este încins și plin de Pocăiți. Duny rămâne în prag și o privește mult timp. Este îmbrăcată protocolar într-o robă muhtasib Gomelez, țesătură neagră brodată cu Nume Secrete. Spre surprinderea lui Tawaddud, nu-și poartă însă la gât șipul djinn qarin.

– Știi de ce am devenit muhtasibă? o întreabă Duny.

Tawaddud nu spune nimic.

– Pentru că doream să te protejez de asta.

Duny rostește un Nume Secret și Tawaddud ajunge în capul surorii ei.

Privește orașul din turnul ei. Aceasta este întotdeauna prima îndatorire a muhtasibilor: să privească în celălalt Sirr, în care trăiesc djinnii, să vadă curgerea Peceților și soborilor, să asculte pulsul și respirația orașului în athar. Nieve este acolo, bineînțeles, pictând pentru ea, tușă cu tușă, orașul în noapte, șoptind Pocăiților care-i aduc informații, gonind pe sârme și petice de athar nepângărite de codul-sălbatic, pentru a-i arăta lui Duny umbra realității.

După o noapte petrecută în turn, ea simte întotdeauna că Celălalt Oraș este cel adevărat: aici ea ajustează lucruri, intervenind în imaginea sa virtuală, atingând un nod, pipăindu-l în strânsoarea ei, între degetele lui Duny/Nieve, ambele întrupate în umbră și în carne.

Se gândește la Tawaddud și la dragostea ei față de monștri, la lucrurile pe care nu le înțelege, se întreabă dacă sora ei pricepe monstruozitatea muhtasibilor și natura lor duală. O parte este înrădăcinată în creier, bucla sinelui care-și amintește jocurile pe care le-a jucat cu sora ei sus pe Zid, iar cealaltă este partea Nieve, aflată în șipul pe care-l poartă la gât, sufletul care gonește prin noapte și tânjește după un trup.

Tatăl ei a dat-o împletitorului pe când avea șapte ani. Este prea mare, a spus bărbatul, mângâindu-și barba. De ce abia acum? Nu va prinde niciodată rădăcină.

Mâinile tatălui ei au poposit apăsat pe umerii bărbatului și inelele djinn i-au intrat în carnea gâtului.

– Este o Gomelez, a rostit tata. Trebuie să aibă un qarin.

Vocea lui avea o urmă de furie care răsuna ca în certurile pe care le avusese cu mama ei. Duny se furișa să-i asculte certându-se și folosea cuvintele pe care Chaeremon o învățase pentru a nu fi auzită. Tawaddud dormea de fiecare dată fără să se trezească.

– Doar câteva luni, spusese mama ei în noaptea aceea. Încă nu le pot lăsa să plece.

– Este timpul, spusese tatăl ei. Este deja prea târziu. Făcuse o pauză. Poate că una ar fi suficient. Poți să alegi?

– Cum pot să aleg?

– Femeie proastă, qarinul nu-i ceva rău. El este un semn al gloriei și puterii, un suflet nou. Îți oferă forța de a sluji orașul.

– Dar nu-i numai atât, spusese mama ei. Se zice că te schimbă. Te-am văzut pe tine cu Chaeremon. Ai devenit altfel.

– Eu o voi face, spusese Dunyazad.

Părinții ei se uitaseră la ea.

– Șoricelul meu, floricica mea, nu știi ce vorbești, spusese mama ei. Ar trebui să te întorci în pat. Mama și Tata au de discutat lucruri importante.

– Am auzit ce ați spus. Vreau s-o fac.

Tatăl ei o privise cu seriozitate, cu ochii întunecați pe care-i avea când cădea pe gânduri.

– Atunci, spusese el, poate că decizia a fost luată în numele nostru.

Djinnul Nieve revine la ea ca o atingere a gerului și ea este din nou o făptură diferită, cea care simte fragmentele neregulate de cod-sălbatic în athar, o minte extinsă în fogleții aerului, cochilia răcoroasă a Peceții în propriile ei celule. Ea nu-i doar Dunyazad copila, ci un roi de licurici în jurul ei, iar amintirea aceea i se pare brusc prostească. Asta-i viața ei și de aceea tata i-a adus laolaltă, de aceea împletitorul a făcut ca tâmplele să-i ardă cu casca de pe cap, a făcut-o să-l viseze pe Nieve, l-a făcut pe Nieve s-o viseze pe Dunyazad.

Cum s-a îndoit ea vreodată că n-ar fi fost bine?

– Nu-i bine întotdeauna, rostește Dunyazad.

Ține în mână șipul ei cu djinn.

– N-am știut niciodată, vorbește încetișor Tawaddud. De ce-mi spui tocmai acum?

– Pentru că te vor azvârli de pe vârful Ciobului și Tata va fi de acord, pentru a-și obține voturile lui prețioase. Chiar dacă există

alternativă.

– Zoku, spune Tawaddud.

– Da. Îmi dau seama c-ai stat de vorbă cu Sumanguru sau care o fi adevăratul lui nume.

– De ce tocmai ei?

– Pentru că nu-mi *place* cine sunt eu cu Nieve. N-a fost ca Axolotl al tău. Noi, muhtasibii, suntem toți niște monștri, Tawaddud. Ne grefează laolaltă cu djinnii și obțin alte făpturi și nu le pasă care sunt efectele asupra noastră. Eu vreau să găsesc altă cale. Am sperat că vei înțelege, că te-aș putea scoate din carapacea ta, ca să mă ajuți. Tu însă ai îmbrățișat nebunia lui Axolotl al tău și ai devenit o ucigașă.

Tawaddud clatină din cap.

– Nu-i deloc așa.

Îi spune surorii ei povestea lui Sumanguru și Abu Nuwas și ce au descoperit ei. Duny ascultă atentă.

– Așadar, dacă Abu Nuwas ajunge la jannah, nimic din toate astea nu va mai conta, zice Tawaddud. Hsien-kuele vor înceta să se mai poarte frumos. Va fi Răcnetul Urgiei înzecit. Iar de data aceasta, ele vor învinge.

– Te cred, spune Duny. Ești o mincinoasă desăvârșită, dar pe mine nu m-ai putut minți niciodată.

– Și-atunci ce-o să facem?

– Asta s-ar putea să fie în favoarea noastră. Asta s-ar putea să-mi ofere atuul pentru a propune o alianță cu Supra City, pentru a înființa aici o ambasadă zoku. Dar avem nevoie de dovezi, fiindcă altfel ei nu ne vor crede niciodată. Nuwas este prea influent. Există vreo cale prin care să-l asociem cu crimele?

– Axolotl nu știe cum s-a procedat. El i-a dat lui Nuwas povestea sa, apoi s-a trezit în mintea Alilei. Și oricum nimeni nu l-ar asculta pe el.

Tawaddud își apasă puternic tâmplele.

– Păcat că nu le pot *arăta*.

– Oricum, nimeni n-ar accepta mărturia unei împletite, cu atât mai mult dacă-i implicat Axolotl. Și este aproape prea perfect, cu tine în rolul țapului ispășitor. Oaia neagră a familiei Gomelez, care a lucrat cu Diavolul însuși, pentru a distruge Sobornostul și tot ce reprezintă el, pentru că mama ei a murit în Răcnetul Urgiei. Duny face o pauză. Nemernicii n-ar fi putut-o plănui ei înșiși mai bine. Dar nu-i totul pierdut. Te pot scoate de aici. Am contacte…

– Trebuie să-ncerc, Duny. Trebuie să depun mărturie.

– Bine, zice ea și o îmbrățișează, îndelung și strâns. Voi fi și eu acolo și te voi apăra. Poate că va fi suficient.

Marele Observator se află în vârful Ciobului Albastru, deasupra cascadelor, palatelor și clădirilor muhtasibilor cu ziduri azurii. Este o

structură lenticulară susținută de arcade care se înalță din vârful Ciobului și se curbează către oraș. Tawaddud n-a fost niciodată acolo. Covorul le aduce pe Tawaddud, Duny și gărzile lor Pocăite la o intrare modestă de pe suprafața superioară a clădirii.

Galeriile Observatorului sunt o relicvă istorică, spații sferice mari, cu ferestre pentagonale și un balcon circular care le secționează. Pe toate suprafețele sunt gravate Nume Secrete cu litere aurii. Mozaicuri conduc ochii spre ferestrele de observare. Harnașamentele în care obișnuiau să stea muhtasibii cu ochelarii și telescoapele lor athar sunt tot aici, dar în ele sunt suspendate acum doar marionete din lemn de mărimea unor oameni.

Consilierii le așteaptă în fața ferestrelor pentagonale mari care se deschid spre deșertul codului-sălbatic, un peisaj neregulat de tehnologie Sobornost decăzută, înțesată acum de arbori mori-de-vânt și plante fără nume, o geometrie haotică întreruptă doar de șinele trenurilor cu suflete, care se îndreaptă spre munții din nord.

Sunt șase. Chipul lui Cassar este ca piatra. El este flancat de Lucius Aguilar, vechiul lui susținător, dur și cu față îngustă. O formă-gând djinn plutește în jurul unui șip de djinn Consiliu simplu. *Domnul Sen*. Casa Soarez este reprezentată de o femeie tunsă scurt, Consiliera Idris. Ayman Ugarte, un bărbat puternic cu fața acoperită de tatuaje Peceți, o privește sfredelitor pe Tawaddud.

Și, în cele din urmă, Veyraz, Veyraz ibn' Ad, din Casa Uzeda. Soțul ei. Când o zărește pe Tawaddud, face ochii mari. Îi aruncă aceeași privire care o îngrozise pe ea vreme de patru ani, plină de ură și de gelozie. Duny își ia locul lângă tatăl ei, care încuviințează din cap spre Tawaddud, după care se ridică fără grabă din scaun, deschizând larg brațele.

– Am fost aleși de Consiliu să te chestionăm, Tawaddud Gomelez. Ești acuzată că l-ai ajutat pe djinnul Zaybak, cunoscut și ca Axolotl, în uciderea Consilierei Alile Soarez și a împuternicitului Sobornost Sumanguru de Ramificația Turcoaz. Ne aflăm aici nu pentru a-ți stabili vinovăția, care este deja evidentă pentru Consiliu, ci pentru a le prezenta locuitorilor Sirrului o relatare completă a crimelor tale față de Auni. Este roșu la față. Ai dreptul să vorbești înainte ca noi să te chestionăm.

Tawaddud înghite în sec. Gura îi este uscată. *S-a terminat cu minciunile plăcute*, gândește ea.

– Noi toți suntem niște proști, zice ea, noi cei din Sirr. Ne vindem sângele în schimbul averilor și credem că ele ne îmbogățesc. Dar în același timp suntem palizi, obosiți și slabi…

– Îți bați joc de descendența propriei tale Case, femeie? răcnește Veyraz.

Cassar ridică o mână.

– Las-o să vorbească.

– Dar este limpede că…

– Las-o să vorbească!

Tawaddud pleacă privirea. Simte ochii lor ațintiți asupra ei. Discursul pe care-l repetase atâta vreme în celulă i se pare neclar și șubred.

– Nu putem trăi fără sânge. Nu putem supraviețui cu bogăție găunoasă, crezând că putem reînvia Sirrul-din-Cer. În cer există acum altă putere și setea ei nu va fi nicicând ostoită. Nu mă fac vinovată de crimele de care sunt acuzată. Există însă lucruri pe care Consiliul acesta trebuie să le audă, iar eu sunt gata să sar de pe Ciob și să-mbrățișez deșertul dacă asta vă va face să m-ascultați.

Tatăl ei o privește, cu o expresie ciudată de suferință pe chip. Brusc, Tawaddud își reamintește unde a mai văzut expresia aceea. Ei găteau împreună, în una dintre serile lungi și liniștite după moartea mamei. În loc să respecte rețeta, ea pusese un amestec de mirodenii, chimen și măghiran, fiindcă așa i se păruse bine.

– Asta trebuie să obții de la o mâncare – să spună o poveste, zisese Cassar. Chiar dacă va trebui să utilizezi și mirodenii interzise.

Duny o privește, de asemenea. Pentru o clipă, Tawaddud își amintește cum arătase orașul văzut prin ochii ei, prin ochii unei muhtasibe.

Să spui o poveste. Cercul și pătratul. Nu-i de mirare că părea atât de familiară.

– El a manipulat orașul, șoptește ea și se uită la membrii Consiliului. Pot dovedi că Abu Nuwas, negustorul de gogoli, a complotat pentru uciderea Alilei Soarez.

Urmează haos și confuzie și djinni care fulgeră prin Observator, dar până la urmă toți privesc Sirrul pe un ecran athar mare. Cercul și pătratul sunt acolo, în dansul nodurilor, în fluxul de sobori și Peceți, întreaga economie a orașului spunând o poveste pentru copii acelora care au ochi de văzut.

Idris Soarez expiră prelung.

– Capitalul necesar pentru a face așa ceva… este cutremurător. Înglobarea poveștii unui hoț de trupuri în sistemul financiar al orașului, pentru a fi văzută de un singur muhtasib într-un singur sector este o nebunie!

– Într-adevăr nebunie, aprobă Dunyazad. Toate spusele surorii mele sunt adevărate. Temelia pe care este clădit orașul nostru se dezintegrează. Epoca negoțului cu gogoli s-a încheiat.

– Eu continui să cred că toate astea pot fi discutate deschis cu Sobornostul, spune Lucius Aguilar. Să-i facem să admită că au tratat fățiș cu un muhtasib pe care l-au corupt, că…

– Ceea ce Consilierul Aguilar nu înțelege, intervine Duny, este că de

fapt noi n-am avut de-a face cu *Sobornostul*. Am avut de-a face cu o mătușă excentrică din familia Sobornost. Întreaga putere a Sobornostului întoarsă împotriva noastră va însemna sfârșitul nostru, iar când ei vor sosi, totul se va termina în câteva ore, dacă nu minute.

– Primul și singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l oprim pe Abu Nuwas să ajungă la jannahul acela, spune Tawaddud. El are în deșert o armată de mercenari care se-ndreaptă într-acolo.

Pasărea învăpăiată care este forma-gând a domnului Sen tremură.

– Se pare într-adevăr că familia Nuwas a cheltuit foarte mulți sobori, în esență pentru a-i angaja pe toți mercenarii pe care i-a putut găsi. O asemenea forță este imposibil de mobilizat în timp atât de scurt.

Viziuni ale celor arătate de Axolotl în Palatul Poveștilor fulgeră prin mintea lui Tawaddud. Râuri de gânduri, castele clădite din povești. Ochii unei fete într-o rochie murdară, arzând ca tăciunii.

– Sirrul nu are nevoie de o armată, spune Tawaddud întorcându-se către tatăl ei. Noi avem deșertul. Tată, este timpul să vorbești cu Aunii.

26
Mieli și Jannahul Pierdut

O parte din Mieli îl privește pe Abu Nuwas, care stă la prova lui *Nakir* și rostește cuvinte stranii. Dedesubt, deșertul codului-sălbatic zâmbește și se mișcă în concordanță. Îi reamintește de câmpia Lakshmi de pe Venus, forme uriașe deplasându-se sub scoarța Pământului.

– Doamnelor și domnilor, spune Nuwas, vă ofer Jannahul Pierdut al Tunului.

Însă o altă parte din ea se află în templul pellegrinei.

– Mieli, rostește zeița surâzând.

În părul ei castaniu-roșcat licăresc stele.

– Se pare că ai eșuat în altă misiune.

– Încă nu am eșuat, răspunde Mieli. Atât doar că trebuie să devin altceva, ca să am succes.

– Ce anume?

– O armată, spune Mieli.

În celălalt loc, în exteriorul minții ei, un oraș se înalță din praf. O furtună clocotește sub flota mercenară. Deșertul codului-sălbatic recunoaște Numele Secret pe care l-a rostit Nuwas. Turnuri în nuanțe albastre, palisade și ziduri se înalță din spirala de haos alb. Sosește un vânt fierbinte, căldură reziduală purjată de nanomașinile deșertului, care face aerul să fiarbă și să se învolbureze. Navele rukh se străduiesc să rămână locului. Muhtasibii își încordează voințele pentru a controla creaturile himeră. Dedesubt apar străzi și clădiri, litere ascuțite scrise de un toc uriaș.

Într-un templu, foarte departe, o zeiță începe să râdă.

– Ce vrei tu, micuțo? Cum aș putea eu să-ți satisfac o asemenea cerere?

– Știu că te-ai inserat în sistemele Tigvei, hardware-ul de deasupra Pământului. Folosește-le!

– Și să mă dezvălui înaintea hsien-kuelor?

– Hsien-kuele și vasilevii vor veni oricum după tine. Dacă vor putea pune mâna pe gogolul chen, îl vor șantaja pe stăpânul tău să nu le mai stea în cale.

– Interesantă teorie, spune pellegrina. Bineînțeles, are o lacună: nimeni nu-l șantajează pe Matjek Chen. Brusc, își atinge buzele. Deși… tocmai mi-ai dat o idee.

Se întoarce către singularitatea templului ei.

– Poate că este *într-adevăr* timpul să acționez mai direct împotriva celor care m-ar distruge.

Mieli pleacă fruntea.

– Sper că-nțelegi, nu-i așa, că tehnologia noastră nu va supraviețui mult timp în atmosfera Pământului? Că le condamni pe toate sinele tale la moarte dureroasă?

– Nu mă tem de moarte, răspunde Mieli. Ca atare, niciuna dintre noi nu se va teme.

– Foarte bine, încuviințează pellegrina. Sunt încântată. Poate că, la urma urmelor, evoluezi.

Atinge obrazul lui Mieli. Inelul zeiței este rece pe cicatrice.

– Abia acum îți iau gogolul, spune pellegrina. Indiferent ce ți-ar putea zice Jean, nu sunt crudă. Și-mi reamintești într-adevăr de cineva pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă.

Apoi dispare și Mieli revine pe puntea lui *Nakir*, privind Jannahul Pierdut al Tunului de dedesubt.

Mieli face un pas înainte și lipește un tăiș cuantic de beregata lui Abu Nuwas.

– Revendic jannahul acesta în numele Joséphinei Pellegrini de Sobornost, spune ea.

Abu Nuwas o privește fix cu unicul lui ochi uman.

– Cine dracu' ești tu? o întreabă.

– Sunt Mieli, fiica lui Karhu de Hiljainen Koto, iubita lui Sydän de Kirkkaat Kutojat.

Cu mâna liberă arată spre cer. Sus, în albastrul întunecat al serii, între arcurile Tigvei, un nor licărește auriu în lumina apusului.

– La fel ca ele.

În interiorul Tigvei există mașini, construite de-a lungul deceniilor de hsien-kue, fabrici de gogoli, matrițe de cerebromaterie și faberi de picotehnologie. Pellegrina le cere să producă îngeri.

Metacortexul din creierul lui Mieli sclipește, devine mai mult decât un simplu strat deasupra lobului ei frontal, un metasine. Ea simte ecourile celorlalte sine ale ei mișcându-se cu un țel unificat, un obiectiv, schimbând rafale rapide pentru a sincroniza deosebirile dintre stări mentale, deschizându-și aripile și plonjând spre Pământ.

Ele pătrund cu miile în atmosferă, cu blindajele din cerebromaterie

înflăcărate de fricțiunea reintrării. Simt deja sărutarea codului-sălbatic care aduce moartea, dar pe ea au venit s-o îmbrățișeze aici.

Cântă în cor cântece din Oort, în timp ce coboară.

Punctul de vedere al lui Mieli de pe puntea lui *Nakir* se sfărâmă într-un caleidoscop. Cuvintele din Oort sosesc înaintea celorlalte sine ale ei, cu o fracțiune de secundă, un muget teribil dintr-o mie de găuri.

Furtuna îngerului fractal spintecă precum o sabie flota mercenarilor. Roiuri rukh se evaporă înaintea salvelor de tunuri sincronizate. *Munkar* se înclină într-o parte.

– Ăsta-i un loc al Aunilor! strigă Abu Nuwas, când nava se clatină. Mașinile tale vor fi mistuite. Fără Numele Secret, ei nu te vor lăsa niciodată să intri.

– Ți-am spus numele meu, răspunde Mieli. Ar fi bine să fie îndeajuns de bun și pentru ei.

Îl împinge într-o parte pe muhtasib și plonjează spre jannah, alăturându-se cântecului bătăliei. Deșertul codului-sălbatic se ridică pentru a le întâmpina.

Ele luptă, croindu-și drum prin orașul din deșert. Doboară djinni sălbatici cu arme-cod, distrug făpturi himeră cu plasmă și foc. Jannahul însuși se întoarce împotriva lor. Un turn devine un vierme de coșmar. O mieli îl nimicește, detonându-și reactorul cu fuziune în botul său. Forța combinată a aripilor lor creează o coloană de praf care ascunde flota mercenară de deasupra.

Morțile celorlalte sine sunt lovituri de baros în mintea lui Mieli. Arsura fierbinte și sfredelitoare a codului-sălbatic. Ghearele sfârtecătoare ale fiarelor himeră. Albul pur al unei explozii de fuziune. Autodistrugerea iute, ascuțită, pe care o aleg unele înainte de a fi întoarse de codul-sălbatic împotriva propriilor surori. Mieli este acolo până în ultima clipă, până la ultima beznă finală și în fiecare dintre ele există o bucurie stranie, o puritate care o face să se simtă ca un clopot de bronz ce răsună.

Pentru asta am fost eu făcută. Asta sunt eu.

În cele din urmă, Jannahul Pierdut al Tunului amuțește, plin de îngeri căzuți, safir sfărâmat și turnuri moarte ca niște dinți sparți. Rămâne o clădire încununată de un dom, în centru, o structură minunată cu intrare arcuită.

– *Să-mi reamintești să nu te mai enervez niciodată*, rostește hoțul în capul lui Mieli.

– Pregătește-te, spune ea. În curând îți vei avea prințul.

Flancată de sinele ei, Mieli intră în clădire.

Pe podea, sub dom, se află un disc metalic cu diametrul de zece metri. În fața lui o așteaptă trei făpturi. Un bărbat îmbrăcat în verde, o creatură ciudată, strălucitoare, care seamănă cu o caracatiță făcută din

lumină ce-și schimbă întruna forma… și o fetiță într-o rochiță mânjită de funingine, cu mască din lemn.

– Ai venit după Tata, spune fetița. Fratele nostru ne-a spus despre tine.

Mieli clipește. Făpturile nu există în spimescop, însă par perfect reale. Ea poate zări fibrele lemnului și vopseaua jupuită de pe masca fetiței.

– *Perhonen*, tu vezi asta? șoptește ea.

– *Din câte îmi pot da seama, ești singură acolo. Cu excepția celorlalte Mieli, bineînțeles. Pellegrina are acces acum la toți imagerii spectrali ai Tigvei. Jannahul se află exact sub tine, pe fundul unui puț adânc de aproape un kilometru, care traversează un strat de sare gemă. Acolo jos există o sală realmente mare și multe alte chestii – surse de energie geotermică. Foarte multe substanțe chimice, bor, hidrogen și elemente radioactive.*

În timp ce nava vorbește, o reprezentare stratificată a incintei subterane se materializează în câmpul vizual al lui Mieli.

– Vreți să-ncercați să mă opriți? se adresează Mieli fantomelor din deșert. N-o să vă meargă bine.

Mai are încă aproape o sută de sine – deteriorate, infectate de cod-sălbatic, înarmate doar cu arme improvizate și cu lame cuantice care pâlpâie și se defectează –, dar toate sunt gata de luptă.

– Ar trebui să-ți cerem o poveste adevărată, spune fetița, dar știm deja povestea ta.

Apoi cei trei dispar, lăsând-o pe Mieli cu un sentiment bizar, de nostalgie. Ea scutură din cap.

– Haideți să terminăm cu asta, spune ea.

Cu ajutorul celorlalte sine, taie metalul și dezvelește un puț cilindric. Coboară încet cu aripile, aprinzându-și armura ca să lumineze drumul.

La fund este foarte cald. Sala este rotundă, cu un pervaz în jurul bazei, terminale consolidate în pereți, ecrane tactile străvechi și mufe pentru jacuri care nu mai există de secole. Mieli își lasă gogolii software să examineze totul, strecoară tentacule cuantice în măruntaiele mașinilor antice.

Apoi ajunge în virtul jannahului și totul este strălucitor.

Mieli stă pe o plajă.

Nu este ca în virturile bazate pe știință exactă utilizate de Sobornost, ci pare mai degrabă desprins dintr-un vis. Mieli se oprește și se uită la mare: n-a mai văzut niciodată una asemănătoare. Întinderea albastră pare nesfârșită și privirea i se pierde pentru moment în ea. După nebunia bătăliei, clipocelile ei line pe nisip se simt liniștitoare.

Un băiat se joacă în apropierea apei, construind un castel de nisip. El înalță ochii la apropierea lui Mieli. Un zâmbet îi luminează chipul

bronzat.

– Salut, rostește Mieli. Ce faci?

– Construiesc un castel pentru prietenii mei, zice băiatul.

– Fă-mi și mie cunoștință cu ei.

– Ăsta-i Soldatul Verde, spune băiatul și ridică o jucărioară veche din plastic, deteriorată de apă sărată și soare. Ăsta-i Krakenul de Lumină. Arată un boț de plastilină translucidă dintr-un turn, cu chip rudimentar, apoi o păpușică din bețișoare. Și asta-i Prințesa Hornului. Ar trebui să fie pe-aici și Prințul Florilor, însă nu-l pot găsi. Lui îi place să fugă, uneori.

– Mă bucur să vă-ntâlnesc pe toți, spune Mieli, dar cum te cheamă *pe tine*?

– Mama mi-a zis să nu stau de vorbă cu străini.

– Și vin vreodată străini aici?

Băiatul îi reamintește lui Mieli de Varpu și de salturile logicii ei.

– Nu, răspunde băiatul nesigur.

– Atunci eu nu pot fi o străină, așa-i? Mă numesc Mieli.

Băiatul se gândește câteva clipe.

– Eu mă numesc Matjek.

– De cât timp ești aici, Matjek?

– Am venit de dimineață, cu mama și tata. Ei tocmai au plecat și au spus că mă mai pot juca nițel. Este aproape timpul să plec spre casă, dar nu chiar imediat.

Mieli simte un nod în gât. *Chiar îl pot scoate de aici? Dintr-o amintire din copilărie? Hoțul susține că el nu va ști niciodată. Îl putem lăsa să ruleze după ce terminăm, de-a pururi dacă va fi nevoie, fiindcă nu va putea observa niciodată deosebirea.*

Ăsta-i genul de lucru pe care îl spune întotdeauna Sobornostul, gândește ea. Totuși, tocmai am luptat cot la cot cu celelalte sine ale mele și am câștigat, iar ele au murit toate, de bunăvoie, așa cum aș fi făcut și eu. Poate că Sobornostul nu se înșală în toate privințele.

Și chiar dacă se se înșală, tu ești singurul care mă poate duce la Sydän, micuțule Matjek.

– Este timpul să pleci, Matjek, rostește ea. Mama și tatăl tău sunt îngrijorați.

– Dar n-am terminat de clădit castelul.

– Nu te teme, fiindcă și mâine va fi tot aici.

– Promiți?

– Promit, zice Mieli.

Ea întinde mâna spre băiat. Împreună, ei se îndepărtează de mare.

Mieli revine în puțul metalic. Deasupra este foc și tunet. Metasinele îi fulgeră o serie de actualizări staccato. Mercenarii lui Nuwas atacă, iar celelalte sine ale ei apără intrarea împotriva lor. Ea își verifică

sistemele. O copie a jannahului îi rulează în metacortex. Începe se suie, desfăcându-și aripile.

– Am pachetul, o anunță pe *Perhonen*. Am nevoie de extragere.

– *Pellegrina ne-a obținut un cârlig orbital al Tigvei pe care-l putem utiliza. Ține-te bine.*

Mieli se ridică pe lângă cercul celorlalte sine ale ei și le salută exact în clipa când tentaculul din cer sparge domul și o poartă sus, departe.

27
Hoțul și Mieli

Eu și *Perhonen* privim cu respect de pe orbită cum Mieli luptă de una singură cu o armată. În jurul nostru, Tigva clocotește de conflicte; abia am reușit să scăpăm cu viață din stația Ursuleților. Copiile pellegrinei cu care am însămânțat virtul străvechi s-au activat și atacă hsien-kuele de peste tot. Suprafața vastei structuri Sobornost roiește ca un furnicar zgândărit. De aceea ne ridicăm la un punct Lagrange, ascunzându-ne printre sfărâmăturile tehnologice de acolo, și calculăm o traiectorie pentru recuperarea lui Mieli. *Perhonen* este în mod *stealth* complet, pregătindu-se pentru Vânător, deși deocamdată nu s-a văzut niciun semn al ticălosului.

Examinez povestea în minte. O simt ca pe un dinte care se clatină. Vrea să iasă, vrea să fie relatată.

– *Aproape am ajuns*, îi spun.

– *Tot nu-mi place*, zice *Perhonen*.

– Orice altă sugestie este bine-venită, dar este *realmente* târziu. Mișcarea lui Mieli a fost impresionantă, însă ne va aduce tot Sobornostul pe cap. Mă-ndoiesc că Chen își poate permite să ignore ce se-ntâmplă.

– *Serios?* zice nava și-mi arată imaginea din spimescop. *El se află la numai două ore depărtare. Tocmai a apărut. Până acum a avut un soi de mantie masivă din metamaterial*.

Pe cer s-a ivit o stea nouă. De Pământ se apropie o gubernie, una dintre megastructurile majore Sobornost. Utilizează o propulsie Hawking, care iluminează jumătate din Sistemul Solar dinapoia sa. Este înconjurată de un halo de nenumărate raioane și oblaste. A pornit cu multe zile în urmă. Invitându-l, pellegrina a ridicat mult miza. În mod clar, Chen își dorește ceva enorm de mult și nu va recurge la subtilități pentru a-și atinge scopul.

Pentru o clipă simt că îmi îngheață măruntaiele. Îi comand faberului două degete de whisky. Băutura trezește în mintea mea o

voce mai bătrână, mai înțeleaptă. *Scara nu contează*, spune ea. *N-a contat niciodată. O escrocherie rămâne o escrocherie, un jaf rămâne un jaf. Împotriva prostiei, zeii înșiși luptă în zadar. Sau, ca s-o spun altfel, cu cât sunt mai mari, cu atât căderea este mai dureroasă.*

– *Mieli are gogolul*, anunță nava. *Suie chiar acum*.

Dau peste cap restul de whisky și-i dau răgaz să-mi ardă gâtlejul.

– S-o luăm atunci. Spectacolul este pe punctul de a începe.

Mieli aproape că lăcrimează, simțind familiaritatea cabinei principale din *Perhonen* și sistemele ei, care îi cuprind mintea ca într-o plasă. Hoțul o privește cum inspiră totul pentru o clipă și zâmbește larg.

– Acum știi ce simți când mori de mie de ori, spune el. Nu-i tocmai experiența mea favorită. Dar tu ai făcut treaba și totul s-a încheiat cu bine. Ia să vedem prada.

Mieli ridică glonțul-minte în care a copiat gogolul Matjek.

– Aici este. Se află… pe o plajă. Este foarte fericit. A fost greu să plecăm.

– Designerii vieții de apoi din vechile corporații de upload erau al naibii de buni, zice hoțul. Îl putem admira mai târziu. Dă-l încoace. Voi intra și voi ieși înainte ca el să-și dea seama.

– *Ne așteptăm la musafiri*, spune *Perhonen*. *Chen și Vânătorul, nu neapărat în ordinea asta.*

– Mă tem că situația va deveni ceva mai dificilă pentru cei de pe Pământ, spune hoțul. Ei nu merită asta. Dar, înainte de a te simți străbătută de fiorii conștiinței, vreau să știi că n-a fost realmente vina noastră. A fost o anomalie că ei au izbutit să supraviețuiască atât de mult cu nebunia aceea de cod-sălbatic. După cum merg lucrurile în Sistem, totul se va rezuma la Sobornost și zoku, iar odată ce vom termina cu treaba asta, cel puțin vom fi liberi să alegem de partea cui să fim. Fără supărare, eu nu voi include Oortul pe lista mea. Este cam friguros pentru mine. Sau prea fierbinte, dacă mă gândesc la saune. Acum dă-mi-l pe puști, ca să ne putem face planurile de ieșire la pensie.

Mieli ezită. *Fericire. Imediat înainte de a pleca spre casă*. În mod cert, acela nu poate fi Codul Fondator al lui Matjek Chen.

– Nu mi-ai spus totul, zice ea. Ce anume, exact, îi vei face? Nu-i vorba despre Cod, așa-i? Ba chiar nu-i vorba nici măcar de o informație pe care s-o știe el. Este un copil. Inocent. Ce-i vei face?

– Pe cuvânt, spune hoțul, că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Totul va fi bine.

Mieli scrâșnește din dinți.

– Tocmai m-am luptat cu jumătate din mercenarii din Sistem și cu tot deșertul de cod-sălbatic ca să-l obțin. Nu-mi sili mâna, Jean. Ți-am

spus că te pot face să vorbești dacă sunt nevoită.

Mieli, spune *Perhonen*, *poate că el are dreptate*. Unul dintre avatarurile ei fluturi gâdilă obrazul lui Mieli. *Poate c-ar trebui să-l lași să-și facă treaba, pentru că de aceea se află aici. Trebuie să ne mișcăm. Când gubernia va ajunge la noi, n-o să mai pot menține starea de ocultare*.

– Nu-ncepe și tu, murmură Mieli. Ți-am spus: nu vreau să mă protejezi. Dacă voi comite greșeli, mi le asum. Acum, hoțule, *spune-mi ce vrei să faci cu gogolul ăsta*.

– Mieli, tu-ți dai seama că noi vorbim despre Matjek Chen? Chiar *îți pasă* ce se va-ntâmpla cu el?

Cicatricea ei arde de furie pe obraz, ca o lacrimă de foc. Îi aruncă hoțului o privire în care îi clocotește toată mânia.

– Bine, rostește hoțul masându-și șaua nasului. O să-i spun o poveste. Nu-l va durea, însă el ne va introduce pe mine și pe pellegrină în mintea lui. Acesta a fost alt motiv pentru care noi trebuia să venim pe Pământ. Trebuia să aflu cum să procedez.

– O *să devii* el? O să-i porți pielea?

– Nu aș defini situația chiar așa, pentru că toată chestia asta cu împletirea este mult mai complexă – ar trebui să discuți cu o femeie pe nume Tawaddud…

– Cea pe care ai aranjat să fie arestată pentru crime pe care nu le-a comis?

– Nu contează, a fost un exemplu prost ales…

– Îi vei fura conștiința? Sufletul? Sinele?

– Aș zice că mai degrabă va fi un *împrumut*…

– Nu! Absolut nu. Nu vei face asta. Aici pun piciorul în prag. Să găsești altă cale.

– Nu înțeleg care-i problema, spune hoțul exasperat. Noi știm ce dorește Chen – o variantă-copil a sa. Așa că i-o vom da. Treaba *ta* s-a terminat. De acum înainte este spectacolul meu.

– Răspunsul este „nu“. Vom face altceva.

– Mieli, altceva am încercat *ultima dată*. De aceea eu am fost arestat și am murit mai multe morți decât ți-ai putea imagina. Experiența ta doppelgänger de acolo de jos n-a fost nimic prin comparație cu cea prin care am trecut eu. Nu mă mai întorc. Iar asta *va funcționa*. N-o fac doar pentru mine, ci și pentru tine, pentru Sydän. *Perhonen* mi-a spus povestea…

– *Ce-ai făcut?* urlă Mieli în minte spre navă.

– *Îmi pare rău, Mieli, dar el trebuia să știe, ca să putem*…

Mieli scutură din cap.

– Nu contează. Semenii mei… noi nu procedăm așa. Noi avem…

– *Semenii* tăi nu se amplifică cu metacortexuri, nu se lasă uploadați în Închisori Dilema, nu ucid gogoli cu arme-fantomă încorporate în mâini sau cu lasere de pe orbită, nu-i așa? Oare ei se transformă în

armate întregi și apoi lasă pur și simplu *celelalte sine ale lor să moară?* Recunoaște – ai întrecut măsura, amândoi am făcut-o și nu există cale de întoarcere.

– Jean le Flambeur n-ar fi vorbit așa, zice Mieli.

– Poate că eu nu sunt Jean le Flambeur.

Hoțul își acoperă ochii cu ambele palme.

– Uite care-i treaba, miza este mare. Pellegrina are nevoie de asta. Este unica ieșire pentru noi amândoi. Și nu-i totul. Dacă ce am văzut eu în Cutie înainte ca tu s-o spargi este adevărat, atunci Sistemul în sine nu va fi un loc vesel, dacă chenul obține ce-și dorește.

– Poate că ar fi mai bine să mor înainte de asta, zice Mieli.

Iar apoi pellegrina este acolo, o siluetă albă care stă lângă hoț.

– Termină imediat cu toanele, Mieli! Vom merge înainte cu planul lui Jean. Sau ai uitat ce se-ntâmplă când nu m-asculți?

Ridică mâna. Inelul îi scânteiază, tăios și luminos.

Mieli închide ochii.

De aceea a trebuit să mor de o mie de ori. Ca să fiu aici și să nu mă mai tem.

– Acum văd cum sunteți voi cu adevărat, șoptește ea. Sunteți la fel. N-o să vă schimbați niciodată. Dacă vă schimbați, veți muri. Și vă veți teme mereu de Omul Întunecat.

Simte cum pellegrina i se depliază în minte, o amorțeală care i se răspândește în membre.

– Îmi pare rău, *Perhonen*, rostește ea.

Și țipă după aceea un fragment din cântecul care a construit nava, ultima notă pe care a cântat-o ea, cântecul sfârșitului. Sistemele lui *Perhonen* răspund și expediază un strigăt prin Sistem.

Jean le Flambeur este aici.

Mieli privește cum pellegrina îl eliberează pe hoț din lanțurile lui, încercând să evadeze. Hoțul o privește, inexpresiv, cu lacrimi în ochi.

Vânătorul sosește. Fascicule de lumină retează prin *Perhonen*. Creaturile-cuțite sunt peste tot. Una dintre ele plutește în fața lui Mieli, cu vârful tăios ca nota finală a cântecului ei.

– *Și mie-mi pare rău, Mieli*, spune *Perhonen*. *Întotdeauna te-am iubit mai mult decât ea*.

Câmpul electromagnetic al navei o înhață. Accelerația este o lumină neagră în ochii lui Mieli. Apoi Omul Întunecat o sărută apăsat.

Toate restricțiile mele au dispărut, dar este prea târziu. De data asta, Vânătorul sosește iute și furios. O privesc pe Mieli dispărând și am o senzație ciudată de ușurare. După care sunt prea ocupat, pentru că sunt ars de viu.

– *Scoate-ne de aici și vei fi liberă*, șoptește Joséphine.

– *Perhonen!*

– *Să arzi, nemernicule.*

– *Atmosfera! Vânătorul nu poate face față codului-sălbatic.*

– *Nici noi nu putem.*

– *Haide să ne-asumăm riscul. Te rog!*

Nava își declanșează motoarele cu antimaterie. Plonjăm în globul albastru, înconjurați de un roi de Vânători. Privesc norii, oceanele și continentele, în timp ce lumina albă mă descompune, celulă cu celulă, atom cu atom…

28
Prințul și oglinda

– Așa am fost prins ultima dată, spune hoțul lăsându-se pe spate pe nisip.

Cerul virtului vis este plin de imagini: Pământul învăpăiat de flăcări albe, Tigva destrămată în jurul său, uriașul ochi diamantin al guberniei.

– Vânătorul a sosit și iată-mă aici. Se uită la Matjek. Să știi că asta-i exact ce i-aș fi spus celuilalt Matjek, în jannah. Ai putea la fel de bine să renunți la tot travestiul ăsta. Încercarea de a fi mai inocent nu va convinge bijuteria Kaminari să te accepte cu ușurință.

– Inocența mi se potrivește, răspunde Matjek. A fost un pretext bun pentru a-mi vedea Biblioteca. Iar povestea ta fost o încercare minunată de a-mi intra în minte ca un hacker. Din păcate, am un metasine *foarte* bun, care căuta orice semne ale unei bucle a sinelui lui le Flambeur.

– Cred că egoul tău a suferit o lovitură grea când ai fost respins de bijuteria Kaminari, zice hoțul. Zoku au ciudățeniile lor, dar au găsit până la urmă ceva prin extrapolarea aceea a voinței. Calcularea efectelor dorinței tale asupra fericirii maxime a întregului zoku. Cred că până acum niciun gogol de-al tău n-a satisfăcut criteriile bijuteriei.

– Vom vedea, spune Matjek.

Bătrâna vine spre ei cu pași obosiți. Fața îi este brăzdată și zbârcită, cu pielea bătucită, dar cu o privire mândră.

– Împăunarea nu ți se potrivește, Matjek, spune ea și se așază ostenită pe nisip. Ești *într-adevăr* foarte precaut: un virt într-un virt într-un virt. S-ar putea totuși să ai unele necazuri cu creaturile cărora ei le spun Auni.

– În privința Aunilor, eu dețin unele atuuri, rostește Matjek.

Se încruntă. Indiferent ce i-ar fi spus hoțului, detestă să fie tânăr-bătrân; există permanent conștientizarea caleidoscopică a tuturor celorlalte sine ale sale în gubernia din jurul lor, care așteaptă să-l tragă înapoi pentru a le da ordine, pentru a le spune o poveste despre ei. La

urma urmelor, el este Primul, Sinele chenilor.

– Există un motiv pentru care sobortehnologia este atât de vulnerabilă față de Auni, rostește el. Poveștile. Hsien-kuele nu și-au dat seama niciodată. Aunii se inserează în creiere gogol. Mințile sunt mediul lor nativ.

– De unde știi tu asta? întreabă hoțul.

– Pentru că eu i-am creat. Sau cel puțin i-am pus în libertate. N-au fost niciodată foarte recunoscători. La fel cum am creat Dragonii, care nu au bucle de sine, nu au eudaimon. Este foarte convenabil să-i pui să lupte împotriva creațiilor mele mai vechi, nu crezi?

Matjek râde. Celelalte sine ale sale îi arată imagini ale Pământului. El simte ca și cum tocmai ar fi răscolit un mușuroi de furnici, un gen de plăcere răutăcioasă care-i provoacă un ușor sentiment de vinovăție. Dar așa-i chiar cu atât mai bine.

Joséphine îl privește îngrozită.

– Ai trimis *Dragoni* pe Pământ? Vor mânca *totul*. Nu va mai rămâne nimic.

– Ei îmi vor aduce fostul meu sine. În rest, pot să devoreze totul.

Hoțul își trece degetele prin nisip.

– Am o curiozitate, Matjek. *Ce* anume te-a transformat într-un asemenea ticălos? Nu mi-ai spus niciodată în Paris.

– Tot încerci să pui mâna pe Codurile mele de Fondator, Jean? Te asigur că nu va fi ușor.

– Nu, dar mor realmente de curiozitate. Eu ți-am spus o poveste. Poate că ne-ai putea bucura și tu cu una. Lui Mieli a părut să-i placă *într-adevăr* de vechiul tău sine. Vreau să știu ce s-a-ntâmplat.

– Moarte, spune Matjek. Moartea mi-a născut mânia.

Îi spune virtului vis să-i materializeze cuvintele. De ce nu? El are tot timpul de pe lume.

Povestea micuțului Matjek și a Morții

Matjek îi comandă faberului un picior pentru prietenul lui imaginar, când mama lui decide să ia douăzeci de minute de vacanță.

Lui Matjek îi place să se joace în grădina terasei de pe acoperiș. Dincolo de pereții din sticlă, vârfurile clădirilor înalte îi reamintesc de o plimbare prin pădure. Uneori ei îl lasă să se ducă într-un parc, escortat de drone de securitate, dar nu-i niciodată același parc. Și este locul perfect unde să se joace cu prietenii lui. Când sunt cooperanți, bineînțeles.

Krakenului de Lumină nu-i place cum arată membrul transparent extrudat de ciocul faberului acționat manual și-și manifestă neplăcerea printr-un dans furios în văzduh. Tentaculele lui se rotesc aidoma unui carusel sclipitor.

– Termină! îi spune Matjek iritat. Altfel să știi că n-o să capeți niciun corp.

Krakenul îl privește dezaprobator cu ochii lui pătrunzători ca niște puncte de cerneală. Este cel mai vârstnic dintre toți prietenii lui Matjek, așa că, desigur, va fi primul care va trece. Dar sunt mai mulți de partea cealaltă, care-și așteaptă rândul: Prințesa Hornului, și Soldatul Verde, și Prințul Florilor. Poate că n-ar fi o idee rea să-i dea krakenului o lecție, gândește Matjek.

– Salut, Matjek, rostește mama lui.

El ridică ochii. Când nu-i la muncă, mama arată întotdeauna ca o străină. Fața ei se mișcă, degetele nu-i tresaltă ca și cum ar alerga peste tastaturi invizibile, ba chiar și ochii îi sunt nemișcați de parcă în ei n-ar pătrunde alte date decât ceea ce vede ea însăși. Și arată mereu foarte obosită. Mama este o femeie micuță și nu trebuie să se aplece prea mult ca să-l îmbrățișeze. În ciuda căldurii de pe terasă, pielea ei este rece.

– Ce faci? îl întreabă mama.

Matjek se uită la faber. Ceva este în neregulă cu el: scuipă bucăți informe care seamănă cu mucozități mari. Probabil că n-ar fi trebuit să-l fi alimentat cu ramura de copac. Însă Prințesa Hornului dorea un chip de lemn pictat.

– Nimic, murmură el.

– Spune-mi, îl roagă mama.

– N-o să ai timp s-asculți, o dojenește el.

– *Kvetinka*, am aproape o jumătate de oră, spune ea cu ochi opaci de oboseală.

Îi ciufulește părul, așa cum face mereu. Matjek nu vrea ca ea să vadă că poartă din nou fii-eul, așa că-i îndepărtează mâna.

– Problema este că ai venit prea devreme, spune el. N-am terminat. Este ceva important.

– Să plec? întreabă ea cu o expresie rănită pe chip. Poți continua, dacă asta vrei.

– Nu, e-n regulă, zice Matjek și fața mamei se luminează.

– Pare foarte interesant. Putem lucra împreună? Te pot ajuta cu ceva?

– Fac corpuri pentru prietenii mei.

– Iubitule, am mai discutat despre asta. Ei nu pot avea corpuri. Nu sunt reali.

Bineînțeles, Matjek știe că Krakenul de Lumină și ceilalți nu sunt reali în același mod ca el; l-a rugat pe watson să-i explice despre prieteni imaginari și cosmosuri paralele. Ideea că ei vor dispărea treptat pe măsură ce el îmbătrânește părea pur și simplu *nedreaptă*. De aceea Matjek acordase fii-eul la acele părți din creierul său în care watsonul spune că trăiesc ei, pentru a-i ajuta să scape. Își dă seama totuși că n-ar fi o idee bună să-i zică asta mamei.

– Ba da, sunt, rostește el ferm.

Răsfrânge buza inferioară într-un fel care o anunță pe mamă că discuția a luat sfârșit. Ea este îndeajuns de inteligentă ca să înțeleagă și oftează.

– Cum spui tu, scumpule. Putem atunci să ne jucăm cu ei?

– Nu, răspunde Matjek. Ei nu te plac. Ei au plecat.

Ea privește în jur.

– Îmi pare rău, iubitule. Ce pot face ca să mă înțeleg cu ei?

Are în ochi privirea aceea neatentă care anunță că se gândește deja la muncă. Matjek l-a întrebat pe watson ce lucrează mama lui, dar n-a înțeles prea bine răspunsul: fonduri speculative cuantice, avataruri corporatiste și să faci ce votează acționarii. Aducea nițeluș cu niște prieteni imaginari, atât doar că-i lăsai să te controleze *pe tine*, în loc să fie invers.

– Ei vor să-l vadă pe tati, spune Matjek.

– Tatăl tău a promis că va petrece timp cu tine mâine.

– Îl vreau *acum*, zice Matjek.

Prietenii i se alătură într-un cor furios în minte.

– Iubitule, spune mama, nu va reuși decât mâine. Este foarte ocupat cu spectacolul lui.

Brusc, un clopoțel răsună în capul lui Matjek. Clopoțelul care-l trezește pe Prințul Florilor.

– Acum. Acum. Acum.

Țuguie buzele și-și ia ochii de la mama lui.

– Vacanța lui mami aproape că s-a terminat, iubitule. Ești sigur că nu putem face ceva împreună?

– Îl vreau pe tati, repetă Matjek.

Mama lui oftează.

– Bine, o să-l sun.

Este palidă.

– Acum trebuie să mă pregătesc pentru muncă, scumpule. Să fii cuminte.

Aproape că-i atinge părul din nou, îi zărește expresia și-și retrage mâna. Apoi fantomele ei preiau controlul și ea se îndepărtează, aruncându-i o ultimă privire înainte ca ochii să i se umple de cifre pâlpâitoare.

– *Ai fost rău cu ea*, îl dojenește Prințesa Hornului, cu ochii căprui triști pe fața de lemn de sub coroana ce-i stă strâmb pe cap. Se așază pe iarbă și-și netezește rochia murdară de funingine.

– Doar așa m-ascultă, zice Matjek.

Se uită mai întâi la prietenii lui care așteaptă, apoi la faberul care continuă să scuipe. Îl lovește cu piciorul. Faberul expectorează încă un boț diform de plastic și circuite, după care moare.

– Fiule, rostește Soldatul Verde, degeaba ești supărat, dacă nu ești pregătit să faci ceva în privința respectivă.

Matjek se uită la chipul lui colțuros. Soldatul stă pe vine, rezemat de un copac, și ține o pușcă pe genunchi.

– Ce ar trebui să fac? întreabă Matjek.

– Haide să-l căutăm pe tatăl tău, zice Prințesa Hornului.

Matjek nu are permisiunea de a viziona fluxurile fii-eu ale tatălui său, însă a învățat deja cum să pretindă că este mama sa. Watsonul îi arată un grafic al activităților tatei. Ca în cazul tuturor marilor vedete fii-eu, în jurul lui există comunități de fani care-l urmăresc, motoare de calcul distribuite care rulează software de recunoaștere Bojan Chen. Watsonul îi sintetizează lui Matjek discuțiile:

Nu-i însă doar o formă exaltată de pornografie? Nu, este poezia experienței. El putea fi oriunde, putea fi oricine. Pentru asta-l plătești, ca să transforme banalul în extraordinar.

Multe vedete fii-eu întreprind activități extreme: bungee jumping, călătorii cu balonul cu aer cald. Starurile cele mai mari aleg să facă sex într-o capsulă de asolizare în timpul unui picaj orbital de la o stație spațială. Însă tatăl lui Matjek este creditat cu transformarea transferului experienței fii-eu prin intermediul stimulării magnetice transcraniane într-o formă de artă. A fi văzut prin ochii lui Bojan Chen este ceva cu totul special.

Utilizând tot parola mamei sale, Matjek interoghează watsonul asupra calendarului tatei. El nu se află departe. Va fi într-un parc din oraș, unde se uită la frunzele ude. Deci acela este locul. Problema este cum să ajungă acolo.

– Cum mă pot furișa pe lângă watson? își întreabă el prietenii. N-o să răzbat prea departe. Mama va afla. Și atunci este inutil.

– Nu-ți face griji, fiule, spune Soldatul Verde. Lasă asta-n seama noastră.

Ușile se deschid înaintea lui. Sistemul de securitate nu-l vede. Coboară cu elevatorul, cel a cărui ușă se deschide de obicei pentru mama sau pentru bodyguarzi, cale de trei sute de etaje. Prințesa Hornului îi șoptește în tot acest timp.

– *Acum, la dreapta. Acum, la stânga.*

Mii de oameni, într-un centru comercial. Panglici de lumină și imagini în văzduhul din jur. Vitrine de magazine ce materializează avataruri în fața lor, povestindu-le despre jocuri și jucării. O dronă-cameră șuieră pe lângă el, după care se întoarce. În scurt timp apar mai multe. Matjek îi șoptește Prințului Florilor și dronele cad pe jos. Apoi o ia la fugă, cu Soldatul Verde călăuzindu-i pașii.

Durează mult să găsească parcul, însă dacă orarul era corect, mai are timp. Și acolo, pe bancă, privind în jos, se află tatăl lui. Țipând, Matjek fuge spre el.

Tatăl lui Matjek își ridică ochelarii pe frunte, își învolburează mantia roșie într-o parte și-i surâde larg. În jurul ochilor săi sclipesc paiete. Părul lui blond și des îi acoperă fii-eul. Îl ridică pe Matjek în brațe dintr-o singură mișcare.

– Matjek! Ce cauți aici?

Folosește tonul oficial, ceea ce înseamnă că este pe flux fii-eu, însă lui Matjek nu-i pasă, fiindcă este prea încântat.

– Am venit să te găsesc, spune el.

– Grozav! Stai cu mine.

Îl bate cu palma pe spate.

– Ai citit?

– Nu, răspunde Matjek.

– Ar trebui s-o faci, este altceva decât fii-eul. E mai greu într-adevăr, însă mai răsplătitor.

Îi zâmbește larg.

Apoi ochii tatei se lărgesc.

– Este a noastră? murmură el, nu spre Matjek, ci spre altcineva.

O libelulă micuță plutește în aer, plastic negru și metal sclipitor, la doi metri depărtare. Lentilele ei oculare strălucesc.

– M-au văzut în centrul comercial, zice Matjek. Este destul de frumos…

Se aude un bubuit de tunet și urmează o rafală de căldură albă. Tatăl lui Matjek se aruncă împreună cu el pe jos. Matjek se lovește la cap și simte greutatea tatălui căzând peste el, golindu-i plămânii de aer și ochii de lumină…

Se trezește în grădină. Totul i se pare îndepărtat și bizar, ca un vis. Mama lui este acolo și pare cumva mai mare. Nu poartă fața ei de muncă.

– Mă poți auzi, micuțule? îl întreabă.

El aprobă din cap.

– Ce s-a-ntâmplat? o întreabă.

– Cineva a-ncercat să-l rănească pe tatăl tău.

– De ce ar vrea cineva să facă asta?

– Iubitule, mulți oameni vor *să fie* tatăl tău. Asta-i ceea ce face el. Și cineva a vrut să știe cum ar simți dacă el ar muri.

– Și cum ar simți?

– Nu știu și nici tu n-ar trebui să-ți faci griji în privința asta. Acum culcă-te.

Krakenul de Lumină este acolo, în odaia lui, păstrând-o luminoasă și ferită de monștri, dar trece mult până când Matjek poate să adoarmă.

Nu-i greu să-l facă pe watson să-i arate fluxurile fii-eu.

El este

pe o plajă, cu corpul său întinzând țesătură subțire în locuri ciudate, cu un cocktail în mână, privind trupuri negre, strălucitoare, miros de clor, unghii lungi ce ating sticla cu un clinchet când el scoate umbreluța ca să soarbă, soarele o pătură fierbinte pe spate…

cu un bisturiu în mână, privind o lumânare ce arde, taie, iar durerea este ca pielea de pe spatele său, dar amplificată, ca focalizată de o lupă într-un singur punct…

un câine care aleargă prin iarbă gâfâind gâfâind gâfâind prin jerbele sistemului de aspersoare al peluzei, dorind să latre…

Dar nimic din toate astea nu-i ceea ce caută el. Există colțuri mai întunecate ale rețelei fii-eu, iar dacă watsonul nu-l lasă să intre acolo, există alte căi. Matjek îi spune Krakenului de Lumină să i le găsească. Krakenul știe exact ce anume vrea el – la urma urmelor, a fost o părticică din el –, însă este mai rapid, mult mai rapid și Matjek abia dacă are timp să clipească și este deja acolo.

Moartea este

un tavan de spital cu tencuiala jupuită și o statuetă a Fecioarei Maria strânsă între mâinile lui, care sunt ca niște rădăcini de copac…

o sorbitură de coniac, imediat înainte ca el să piardă tot ce fusese cândva, iar când alcoolul și otrava i se învăpăiază în măruntaie, simte brusc o spaimă uriașă…

un haos detunător și așchii de piatră ce-i izbesc chipul și are o cască grea pe cap, apoi un muget și căldură, urmate de frig și beznă…

El plânge, la început. Dar după o vreme lacrimile îl părăsesc și nu rămâne decât furia. Nu-i drept. Nu-i drept să fie așa.

Mama lui nu înțelege. Cum ar putea înțelege? Pe tărâmul Prințesei, nimeni nu trebuie să moară. Ea n-a fost acolo.

Acela este momentul în care el știe ce trebuie să facă.

Nu trebuie să aducă Krakenul de Lumină și Prințesa și pe ceilalți în lumea aceasta. Dimpotrivă.

Matjek stă mult timp în grădină, gândindu-se la asta. Are senzația că în interiorul lui există ceva mai mare decât el.

S-au strâns în jurul lui Prințul, Soldatul Verde și Prințesa, și micul Kraken de Lumină care dansează în văzduh. Ei își iau rămas-bun și dispar. Prințesa vine ultima. Părul ei miroase a fum și buzele pătate de sub masca din lemn sunt scorojite când îl sărută pe frunte.

– O să mă-ntorc, rostește el. Promit.

Apoi își face bagajul, lasă fii-eul deoparte și pleacă să repare lumea înainte de următoarea vacanță a mamei.

– Asta-i, spune Matjek. Mulțumesc pentru tovărășie, dar este timpul să mă trezesc și să mă întâlnesc cu mine însumi. Cu sinele mai inocent,

pe care mi l-ai adus cu atâta amabilitate. Vom deschide bijuteria împreună și vom repara lucrurile. Iar atunci nimeni nu va mai trebui să moară.

– Nimeni nu va mai trebui să moară, repetă hoțul.

În lumina serii, trăsăturile lui încep să se schimbe. Le pâlpâie prin toate fețele lui Matjek, toate conținute una în interiorul celeilalte, un coridor infinit de oglinzi.

– Te-ai păzit cu adevărat bine, rostesc ele într-un cor ce se ridică precum un ocean furios și, brusc, simte ca și cum propria gură ar rosti, de asemenea, cuvintele. Dar n-ai ascultat. Ți-am spus de la bun început. Ți-am spus și la sfârșit. Eu nu sunt Jean le Flambeur. Trebuie să știi că numele pe care Joséphine l-a dat Vânătorului nu era al hoțului.

– Ar trebui să fii într-adevăr mai atent cu lucrurile pe care le creezi, Matjek, spune Joséphine. Băieței n-ar trebui să se joace cu focul. Și ar fi trebuit să mă cunoști mai bine decât să crezi că aș miza totul pe un singur jucător, fie el chiar un profesionist ca Jean. Aveam nevoie de un atu în mânecă. Așa că m-am asigurat că există unul, ascuns în interiorul lui.

– Ultradezertorul, rostește gura lui Matjek, însă capul îi este deja plin de oglinzi.

– Ultradezertorul, repetă creatura.

Iar acum vocea se aude din spatele său, prăfoasă, uscată și șoptită, iar Matjek știe că ajunge să se întoarcă și să privească și atunci se va trezi în sfârșit…

29
Tawaddud și Aunii

În deșert pleacă doar Tawaddud, tatăl ei și Dunyazad, învești mântați în mantii mutalibune, cu toiege rukh în mâini. Ei părăsesc orașul prin poarta lui Bab, poarta vânătorilor de comori.

Merg în tăcere pe terenul neregulat al Urgiei, printre formele unghiulare ale mașinilor Sobornost îngropate, până când începe adevăratul deșert. Înapoia lor Cioburile sunt un cer vertical presărat de stele, pe fundalul albastrului serii.

– Aceasta este povestea lui Zoto Gomelez, tatăl tatălui meu, rostește Cassar după o vreme. Când Sirrul a căzut, Aunii au venit la el. Prințesa Hornului. Soldatul Verde. Krakenul de Lumină. Prințul Florilor. I-au spus că ei obișnuiseră să trăiască întrupați; erau copiați cu meticulozitate de la o minte la alta, spectre și umbre, aproape lipsiți de conștiință, cu excepția a ceea ce căpătau de la gazdele lor. Ei găseau șiretlicuri pentru a se asigura că vor fi reamintiți. Făgăduieli de nemurire și paradisuri. Și astfel au prosperat o vreme și au fost numiți zei. Dar când oamenii au produs foc, și roți, și electricitate și au început să-și creeze propriii nemuritori, ei au trebuit să se ascundă în povești. Zeița. Mentorul. Polimorful. Escrocul. Și ei știau că vor muri, dacă erau găsiți. Atât doar că, înainte de Colaps, a sosit cineva care i-a eliberat. Prințul Poveștilor. Cel din Jannah. Iar ei și-au atins adevărata putere în lumea minților uploadate, după ce Colapsul a distrus toate lucrurile vechi. Ei au făcut din Pământ carnea lor. Codul-sălbatic este o parte din ei. Se mișcă prin cod ca niște umbre și aud când le murmurăm numele, le văd când le scriem în Peceți. Ei i-au spus lui Zoto că i-ar putea lua oamenii printre ei, pentru a-i preschimba în povești. Dar Zoto avea o soție și nu dorea să trăiască fără trup. Așa că a făcut o înțelegere. El avea să le îngăduie Aunilor să vadă din nou lumea prin ochii umani, prin oamenii din Sirr. Oamenii aveau să învețe Numele Secrete, să-și modeleze lumea și să rămână în siguranță, iar în schimb, aveau să le dea Aunilor ceva ce nu mai avuseseră de mult: idolatrizarea. Acesta

este secretul Gomelez.

– Bun, dar cum vom vorbi cu ei? întreabă Tawaddud.

– Spune-le povestea ta, zice Cassar, o poveste adevărată. Ei ascultă mereu.

Deschide brațele larg, ca și cum ar îmbrățișa deșertul.

– Sunt Cassar Gomelez, rostește el. Mi-am iubit soția atât de mult, încât m-am îndepărtat de fiica mea care-i poartă chipul, deoarece nu puteam suporta s-o privesc, fiindcă-mi răscolea amintirile. Aproape că am renunțat la orașul meu, pentru că mă temeam atât de mult să-l pierd. Mi-am silit cealaltă fiică să-mi poarte toate speranțele și visurile. Eu sunt Cassar Gomelez și vreau să vorbesc cu Aunii.

Și ei sunt acolo, scriși în văzduh: fetița cu mască, bătrânul în verde și creatura care se schimbă întruna și strălucește și dansează.

– Ce cauți? întreabă Prințesa, Prințesa Hornului, Prințesa Poveștilor.

– O favoare, spune Tawaddud.

– Prețul este întotdeauna același.

Tawaddud încuviințează din cap. Se așază pe nisip și-și strânge mantia în jurul corpului, ca să se ferească de vânt. Zâmbește către tatăl și sora ei.

– S-ar putea să dureze, zice ea.

Inspiră adânc și începe.

– Înainte să facă dragoste cu domnul Sen, djinnul, Tawaddud îl hrănește cu struguri.

Povestea durează mult, iar când Tawaddud termină, pe cer se zărește o stea ciudată, luminoasă. Vântul s-a întețit, iar la orizont se vede o strălucire, un stâlp de foc, înalt și arzător.

– Acceptăm darul tău, spune Prințesa. Ce vrei să ne ceri, fiica lui Zoto Gomelez?

– Vă cer să-mi salvați poporul de Sobornost, de ne-moartea eternă a gogolilor. Ridicați-vă împotriva lor, așa cum ați mai făcut. Eliberați-ne și vă vom onora.

– Este prea târziu, rostește Soldatul cu glas blând, răgușit. A început deja.

Cerul este brăzdat de meteori care cad. Steaua cea nouă este acum mai mare decât Luna și, pe suprafața ei, Tawaddud zărește trăsăturile aproximative ale unui chip, nu un binevoitor Om din Lună, ci o creatură mai bătrână și mai crudă. Pământul de sub picioarele lor se cutremură.

– Ei ne mănâncă, spune Krakenul cu glăscior melodios. Suntem neputincioși împotriva lor – creaturile pustii și întunecate care sunt atât de multe.

– Nu-i un sfârșit chiar atât de rău, zice Prințesa. Noi suntem obosiți și bătrâni. Și toate poveștile se sfârșesc.

– Ne-ați făgăduit o favoare, spune Tawaddud.

Lacrimile îi curg pe obraji, amestecate cu nisip.

– Nu ne puteți oferi din nou opțiunea lui Zoto? Nu ne puteți lua de aici?

În depărtare se aude o bubuitură, apoi un vânt fierbinte suflă peste Tawaddud, umplându-i ochii și gura cu nisip. *Nu se poate sfârși așa*, șoptește ea. *Nu trebuia să se sfârșească așa*.

După aceea Prințesa Hornului îi întinde mâna, îi cuprinde degetele în degetele ei mici și puternice și o ajută să se ridice.

– Fratele nostru a revenit la noi, rostește ea.

Zâmbește înapoia măștii.

Vântul se întețește. Un bărbat în costum negru și cu ochelari albaștri stă înaintea ei.

– Întotdeauna există o cale de ieșire, spune el.

30
Hoțul și poveștile

Cădem și ardem în zorile guberniei.

Incandescența albă a Vânătorului a dispărut, totuși eu rămân. Mă simt ciudat de ușor, ca și cum de pe spinare mi-ar fi dispărut un bătrân al mării. Aproape că încep să râd, până când văd cum codul-sălbatic îmi strâmbă mâinile în gheare din safir. Și componentele Vânătorului sunt moarte, luate de marile puteri ale Pământului, care plutesc în jur ca niște insecte moarte.

Perhonen încearcă să frâneze cu aripile ei. Îi iau foc și sunt smulse.

– Iartă-mă, șoptesc eu. Am greșit.

– *Și eu am greșit*, spune nava.

Codul-sălbatic este acum peste tot. Sistemele navei sunt pline de zgomot alb. Carcasa i se contorsionează și se curbează ca o hârtie ce arde, în timp ce noi cădem. Pământul se întinde spre noi ca palma unui gigant.

Fluturii sunt peste tot în jur. În cabină aerul este fierbinte și ei se aprind, lumânări minuscule, flăcări și praf. Mă întind către unul și-mi închid palma zdrențuită în jurul lui.

Arzând, avatarurile formează un chip, cel pe care l-am văzut în virtul tigrului: o fată frumoasă cu pielea ca zăpada.

– *Tu ieși din orice, Jean*, zice ea. *Spune-i că o iubesc. Ai grijă de ea. Pentru mine. Promite-mi*.

– Îți promit.

Ea mă sărută, ușor, sărutul unui fluture. Apoi dispare. Cenușă îmi cade pe față. Închid ochii.

În cele din urmă, se aude un sunet care umple lumea, iar după aceea doar beznă.

Ei sunt ca niște șerpi de lumină, peste tot împrejurul meu, întrețesuți, astfel încât este greu de spus unde se termină unul și începe altul. Sunt bătrâni. Poartă multe fețe. Și îi cunosc, sau o parte a mea îi

cunoaște. Prințul Florilor.

Fata din virtul străbunului este acolo. Ea își scoate masca și mă sărută pe frunte.

– *Bine ai revenit, frate!*

– Ticăloșilor, le spun. De ce n-ați salvat-o și pe *Perhonen*? Ea o merita mai mult decât mine.

– *Nu am putut-o vedea. Ne putem vedea doar pe noi înșine*. În glasul ei se aude o suferință enorm de bătrână.

– La naiba! Nu-i corect!

– *Când a fost vreodată corect? Nu contează. Ne vom întoarce la Tata și vom fi cu el de-a pururi.*

Făptura bătrână dinăuntrul meu vrea să spună „da". Să fie din nou cu Prințul Poveștilor. Însă ceva mă trage înapoi. *Perhonen*. O promisiune.

– *Eu îmi țin promisiunile*.

Indiferent ce ar fi creaturile șerpi, eu sunt altceva. Îmi amintesc cum citeam o carte într-o celulă. Îmi amintesc o ușă deschizându-se. Atunci m-am născut, din dopul de cristal. O creatură făcută din *Le Bouchon de cristal*, un băiat din deșert și un zeu bătrân.

– *Vino cu noi. Vino cu noi, frate*.

– Numele meu este Jean le Flambeur, rostesc eu. Și avem treabă de făcut.

Zâmbesc spre Tawaddud.

– Îmi pare rău, îi spun, că te-am băgat în necazuri. Am tendința asta.

Spre cinstea ei, pare să-mi accepte apariția neașteptată fără să clipească. *Tawaddud Gomelez, o iubitoare de monștri*.

– Dacă vrei să mă despăgubești, zice ea, ar fi mai bine să găsești o cale prin care să-mi salvezi orașul.

– Chen folosește creaturi numite Dragoni, rostesc eu. Sunt necesare unele măsuri drastice. Cred că există o cale prin care să-i scoatem pe toți, dar s-ar putea să nu-ți placă.

Cassar Gomelez îmi aruncă o privire cu care m-au sfredelit mulți tați.

– Fiica mea, spune el și-și lasă mâna pe umărul lui Tawaddud, vorbește acum în numele poporului nostru. Ea decide.

– S-ar putea să necesite o… transformare.

– Fă-o, zice Tawaddud. Zoto Gomelez a spus „nu". Noi spunem „da". Toți laolaltă.

Îmi modelez dorința într-un gând și-l transmit făpturilor stranii care susțin că sunt frații și surorile mele. Pentru o clipă ei șușotesc laolaltă cu glasuri ca nisipul șuierător. Apoi cea numită Prințesa încuviințează din cap.

Lumea o ia razna.

Furtuna de cod-sălbatic se înalță și se prăbușește peste Sirr. Când ajunge la Tawaddud, ea se simte ridicată și amplificată, până devine o parte din uraganul de djinni. Se uită cu ochi de zei cum orașul se transformă în nisip, pe când cerurile revarsă dragoni peste Pământ.

Aunii vin și iau mințile din Sirr, le preschimbă în povești, le comprimă într-o formă care este ca o sămânță ce poate înflori în orice minte, o viață eternă în spațiul unei cărți, între coperte albastre precum *Cartea nopților*. Iar când cartea se închide, ea simte că Axolotl, Dunyazad și tatăl ei sunt acolo, alături de ea.

Dragonii lui Chen înghit cod-sălbatic și djinni și tot ce alcătuiește corpurile Aunilor. Există însă un loc de pe Pământ pe care nu-l vor atinge.

Se dovedește că există un motiv întemeiat pentru care ei îl numesc Jannahul Pierdut al Tunului.

Un dispozitiv exploziv termonuclear de 150 de kilotone în mijlocul masei de reacție, sub o cochilie gigantică, un scut de impact din bor. Un virt călit care rulează în interiorul unui glonț Wang din oțel, un proiectil de 3000 de tone în interiorul căruia se află un vehicul spațial.

Virtul interior este micuț, dar poveștile nu ocupă mult spațiu. Unicele minți care rulează suntem eu și un băiat pe nume Matjek. El a venit cu designul. Este o librărie, luminoasă și spațioasă, cu rafturi care te invită și unghere și firide în care să citești.

Înainte de a ne lansa, el ia o carte de pe un raft, cu o copertă albastră și argintie. Se uită la prima pagină și apoi o închide.

– Vreau s-o citesc, îmi spune, dar nu-mi pot aminti niciodată poveștile din visele mele când mă trezesc.

– Ceva îmi spune că aceasta este diferită, zic eu, apoi apăs butonul roșu din mintea mea.

Stăm împreună și bem ceai în timp ce jetul de plasmă subteran ne poartă în sus, la mii de *g*-uri și o viteză de zece ori mai mare decât cea de evadare cosmică. Suntem dincolo de Lună înainte ca Chen să-și dea seama că am plecat. Apoi desfășor velele solare și pornim spre Magistrală.

Mieli este încă acolo. I-am făcut o promisiune lui *Perhonen* și intenționez s-o respect. Sunt din nou mic, numai cu puțin mai înalt decât un om. Dar asta nu contează. Atât doar că am nevoie de ajutor din partea câtorva prieteni, iar fără Joséphine în minte, știu unde să-i găsesc.

Pe buze îmi flutură un zâmbet când eu și prințul virăm nava poveștilor spre Saturn.

Epilog

Joséphine Pellegrini îl privește pe Ultradezertor, care stă pe plajă. Deghizarea în hoț a dispărut, ca o piele lepădată, și creatura poartă acum forma de copil și zâmbetul senin al lui Matjek Chen. Însă în ochii lui nu există nicio urmă a Primului, ci doar foame infinită. Ea se cutremură, se întoarce cu spatele și privește marea.

– Întotdeauna am crezut că mă vei lua și pe mine, îi spune.

– Până la urmă voi lua totul, răspunde Ultradezertorul. Dar tot am nevoie de tine.

El ține în poală bijuteria Kaminari, de parcă ar fi o piatră culeasă de pe plajă, spațiul și timpul în forma a două mâini împreunate în rugăciune.

– Chen s-a înșelat. A existat un motiv pentru care nu s-a deschis pentru el. Era astfel realizată încât să se deschidă pentru tine.

Întinde bijuteria spre Joséphine. Ea o privește: este bijuteria zoku supremă, secretul Erupției, cheia încuietorilor Planck. O acceptă cu lăcomie. Bijuteria i se deschide ca o floare în mâini.

Ceva alb cade fluturând pe nisip. Joséphine îl ridică. Este un dreptunghi mic din hârtie. O carte de vizită.

Citește textul scris pe ea cu o caligrafie frumoasă, cursivă.

Jean le Flambeur
Gentleman-spărgător
va Reveni când Bijuteriile tale Zoku
vor fi Autentice

scrie pe ea. Apoi și cartea de vizită dispare, dizolvându-se ca un vis.

Mieli este singură în beznă. Privește gubernia care sosește pe orbită în jurul Pământului și forțele mareice pe care le creează. Simpla ei prezență dezintegrează Tigva și face să fiarbă norii albi ai globului albastru. Peste căminul omenirii plouă cu obiecte negre, mașini von Neumann sau mai rău. Continentele își schimbă forma și un înveliș

negru se lățește peste globul planetei.

Chen înghite Pământul, gândește ea. Adio cu Sirrul și poveștile sale, adio cu jannahurile pierdute.

– Vezi ce-ai făcut? Pellegrina clocotește de furie în mintea ei. O să te fac bucăți pentru asta. S-a terminat cu Sydän pentru tine, pentru totdeauna, nici moarte, nici *alinen*. Ți-am spus că nu sunt o zeiță blândă. Când surorile mele vor veni după mine, o să…

– O să faci tot ce poți mai rău, zice Mieli. Eu nu mai lucrez pentru tine.

Se încordează pregătită pentru durere. O parte din ea o așteaptă. Ea o merită, pentru Sydän, pentru *Perhonen*. Poate chiar pentru hoț.

Ceva scânteiază la periferia câmpului ei vizual. Un oval albastru, mai mic decât palma ei. Chiar și în vid, miroase vag a flori.

Bijuteria zoku. Perhonen *m-a azvârlit cu bijuteria zoku*.

Bijuteria îi șoptește și glasul pellegrinei devine ca ploaia îndepărtată.

Du-mă acasă, gândește Mieli spre ea. *Du-mă acolo unde-i cu adevărat locul meu*.

Bijuteria strălucește mai luminos. Totul este nemișcat pentru timp îndelungat. Iar după o eternitate se materializează o navă – o navă zoku. Făpturi stranii o înconjoară. Roți sclipitoare, care au în mijloc chipuri, cercuri de nestemate aidoma unor sisteme solare miniaturale. Ele seamănă cu îngerii sau cu figurile de pe cărțile de tarot. Ele îi reamintesc lui Mieli de cineva.

– Mamă, spune Mieli și lunecă în somn, fericită, exact înainte de pornirea spre casă.

Mulțumiri

A fost o carte grea, din multe motive. De aceea îi mulțumesc în primul și în primul rând lui Simon Spanton pentru ochi editorial ascuțit și credință răbdătoare.

Victimele doritoare sau nedoritoare de furturi de idei îi includ pe Andy Clark, Douglas Hofstadter, Maurice Leblanc, Jan Potocki și mia de povestitori anonimi din *O mie și una de nopți*.

Cât despre oamenii cu nume, cei cărora le datorez mulțumiri sincere îi includ pe:

Agentul meu, John Jarrold, care a fost o stâncă solidă și o temelie de sfaturi, ca întotdeauna.

Sam și Lesley, pentru prietenie și sprijin în momente interesante.

Esa Hilli, Lauri Lovén, Phil Raines și Stuart Wallace pentru discuții, lecturi atente ale unor prime ciorne, feedback sincer, comentarii și vânătoarea greșelilor.

Writers' Bloc – incluzând pe Alan Campbell, Jack Deighton, Morag Edward, Bram Gieben, Mark Harding, Gavin Inglis, Helen Jackson, Jane McKie, Stefan Pearson, Charlie Stross, Andrew Wilson și Kirsti Wishart. Mulțumiri speciale pentru Andrew Ferguson, care mi-a făcut cunoștință cu Axolotl.

Antti Autio pentru finlandeza lui curgătoare și ochiul atent la detalii și lacune în intrigă.

Sabrina Maniscalco pentru prietenie și discuții despre fizica cuantică.

Jakko Ojakangas pentru inspirație muzicală.

Darren Brierton pentru că m-a expus cel dintâi la filozofia minții, și Sami pentru că a fost un sparring-partner dur în subiecte asociate (dar și un prieten bun).

Anni, Antti, Eino, Panu, Sanna, Lauri, Jaakko și Tuija pentru ospitalitate și prietenie.

Părinții mei, Mirja și Mauno, care se asigură că în afara timpului există un loc numit „cămin".

Zuzana, pentru cea mai bună poveste adevărată pe care mi-o pot dori.

Note

1 - *O mie și una de nopți*, Ed. Erc Press, 2011 (n. tr.).

2 - Acronim de la Einstein, Podolsky și Rosen, autorii unui celebru paradox al mecanicii cuantice (n. tr.).